XXV. évfolyam, 8. szám Ára: 1,80 Ft 1969. február 20.

Endrődi István rajza

KÉTMILLIÓS BUDAPEST

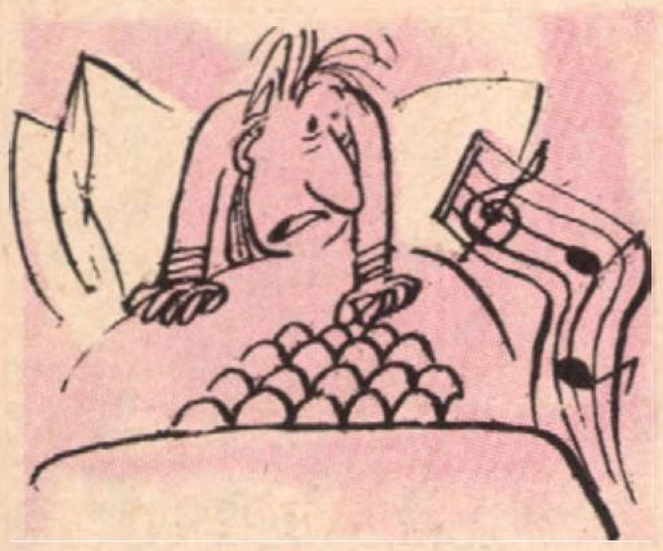
– Ne értsd félre, Ilonkám! Csak azért jöttünk ki a víkendházba, hogy csökkentsük a főváros zsúfoltságát!

KEDVES LUDAS!

VIGADJUNK HAJNALIG!

Tavaly nyílt meg az új reprezentatív szórakozóhely, a József körúti „Revü Bár". Az új létesítménynek sokan örülnek, csak azok a lakók nem, akiket sorsuk arra kényszerített, hogy a mulatóhely feletti lakásokban, éjszakánként, akarva, nem akarva, végighallgassák a műsort, harsány muzsika mellett vigadjanak,

amíg „véget vetnek a zenének, hazamennek a legények". A Revü Bár mennyezetét ugyanis elfelejtették zajszigetelő berendezéssel ellátni.

Múlt év novemberében a ház lakói az illetékesekhez fordultak panaszukkal. A VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat azóta sem végeztette el a helyiség hangszigetelését, noha a kerületi tanács építési osztálya határozatban erre kötelezte a vállalatot. Határidő 1969. február 1.! A vendéglátóiparnál arra hivatkoznak, hogy több építő vállalattal tárgyaltak, de közülük csak egy hajlandó hozzáfogni a szigeteléshez. Mielőtt azonban hozzákezdenének, egy zajmérő brigádnak meg kellene mérnie a zajt. S itt kezdődik a probléma. A brigád munkaideje délután fél ötig tart, a Revü Bár műsora viszont csak késő este kezdődik. Most nagyszabású tárgyalások folynak a kerekasztalnál, milyen feltételekkel szállhatnának ki mégis a zajmérők a helyszínre. Így áll az ügy napjainkban. A ház nehézsorsú lakói pedig kialvatlan, karikás szemekkel kérdezgetik:

— Meddig kell még nekünk a Revü Bár jóvoltából minden áldott éjszaka zeneszó mellett virrasztani?

G. Sz.

CSÖPÖG A MENNYEZET

Telepünk egyetlen közértjét tavaly ősszel bezárták: életveszélyessé vált, leszakadt a mennyezete. Azt ígérték, gyorsan megjavítják, és novemberben újból megnyílik. Ám az üzlet bezárása után egy jó hónapig hozzá sem kezdtek a munkához. Aztán egyszerre nagy rohamtempóval hozzáláttak, hamarosan el is készültek vele, azonban azóta sem nyílt meg még a boltunk. Kiderült, hogy a födémcserénél vizes salakkal szigetelték a mennyezetet, amely mindmáig nem volt képes kiszáradni, s állandóan csöpög a plafon. Jelenlegi állapotában tehát legföljebb cseppkőbarlangnak volna jó, nem boltnak.

Mi pedig továbbra is kénytelenek vagyunk a két aprócska helyiségbe bezsúfolt „ideiglenes" fűszer- és zöldségboltba járni vásárolni. Egyikben sem kapni jóformán semmit, hiszen olyan szűken vannak, hogy nem tudnak nagyobb árukészletet tartani.

Béres Katalin
Bp. X., Sibrik Miklós telep

MOSODA — MOSDATÁS

Egy délután elvittem a szennyes ruhákat a XIX., Ady Endre úti mosodába. Az átvevő alkalmazott kijelentette, hogy négy hét múlva kész lesz. Közöltem, hogy én expressz mosást óhajtok, mire az volt a válasza, hogy nem vállalják, mert délután hoztam; hozzam el újra másnap délelőtt. Arra kértem, hogy vegye át, mintha másnap délelőtt hoznám, természetesen a határidő egynapos meghosszabbításával. Ezt is megtagadta és méltatlankodásomra azt felelte, hogy ő nem tehet róla: így rendelkezett a „Tanács".

„A szabál, az szabál", fogtam hát a cuccot, és hazavittem az egy kilométernél alig távolabb eső lakásomra azzal a hősi elszántsággal, hogy másnap délelőtt újra próbálkozom. Útközben azon töprengtem, vajon a délelőtti műszakban dolgozók hogyan oldják meg ezt a

problémát, örültem, hogy mennyivel könnyebb nekem (no persze, nem a csomag, amit cipeltem), hiszen nyugdíjas vagyok és ráérek bármikor. Így hát az orvos által előírt gyógytablettákon kívül ezt a pirulát is lenyeltem. Úgy tűnt azonban, mintha ez keserűbb lett volna.

Sefcsik Árpád
Bp. XIX., Esze Tamás u. 67

ZENÉS PANASZ

Zeneiskolánk tavaly szeptemberben költözött jelenlegi helyére. Korábban a helyiséget a 105-ös számú Iparitanuló Intézet használta. Kiköltözéskor a telefonkészüléket ugyan magukkal vitték, de a vonal természetesen megmaradt. Gondoltam, mi sem lesz könnyebb, mint a meglevő vonalra rákapcsolni egy másik készüléket — és máris lesz az iskolának telefonja.

De ilyet csak a magam fajta naiv ember képzelhet el! El sem tudnám sorolni, hányszor kértem, kérvényeztem, menynyit leveleztem és tárgyaltam ebben az ügyben, mindmáig eredmény nélkül. Felügyeleti szervünk, a városi tanács, mintegy három kilométernyire van az iskolánktól, és a legkisebb ügyben is személyesen kell beszaladnom a tanácshoz. Pedig mennyivel egyszerűbben, gyorsabban elintézhetném, ha felemelhetném a telefonkagylót...

Az ügyben intézkedésre jogosult szerveknek azonban, úgy látszik, abszolút hallásuk van. Abszolúte nem akarják meghallani jogos kérésünket.

Hámori György
zeneiskolai igazgató
Kazincbarcika

VÁLASZTÉK

Volt – nincs, eltűnt a Super Silver,
s vele a híres Wilkinson;
Figarót veszek nehéz szívvel,
magamat eztán így kínzom.
És ha úrnok, ott a Tenkes,
svéd acél, él- és rozsdamentes,
akár a Terv, no meg a
bádog-finom Omega.
Nyúzott képem, véres állam
meggyőzőbben kérdi nálam:
zsilettből, mely nem vág, csak tép,
hol van ilyen nagy választék?

Böcz Sándor

VISSZAKÉRJÜK AZ AUTÓBUSZUNKAT

Üllőről évek óta minden reggel 6 óra 40 perckor indult egy autóbusz Pestre, amely 7 óra 20-kor volt a Nagyvárad téren. Kedvelt és jól kihasznált járat volt, Vecsésen már mindig megtelt.

Január végén váratlanul megváltozott a menetrend: a busz előbb lemegy Monorra, onnan indul 6 óra 40-kor. A monori sorompónál mindig hosszan várakozik és jelentős késéssel érkezik meg Üllőre. Akkorra természetesen már sok utas van rajta, az üllőiek alig kapnak ülőhelyet, a vecsésiek pedig csak nagy erőfeszítések árán tudják felpréselni magukat a kocsira. A dugig tömött kocsi általában 7 óra 45-kor vánszorog be a Nagyvárad térre. Így tehát mindenképpen elromlott az utazásunk. Kérjük a MÁVAUT-ot, adja vissza az üllőieknek a közkedvelt helyi 6.40-es járatot, sürgősen!

Nagy Ferencné
Üllő

HATÁR

Sok család van a mienkhez hasonló helyzetben Budakeszin: megvan a telkünk, a kezdéshez elégséges építőanyagunk, mégsem építhetünk. A tanácsi szervek nem adnak ki építési engedélyt, mondván, hogy előbb rendezni kell a telekhatárokat. Akárhányszor sürgetjük ezt a rendezést, mindig arra intenek, hogy várjunk türelemmel. De meddig? Hiszen már másfél éve erre várunk! A mi türelmünknek is van határa! Sajnos, a telkünknek még nincs...

Straub György
Budakeszi

VÁLASZ ÁSVÁNYVÍZ-ÜGYBEN

A Ludas Matyi „Ásványvíz" című cikke szóvá tette, hogy időnként és helyenként nem lehet margitszigeti kristályvizet kapni. Nem védekezésül, hanem tényként említjük meg az alábbiakat:

1. A cikkíró által említett „nyugdíjas bácsi" negyven évvel ezelőtt a 800 ezres lélekszámú fővárost látta el margitszigeti kristályvízzel. A gyártó vállalat kollektívájának jelenleg nemcsak a kétmillió lakosú Budapest egy főre is megnövekedett igényét kell kielégítenie, de a margitszigeti kristályvíz fogszuvasodást gátló hatásának ismeretében, a vidék is egyre többet igényel belőle.

2. Negyven évvel ezelőtt több ásványvizet adó kút működött (Juventus, Hungária stb.), jelenleg csak a kristályvíz palackozása folyik

3. A jelenlegi panaszokat növeli a patronhiány is.

4. A Közért-üzletek raktárai kicsik, az üzletek nagyobb mennyiséget tárolni nem tudnak, maradna a gyakoribb szállítás. A gépkocsipark növelése azonban szintén nem olyan kérdés, melyet azonnal meg lehetne oldani. Ennek ellenére a nagy forgalmú üzletekbe hetente két alkalommal szállítanak ezentúl.

5. A gyártó vállalat a töltőgép-parkjának egy részét attól a nyugdíjas bácsitól örökölte, akiről a cikkíró említést tesz, így a legnagyobb igyekezettel sem lehet a termelés „korszerűségéről" beszélni.

Dr. Világi Zoltán
főoszt. vez.
Bp. Városi Tan. VB.
Élelmiszerkeresk. Iroda
Maurer Jenő
főoszt. vez.
Főv. Ásványvíz- és Jégipari V.

FOGYÓKÚRÁS MENÜT!

Miért nincs Pesten fogyókúrás menü? — ezt a problémát sokszor vetik fel teltkarcsú és molett ismerőseim. Kímélőmenü már nagyon sok vendéglő étlapján szerepel, fogyókúrás sehol, pedig külföldön ez már eléggé általános divat. Véleményem szerint nem csinálna rossz üzletet az a pesti vendéglő, amelyik ezt először bevezetné!

R. E. Budapest

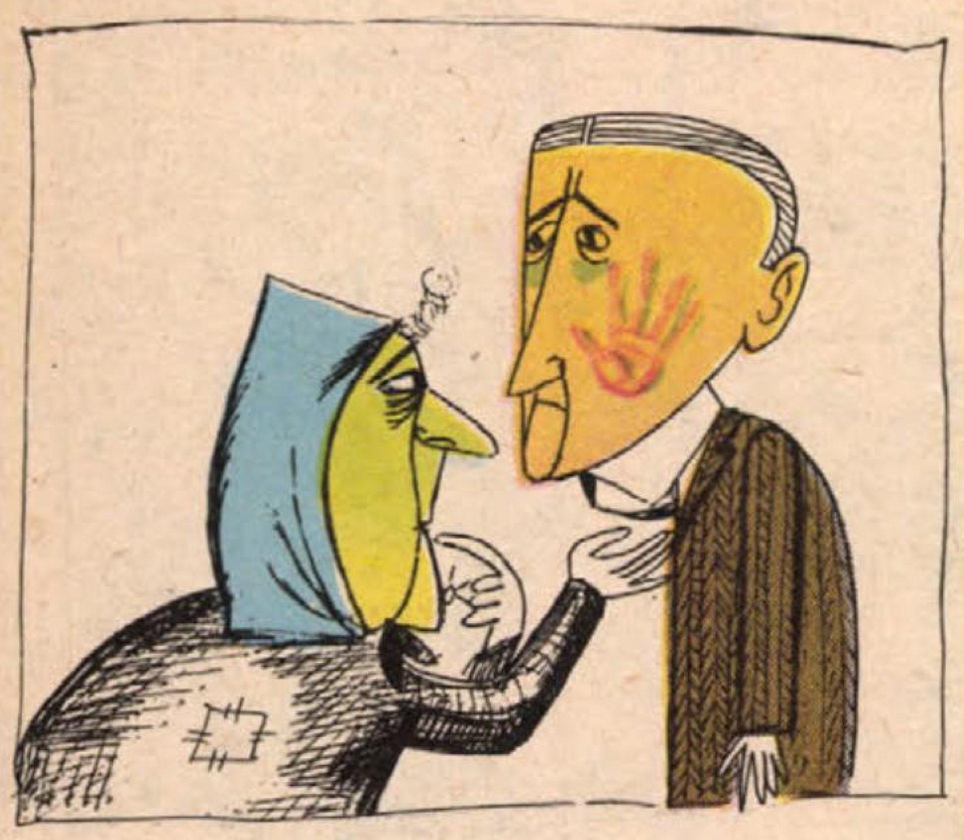
BARÁTSÁGOS FOGADTATÁS

Bementem a nyíregyházi Fodrász Ktsz 6-os számú üzletébe. A kályha mellett néhány fodrásznő üldögélt. Odaléptem az egyikhez, és udvariasan mosást, berakást kértem. „Miért éppen én?" — kérdezte sértődötten az idősebb fodrásznő, és semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy a munkát elvégezze.

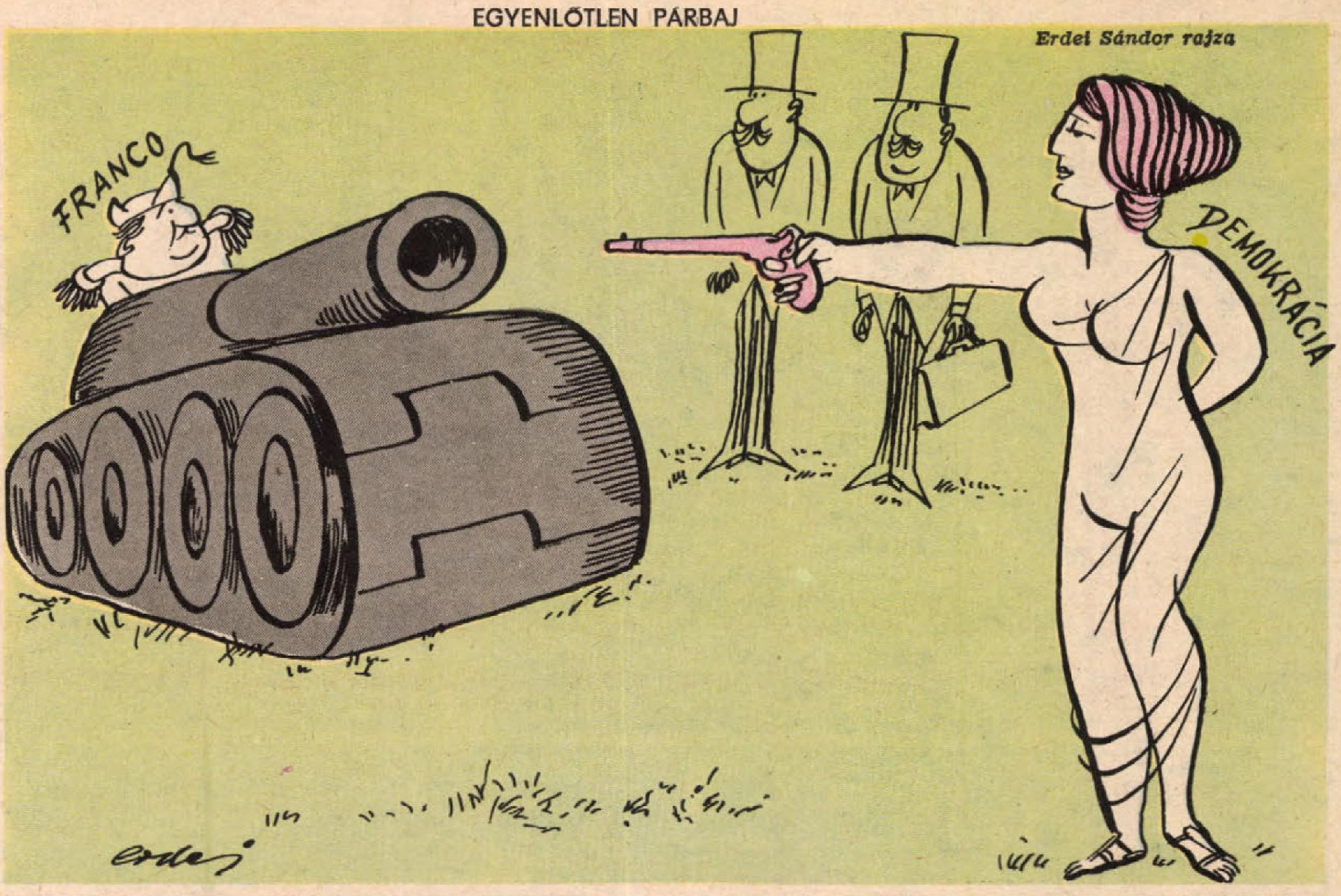
Javaslom, írják ki az üzlet falára: „Dolgozóink csak a nekik átlagon felül rokonszenves vendégeket szolgálják ki!" Akkor legalább tudja magát mihez tartani a vendég.

A. T.-né, Nyíregyháza

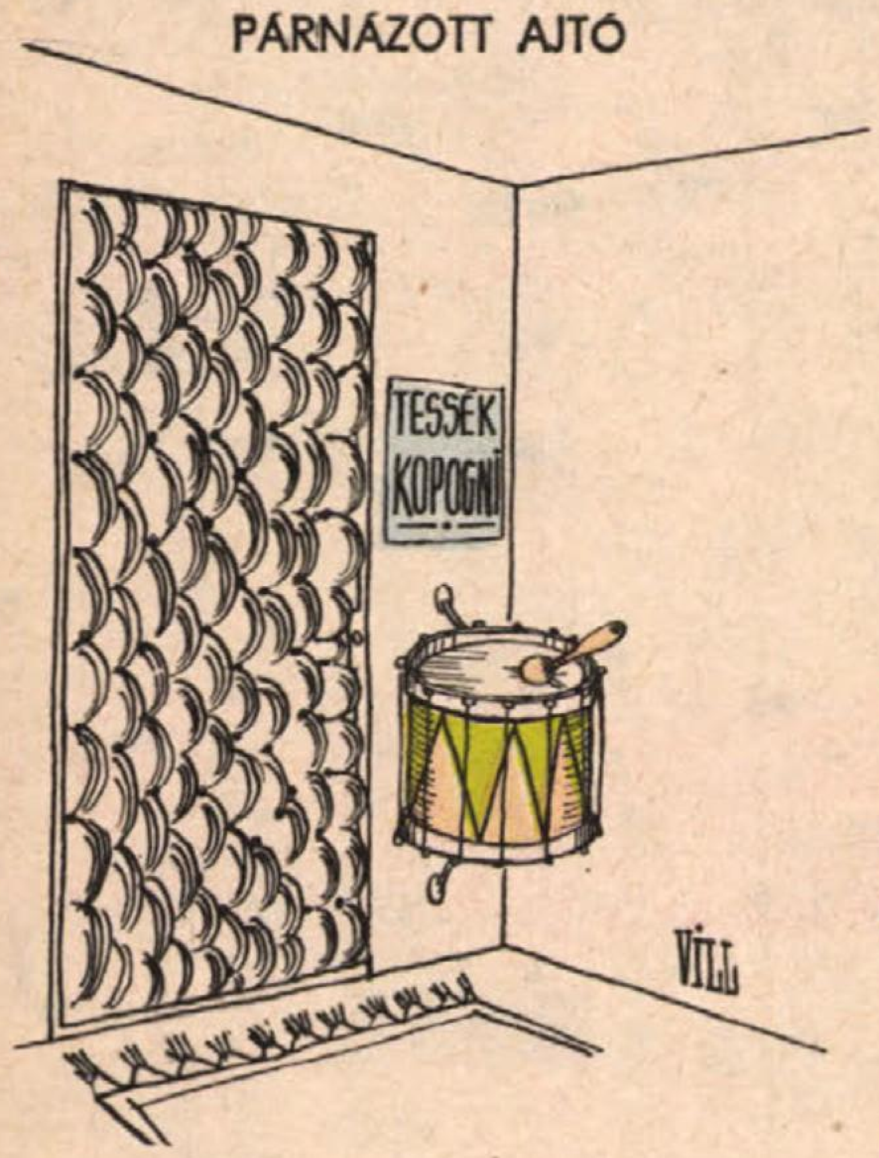
TENYÉRJÓSNÁL

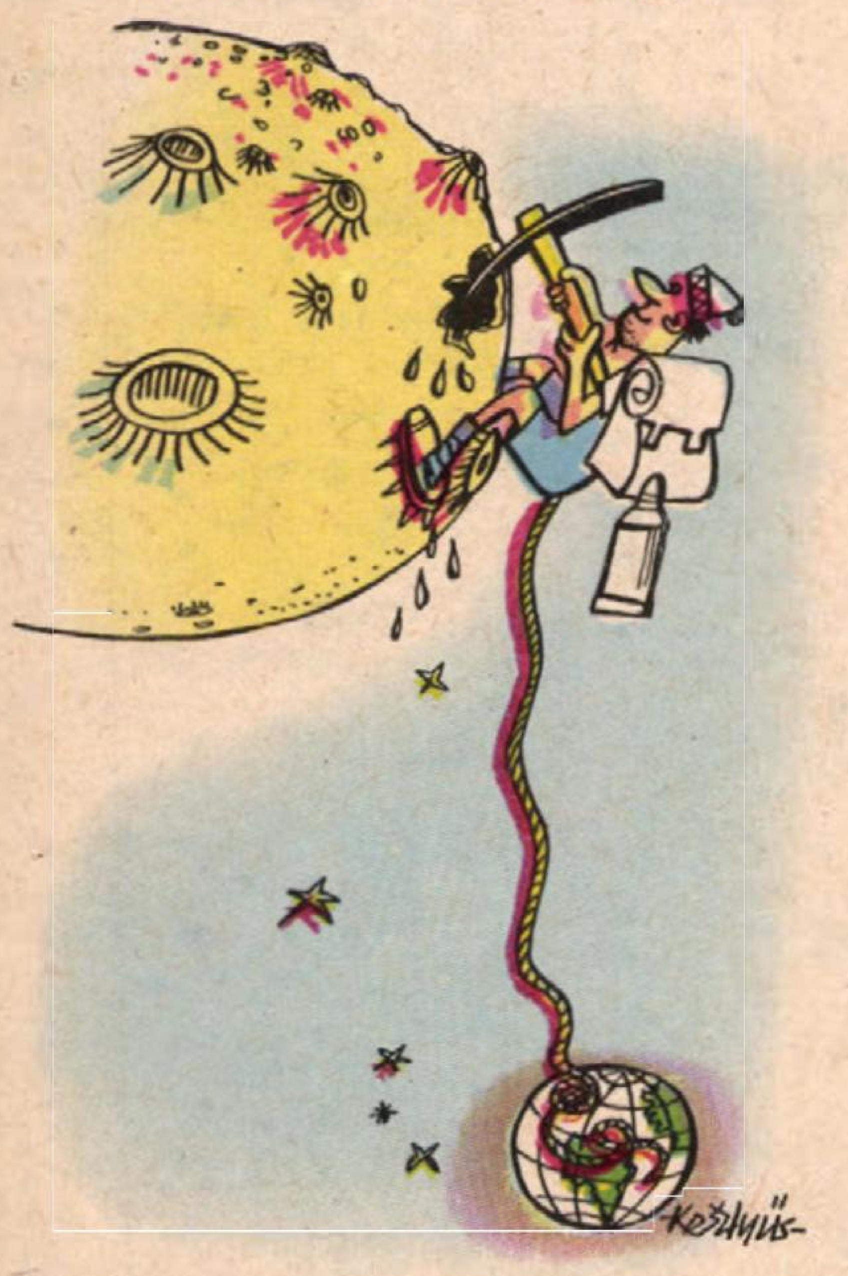
EGYENLŐTLEN PÁRBAJ

PÁRNÁZOTT AJTÓ

A TURISZTIKA FEJLŐDÉSE

HA ÉN IGAZGATÓ LENNÉK

Ha én igazgató lennék, és tegyük fel, én lennék felelős azért, hogy elegendő herkentyű legyen az országban, és tegyük fel, nem lenne elegendő herkentyű, akkor a következő módszert alkalmaznám:

Vállalatom minden dolgozójával levelet íratnék különböző újságokba, hogy miért nincs elegendő herkentyű, felháborító, hogy nincs elegendő herkentyű, hát szabad ilyesminek előfordulnia?

A későbbiek folyamán az igazgatásom alá tartozó vállalat osztályvezetői, főosztályvezetői különböző nyilatkozatokat tennének: miért nincs, illetve miért van, azaz hogy miért nincs elegendő herkentyű, mikor lesz és mik a terveink a következő negyedévre, félévre, évre, évtizedre, évszázadra, évezredre. A nyilatkozatok után azonnal kiadnám a helyreigazításokat, a cáfolatokat, a szükséges magyarázatokat.

Ennél a stádiumnál az újságolvasó emberek már nem idegeskednének a „herkentyű" szó hallatán, inkább valami kellemes bágyadtság fogná el őket és a tudatuk mélyén talán már nem is a herkentyűre gondolnának, hanem Herr Kentyűre, Kentyű úrra, vagy azt mondanák magukban, herkentyütyütyű! Gyere ide, tubicám, herkentyűtyütyű! S régi falusi lakodalmak jutnának az eszükbe, ahol kivilágos kivirradtig mulattak, herkentyűtyütyű!

Ha én igazgató lennék, ezek után újabb leveleket íratnék erről a témáról fővárosi és vidéki lapokba, és sajtótájékoztatót tartanék, amelyre meghívnám a Rádió és a Televízió munkatársait. Ezen a sajtótájékoztatón ismertetném a herkentyű-ellátás perspektivikus terveit, és elmondanám, mi a helyzet a herkentyűvel a világpiacon. Az egész vállalatomat egy cél érdekébe állítanám: beszéljenek minél többet a herkentyűről!

Biztos vagyok benne, hogy nem sok idő múltán a herkentyű szóra lecsukódna a rádióhallgatók és a tévé-nézők szeme, és egészséges álomba merülnének. Menekülnének. S álmaikban fényes szőrű, egyszarvú herkentyűkkel hancúroznának a réten, és csak a nyilatkozat végére ébrednének fel, kellemetlen csalódással a szívükben. Vagy esetleg arról álmodnának, hogy egy színes tollú, begyes herkentyű – madár dalol, trillázik a fán, de amikor meg akarják fogni, szétterjeszti a szárnyait és huss! felrepül a magasba és eltűnik a messziségben.

Ha én igazgató lennék, megkérném a karikaturistákat és a humoristákat, foglalkozzanak ezzel a problémával: miért nincs elegendő herkentyű? S ki a felelős azért, hogy nincs elegendő herkentyű?

Biztos vagyok benne, hogy a későbbiek folyamán ez a szó: „herkentyű", már el sem jut az emberek tudatába. Vagy ha el is jut, csak lehull az emlékezetük mély kútjába, mint egy csorba tízfilléres. „Herkentyű" — olvasnák az újságban, és már nem gondolnának semmire, csak néznének maguk elé, mint az apatikusok. „Herkentyű" — mondanák a rádióban, televízióban, és az emberek közönyösek, érdektelenek maradnának, esetleg unottan malmoznának az ujjaikkal.

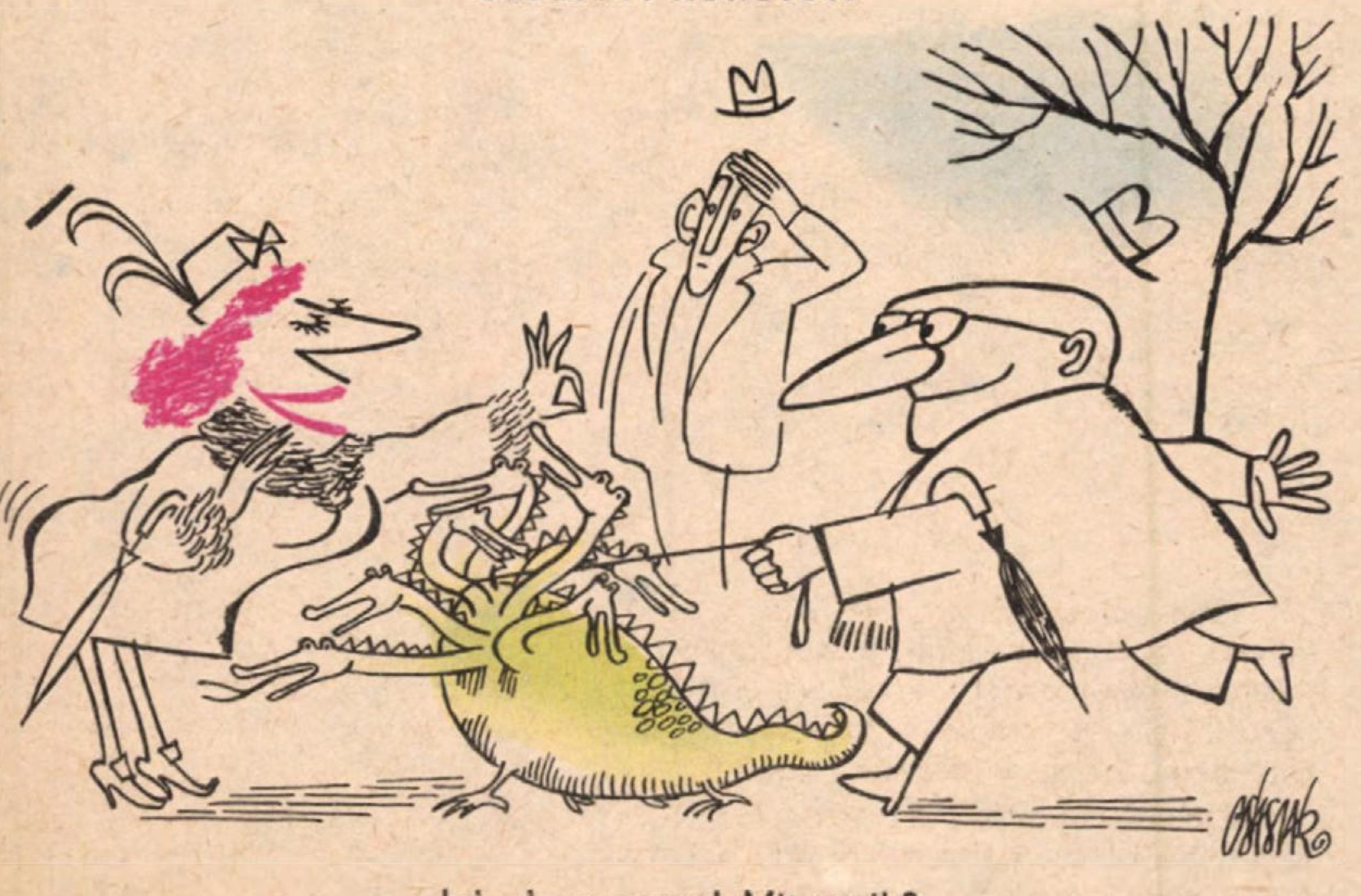
Ha én igazgató lennék, ezt csinálnám.

Most jut az eszembe, hogy az igazgatók tulajdonképpen ezt csinálják. Ezt a módszert, sajnos, már felfedezték.

Hát ezért nem leszek én igazgató...

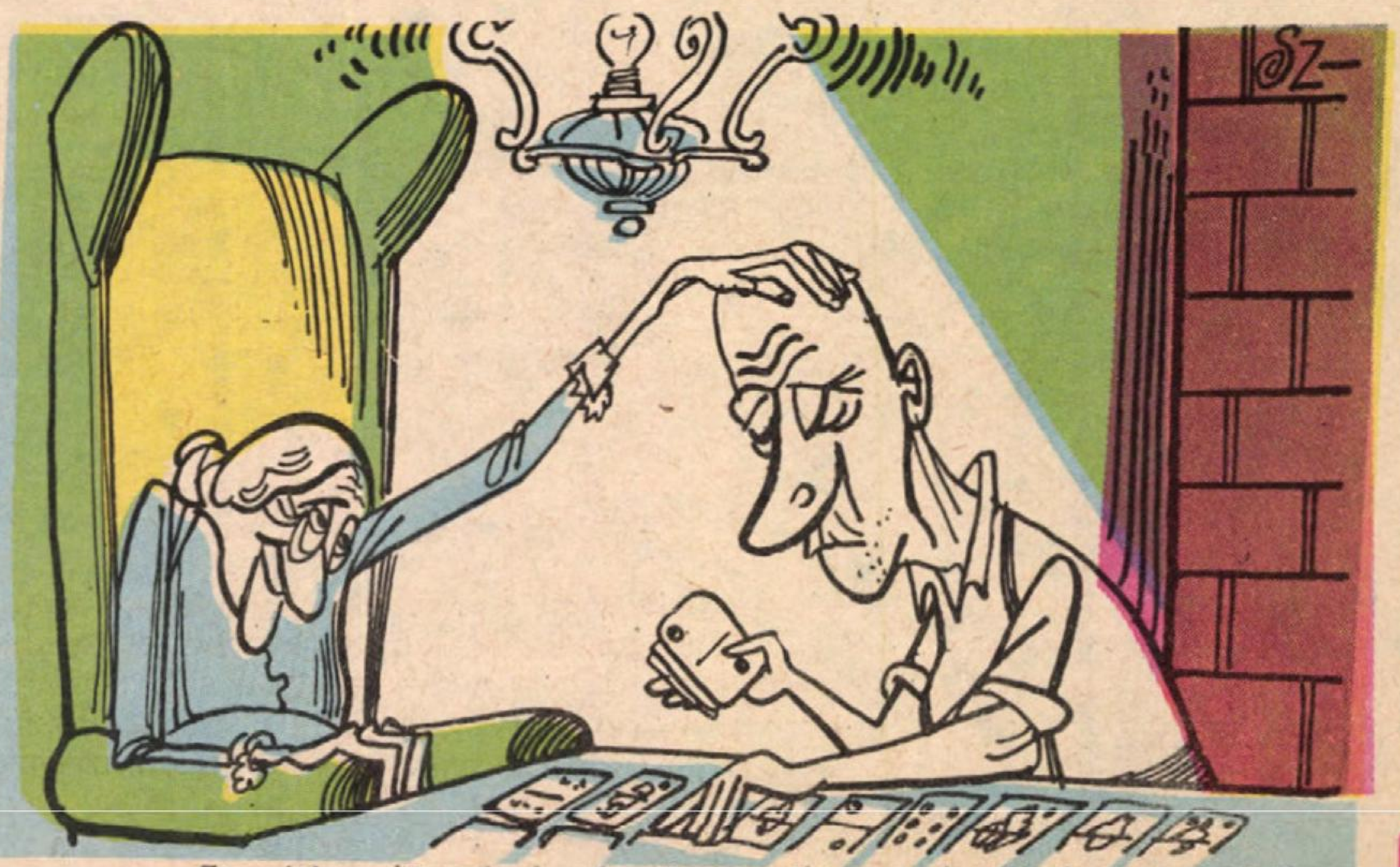
Mikes György

CSODA A KÖRÚTON

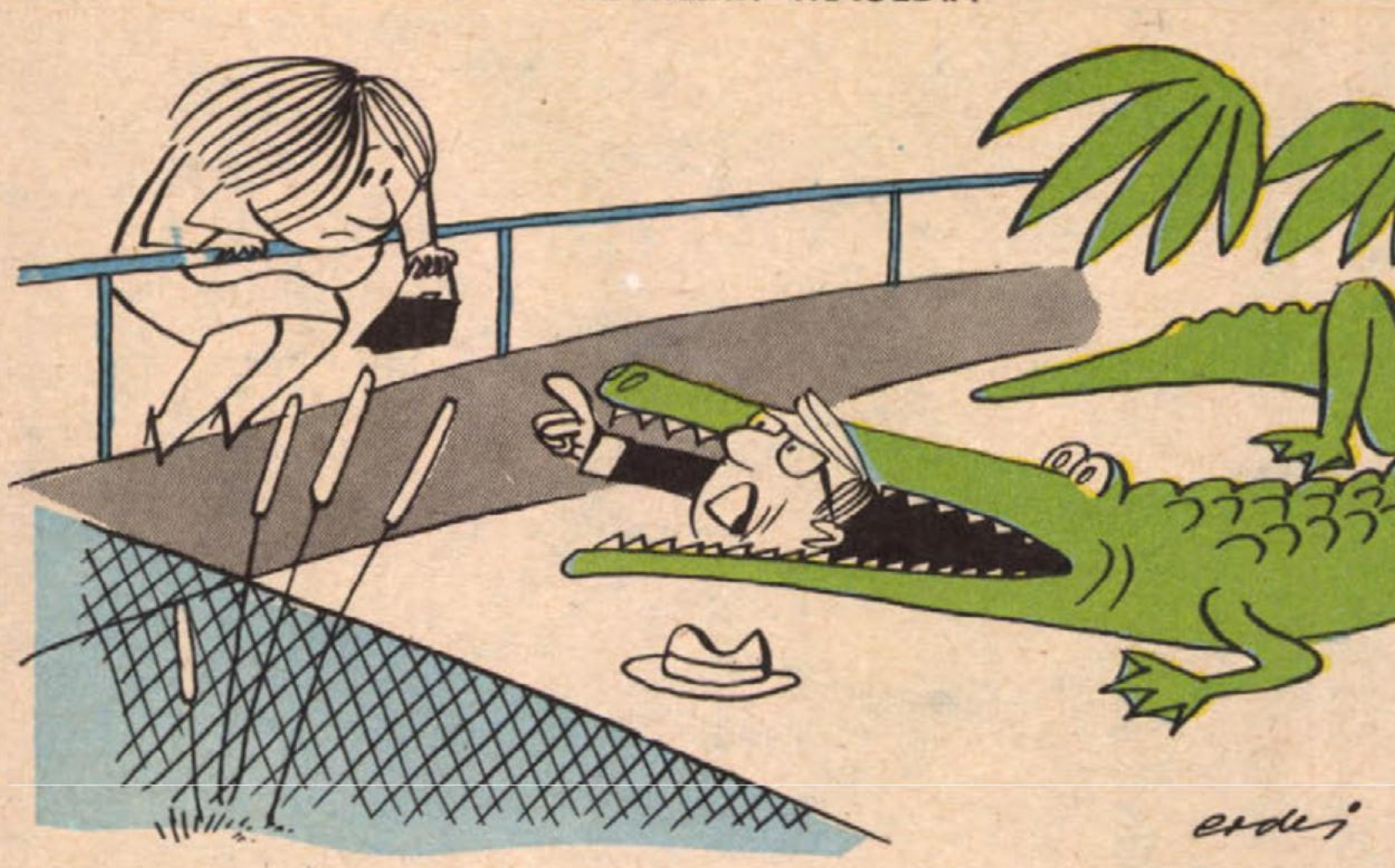
– Juj, de aranyos! Mit eszik?

PÁLYAVÁLASZTÁS

– Fiacskám, döntsd el már végre, milyen szakmát akarsz tanulni!

ÁLLATKERTI TRAGÉDIA

– Szerdán ne feledd el bedobni a lottócédulát!

FARSANGI HÁZIBULIN

– Köszönjük a szíves vendéglátást. Remekül éreztük magunkat.

ALBÉRLETI PÓTDÍJ

— Igaz, hogy a szoba nem nagy, mindössze kétszer három méter, de egy személynek bőven elég. Utcai. . . .

— Nekem megfelel és örülnék, ha meg tudnánk egyezni.

— Ebben nincsenek kétségeim. Lány?

— Elvált asszony vagyok. Két évig éltem a férjemmel.

— A férfiak mind csirkefogók.

— Ez azért túlzás, néni! Én hagytam ott a férjemet. Ivott, durván viselkedett. Elég volt két évig.

— Túl fiatal ahhoz, hogy egyedül éljen. És túl csinos . . .

— Köszönöm a bókot. Huszonegy éves vagyok.

— Úgy hiszem, megértjük egymást. Mi a foglalkozása?

— Gépíró vagyok egy vállalatnál. Itt Budán.

— Nem lehet valami nagy fizetése . . .

— Havi ezerhatszáz. Egyedül, szerényen megélek belőle.

— Abból aligha fizethet ötszázat albérletért.

— Erre nem is gondoltam. Csak nem annyit tetszik kérni ezért a parányi szobáért?

— Dehogy! Sokkal kevesebbet. Jól fogja érezni magát nálam. Gáz, villany, fürdőszoba használat, teljes kényelem.

— Jó hallgatni a nénit. Olyan kedves . . .

— Maga is az, és szimpatikus. Remélem okos is.

Örülök, hogy egymásra találtunk.

— Én is örülök.

— Maga, kedvesem, ezzel a megjelenéssel szép jövő előtt áll. Az elvált asszonyok vonzzák a férfiakat.

— Mégis, mennyit tetszik kérni a szobáért.

— Havi száz forintot. Ennyi jár érte, törvény szerint.

— El sem tetszik hinni, milyen boldog vagyok.

— Én csak a törvényes bért kérem. Egyetlen fillérrel sem többet. Igaz, hogy megválogatom az albérlőmet. Nem veszek ide akárkit. Első föltétetelem, hogy megnyerő külsejű, szép és fiatal legyen. Nekem ugyanis nagyon fejlett az esztétikai érzékem . . .

— Meglátszik a kedves nénin, hogy igényes. . . .

— Előnyben részesítem az elvált fiatalasszonyokat.

— Ne tessék szerénytelennek tartani, de ezek szerint én megfelelek a néninek.

— Tökéletesen. De mondanom sem kell, elvárom, hogy diszkréten viselkedjék. A kifogástalan magatartást megkövetelem.

— Az természetes. Tehát megegyeztünk, havi száz forintban.

— Meg! De, ha férfilátogatót fogad, akkor heti százzal több. Vagyis kereken, havi ötszáz.

— Hogy tetszik ezt érteni?

— A heti százat a barátja fizeti. Pótdíjként. Legyen nyugodt, szívesen vállalja, pláne, ha nős. Én ismerem a férfiakat . . .

— Nem vállalja! Nekem nincs barátom, se nős, se nőtlen. Én nem fogadok senkit. . . .

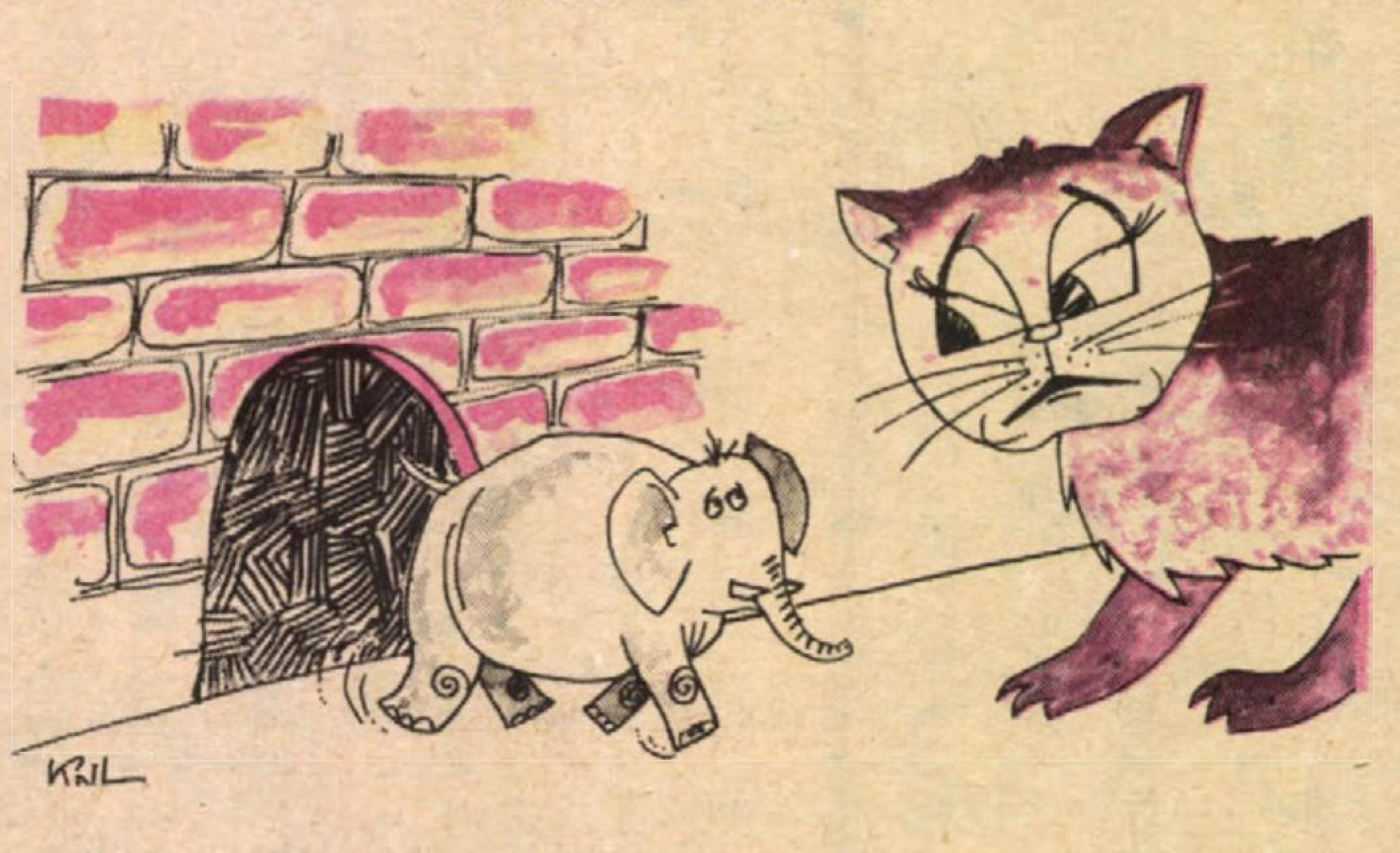
— Akkor pedig egyáltalán nem kiadó a szobám.

— De hát, miért nem kér a néni már eleve havi ötszázat?

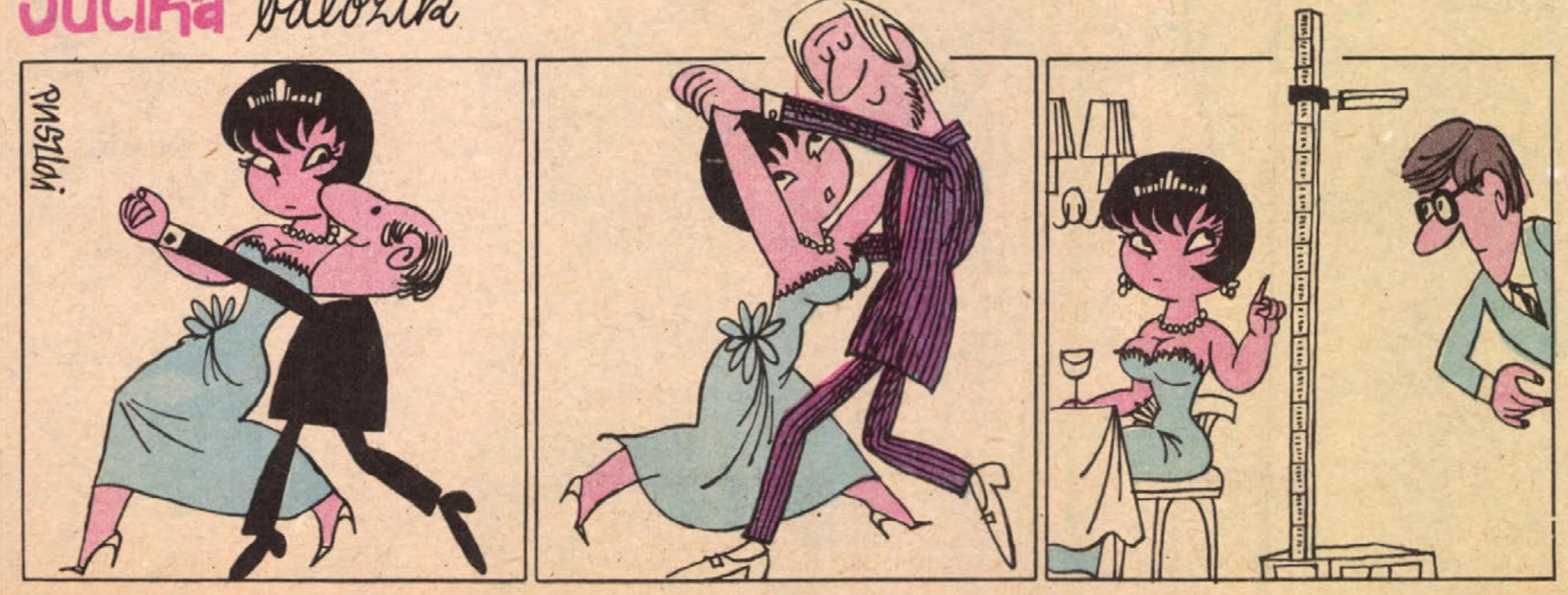
— Maga nagyon naiv lélek, édes gyermekem. Nálam nincs albérlet uzsorára! Csak nem képzeli rólam, hogy kijátszom a törvényt?. . . .

Földes György

VÁRATLAN FORDULAT

Jucika bálozik

ÚTKÖZBEN...

A Déryné Színház ügyelőkönyvéből.

A vidéki művelődési otthonban véget ér az előadás. A színészek megköszönik a tapsot, aztán jókedvűen, énekelve tódulnak az öltözők felé.

Ideges, erélyes kopogás az öltöző ajtaján, majd belép a helyi igazgató:

— Drága művészeim, nagyon kérem, hagyják abba az éneklést, a közönség tódul vissza a terembe!

*

Kis falu a nagy Bakony tövében. Paraszti tárgyú színmű előadása. A díszlet falusi ház egyszerű szobája. Jó negyedórája folyik már az előadás, amikor éles hang sivít át a nézőtéren:

— Anyuuuuu! Mikor jönnnek már a színészek?!

*

A tanács elnökhelyettese, lelkes színházbarát. Vállalja, hogy naponta többször is bekapcsolja a hangosbemondót és propagálja a soron következő színházi előadást. Aznap a „VIII. Henrik és 6 felesége" című színművet ajánlja. Délután a hivatalsegéd vállalja ezt a munkát.

A társulat autóbusza éppen a művelődési otthon elé gördül, amikor recsegve, ropogva beperjed a „lármafa", és rövid bevezető zene után megszólal a hivatalsegéd lámpalázas baritonja. Szépen olvassa a szöveget, de amikor a darab címéhez ér, elakad. Kínos szünet. A társulatot fogadó igazgató, csak úgy, maga elé mormolva megjegyzi: „Baj van a római számokkal! . . ."

És felhangzik újra a bariton:

— Színre kerül a v . . . i . . . i . . . i Henrik és 6 felesége . . .

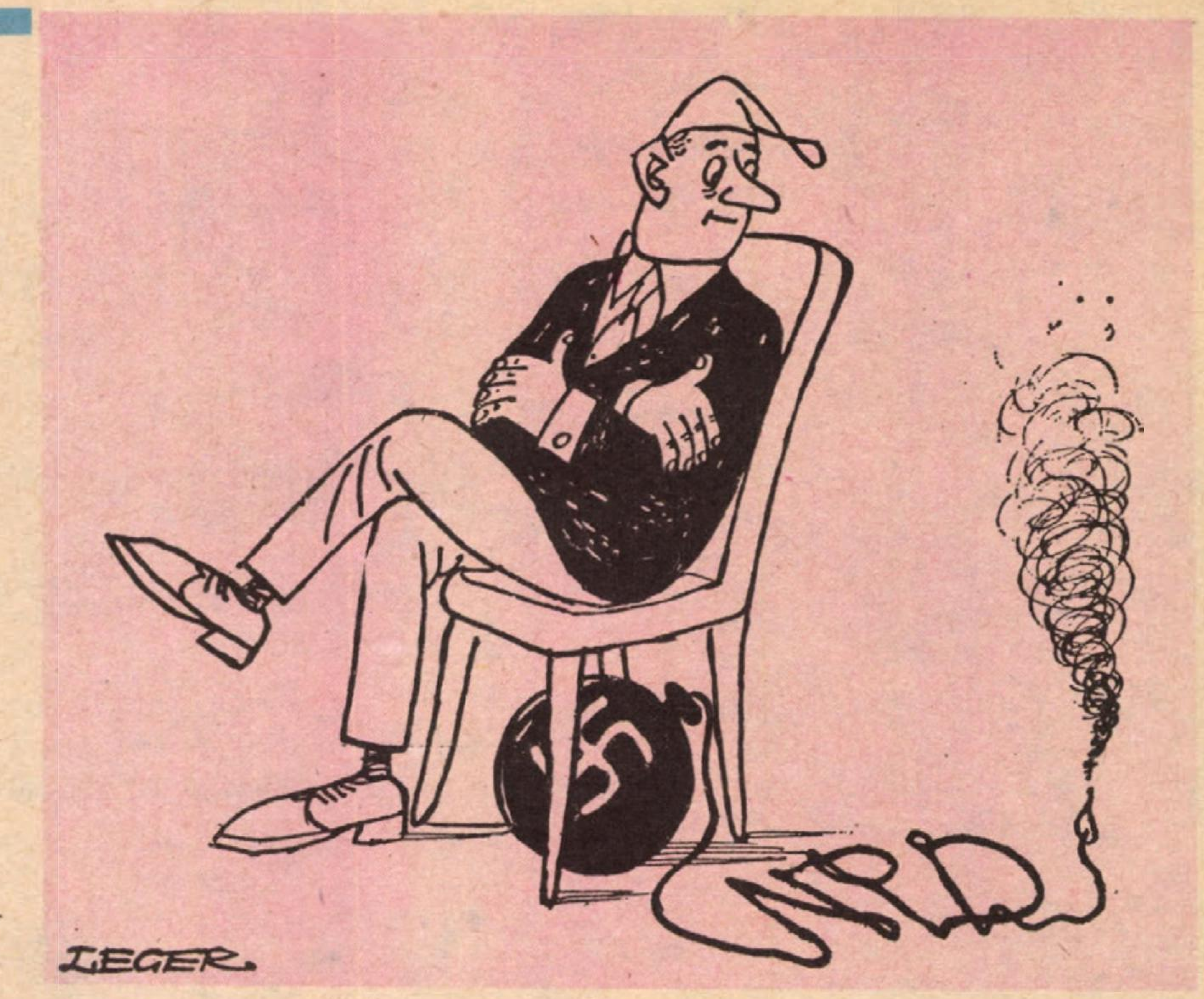
(Feljegyezte: Dóczy Ferenc)

KALAUZNŐ ODAHAZA

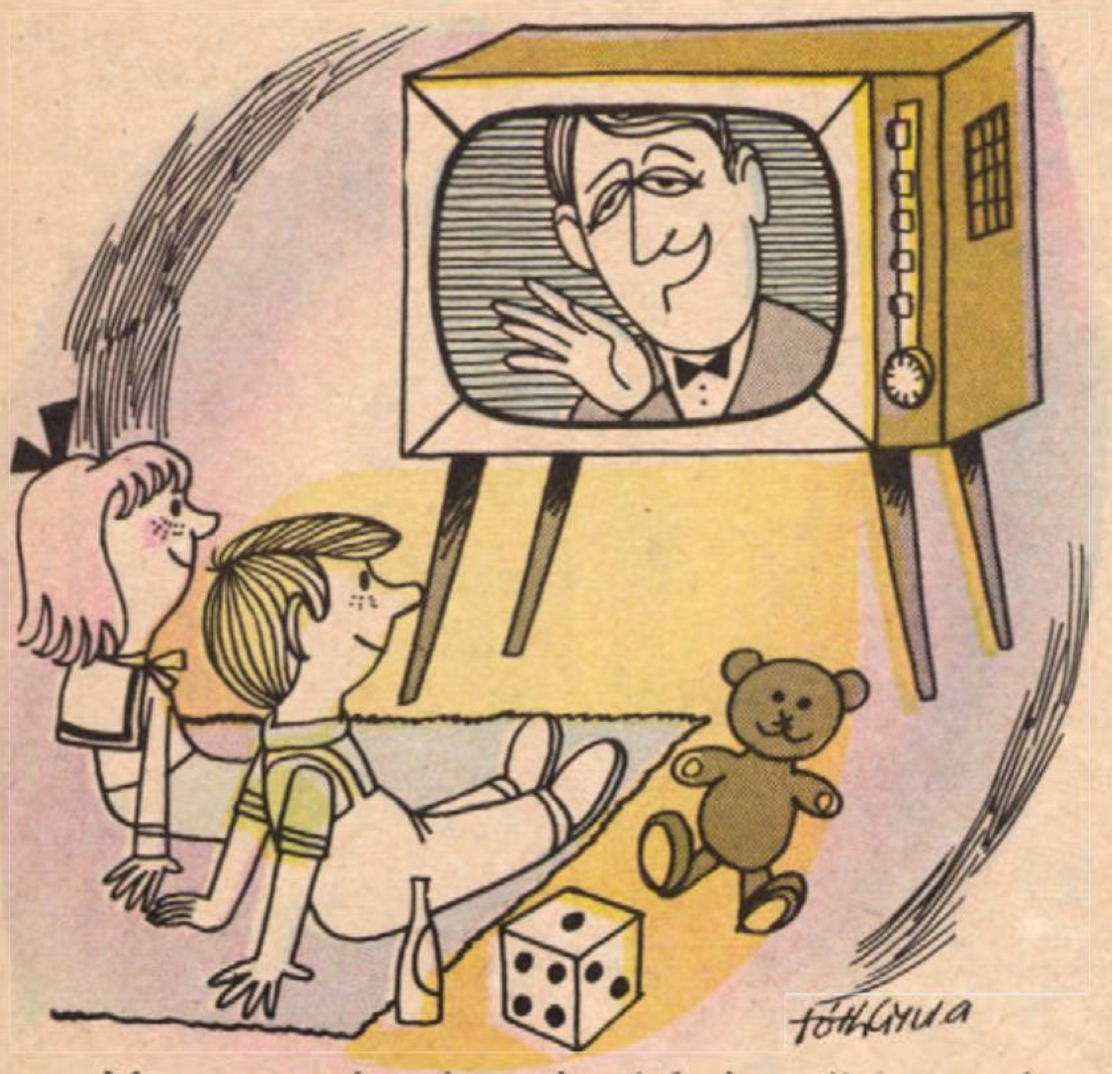
– Nem tűröm, fiam, hogy ilyen hangon beszélj velem! Nem vagy a villamoson!

NÁCI VESZÉLY AZ NSZK-BAN

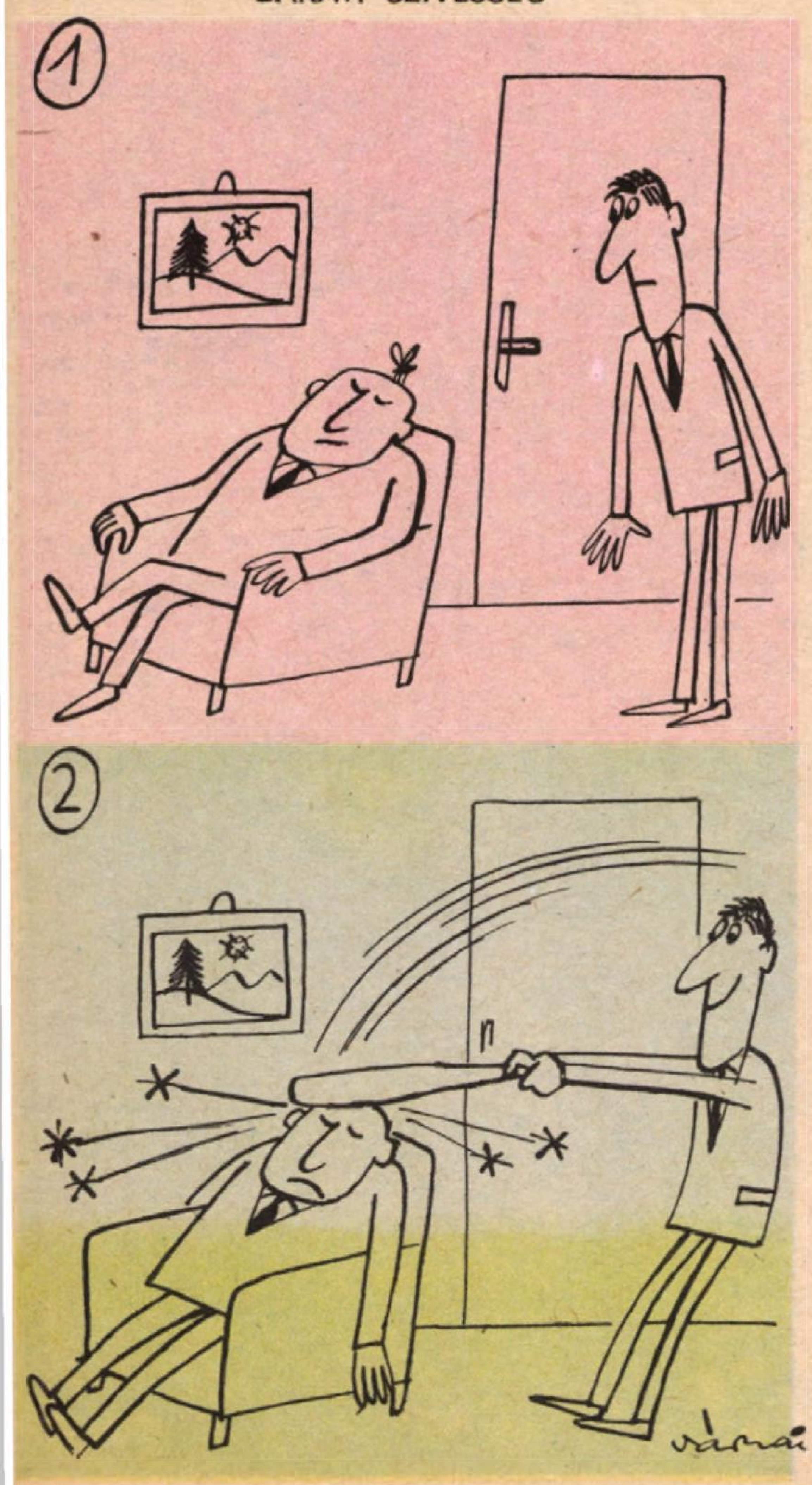
(*A bécsi „Der Widerstandskämpfer"-ből*)

ESTI MESE

– Ment, mendegélt a királyfi hetedhét országon át, és nem volt semmi baj a cipőjével . . .

BARÁTI SZÍVESSÉG

EZT OLVASTAM

TANULÉKONY VÍZTÖMEG

Memoárjaiban jeles írónk így emlékezik meg elhunyt pályatársa tengernyi nyelvtudásáról: „A tenger ugyan olykor megbízhatatlan volt, mint minden tenger, a hullámok néha hibásak, de ***még portugálul is tudott.***"

Néhány kevésbé jól svejfolt hullámért igazán bőséges kárpótlás, ha egy tenger valamely ritka nyelven is ért.

HAL IS LEHET KÍVÁNCSI

Rendkívüli halról tudósít a Magyar Horgász: „A hal szabályosan fel volt nyársalva a hajó orrára. Három méter hosszú feje a hajó jobb oldalához, ***a többi kilenc*** a hajó bal oldalához hajolt."

A tízfejű hal nyilván földerítés végett küldte egyik fejét a jobb oldalára.

KI ÍRTA A HIMNUSZT?

A Kölcsey-művek körül egyre szaporodnak a sajtóbeli félrefogások. Most például ezt olvasom egyik napilapunkban: „A magyar sportolók az egész világon ***Kölcsey Himnuszának hangjai mellett*** veszik át győzelmük jelvényeit."

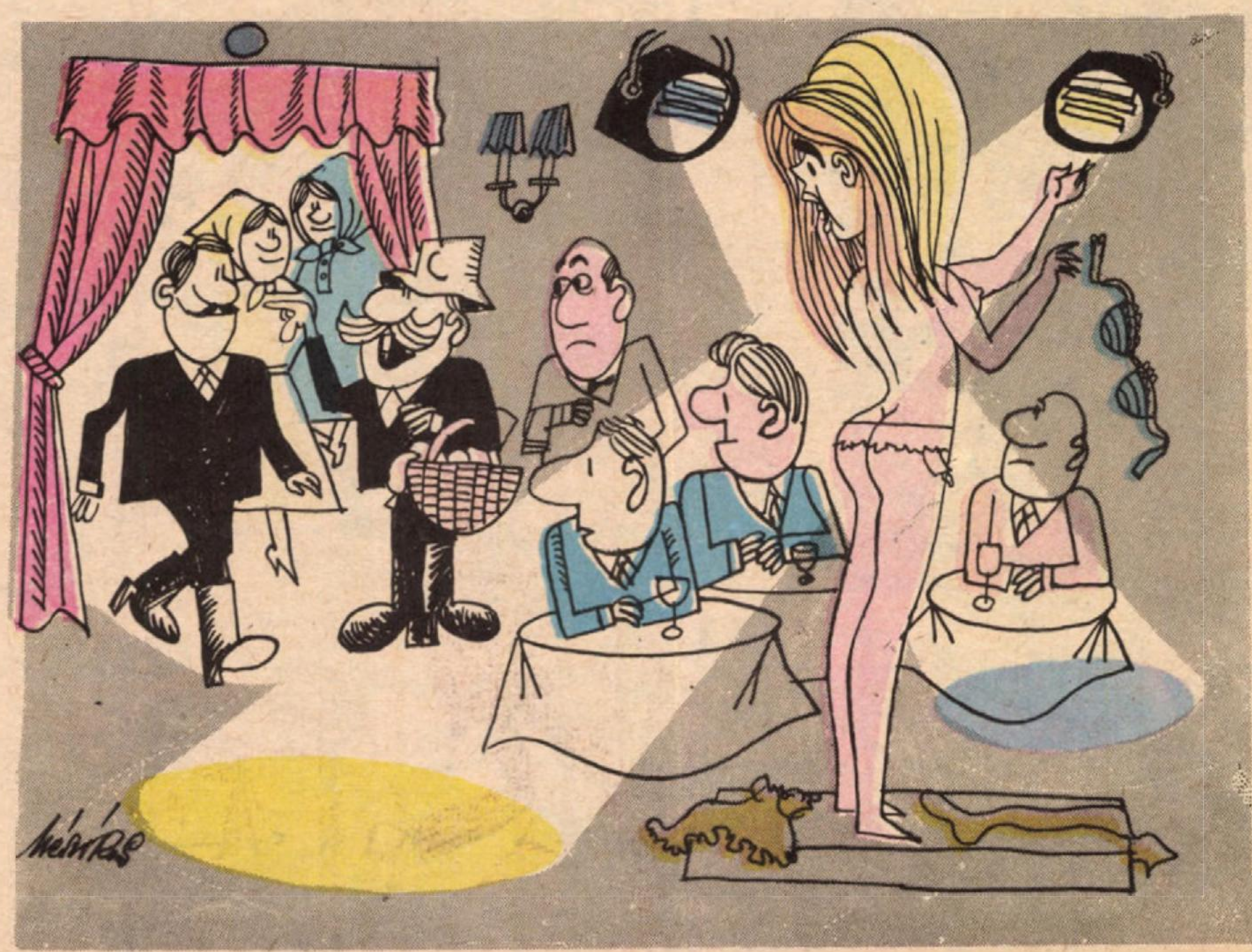
No, azért valljuk meg: ***Erkel szövege*** se kutya . . .

FELLENGZÉS

A Kortárs egyik novellájából: „Ugye megengeded, hogy én a rendes nevén szólítsam ***Baroneszt.*** Százszor jobban illik egyéniségéhez, mint a fellengzős ragadványnév."

A szóban forgó lány igazi neve: ***Klarisz.***

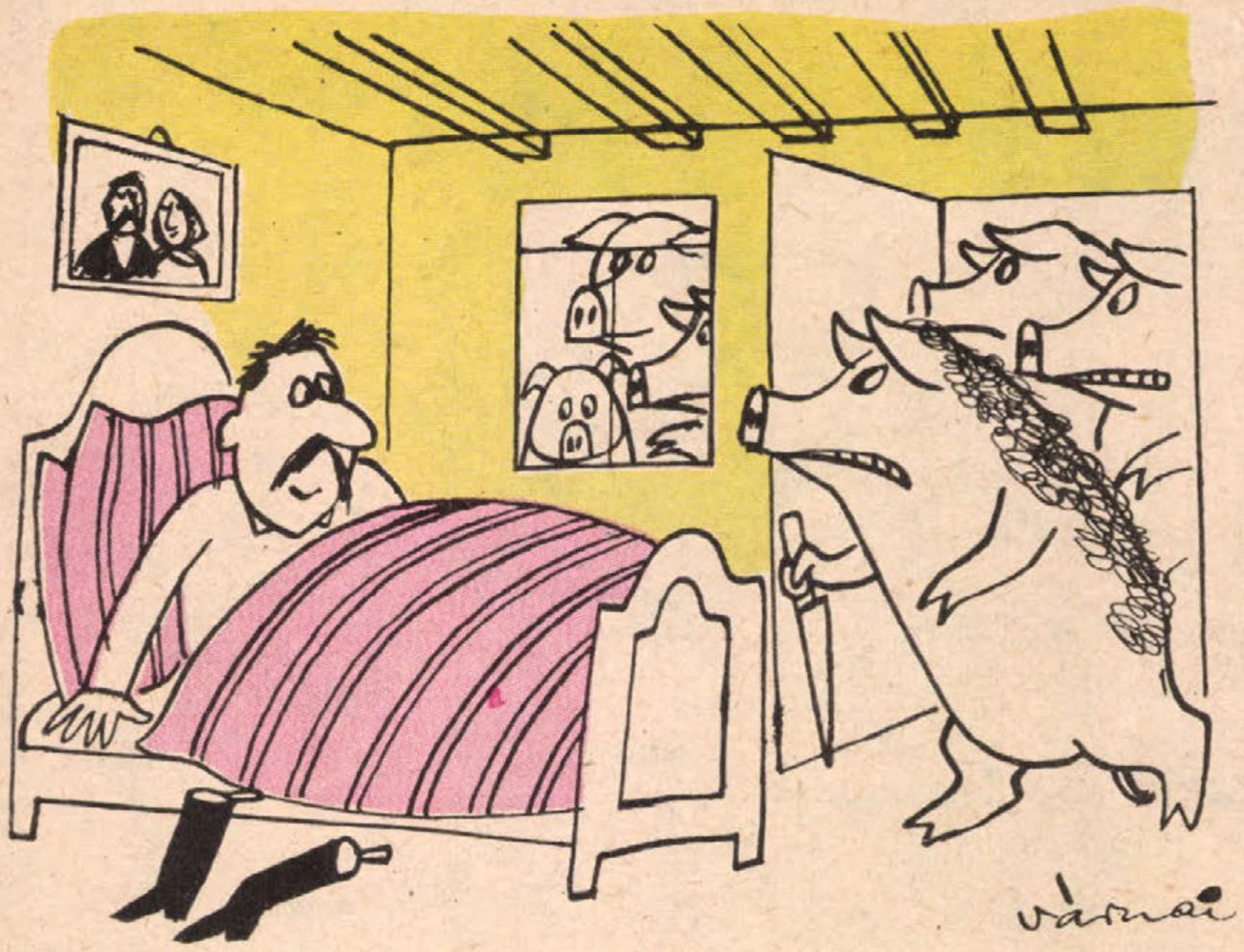
Timár György

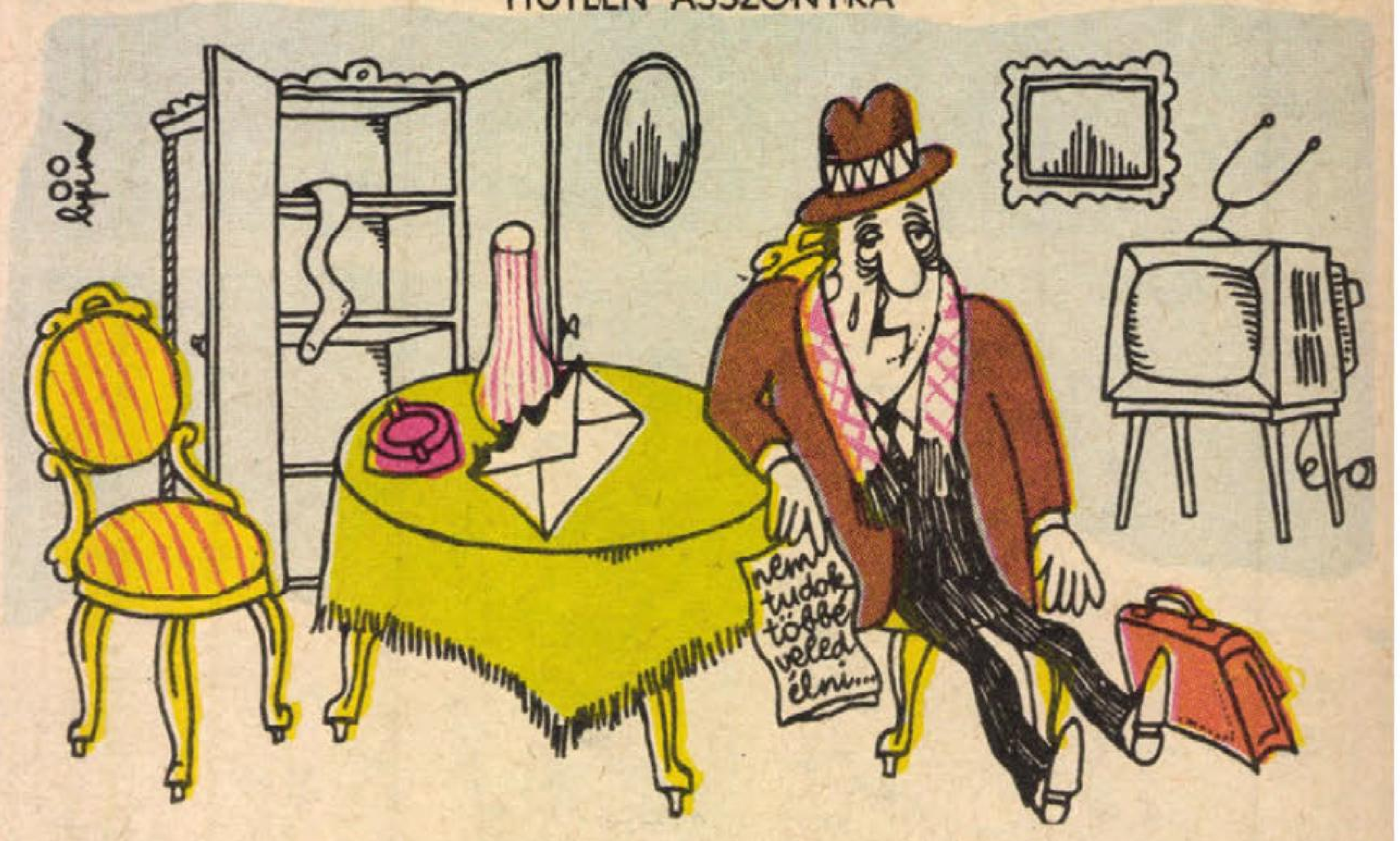
BÜSZKE FÖLDIEK

– Ugye mondtam sógor, hogy ez a Juli még viszi valamire . . .

MEGELŐZÉS

HŰTLEN ASSZONYKA

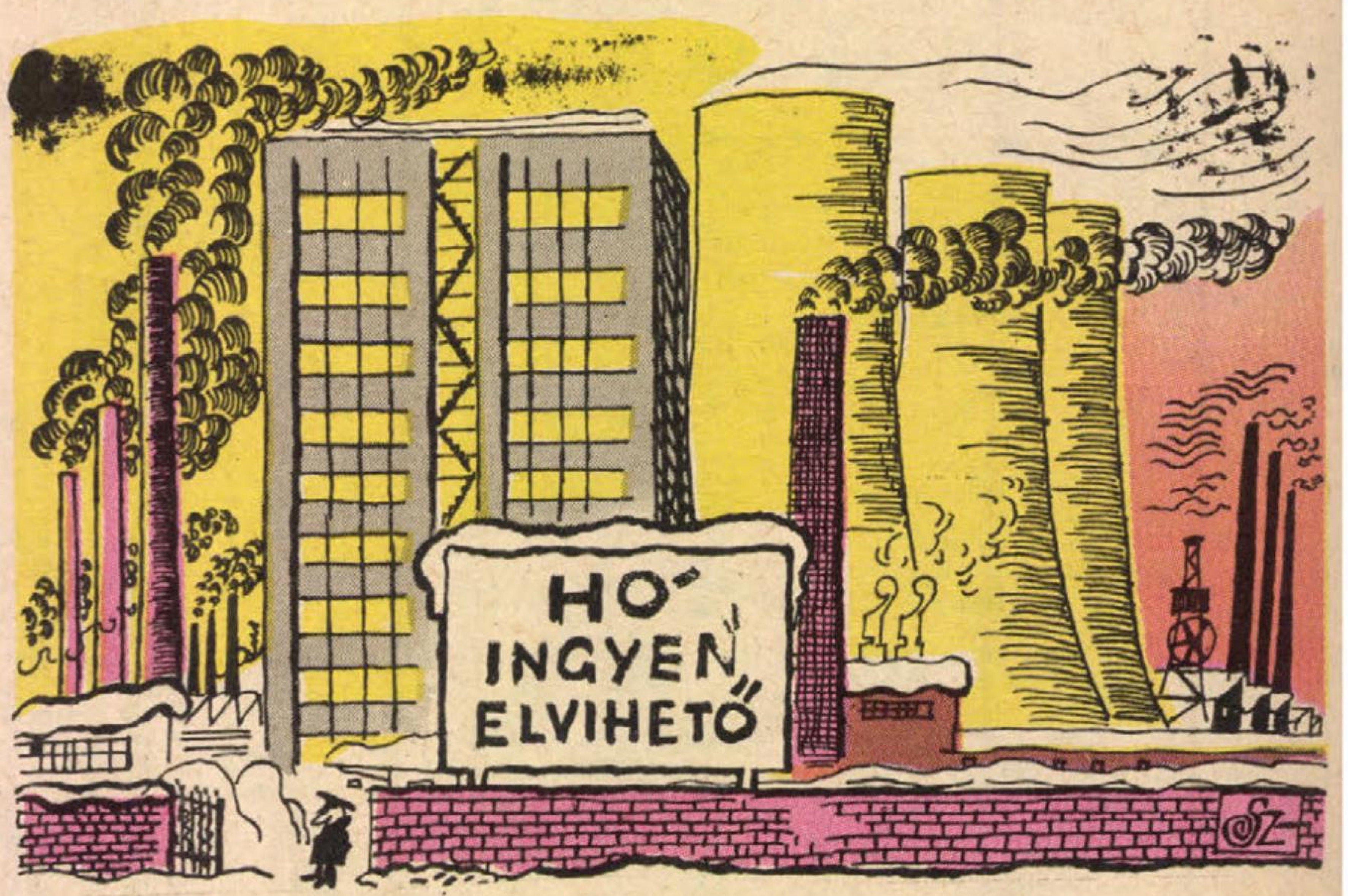
– Pedig hogy imádtam a paprikás csirkéjét...

LÉGYOTT

– Ha a férjem lenne, már rég kikapartam volna a szemét ezekért a drága italokért...

ÉLELMES GAZDÁLKODÁS

HIÚSÁG

– És mondja, elég nagy sajtója volt?

HONGKONGI HISTORIA

Párizsban, a kis Sophie, a barátnőjének telefonál:

– Képzeld, a mamám és a papám majdnem hajbakapott azon, hogy hongkongi influenzám van-e vagy sem. Papa azt mondta, hogy ez hongkongi, mama azt mondta, hogy csak amolyan rendes influenza...

A drót végén a kíváncsi barátnő:

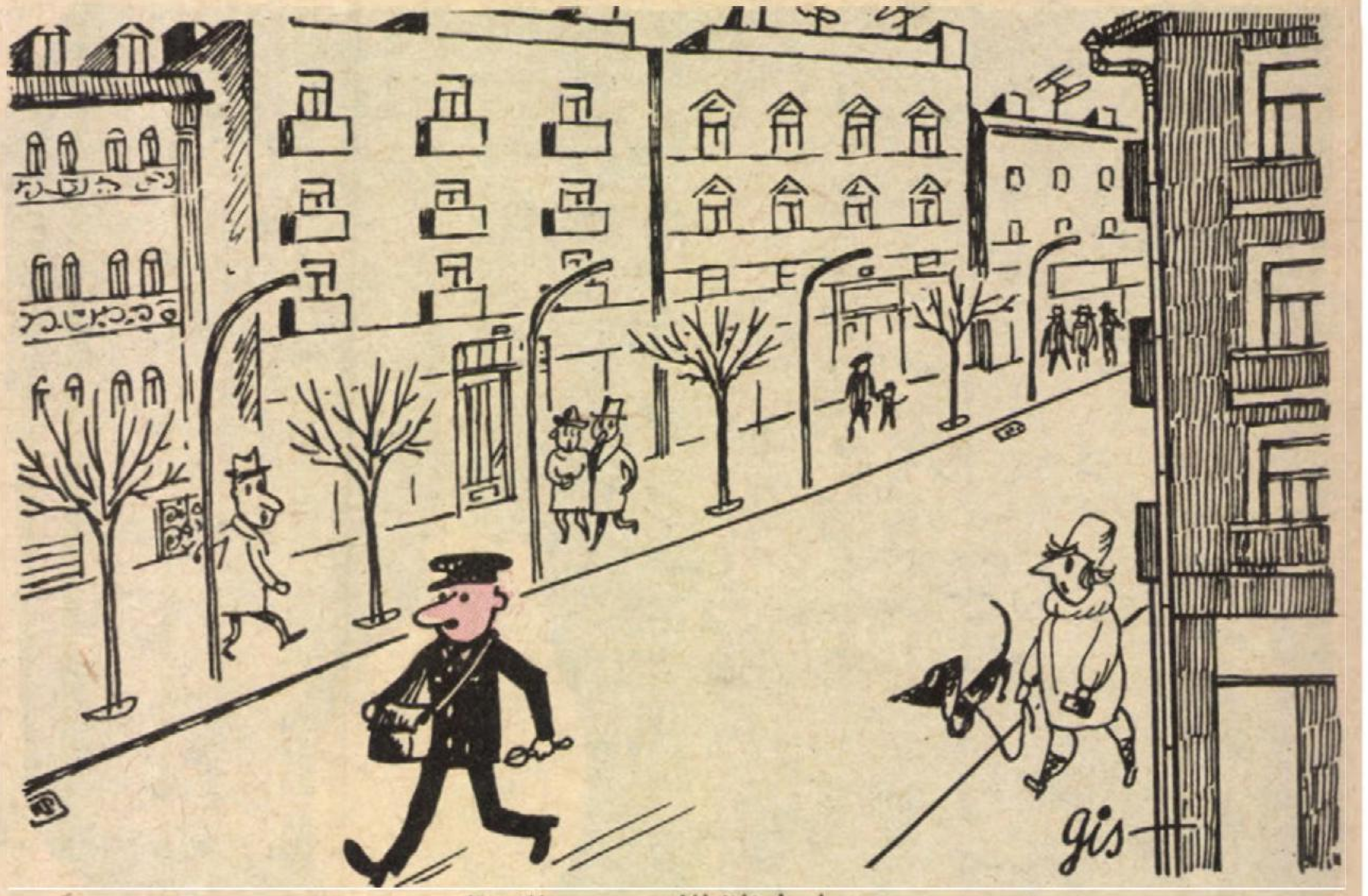
– És kinek volt igaza?

A büszke válasz:

– Egyiküknek sem. Csak én dörzsöltem meg a hőmérőt, mert a matematika-dolgozat miatt ma nem akartam iskolába menni!

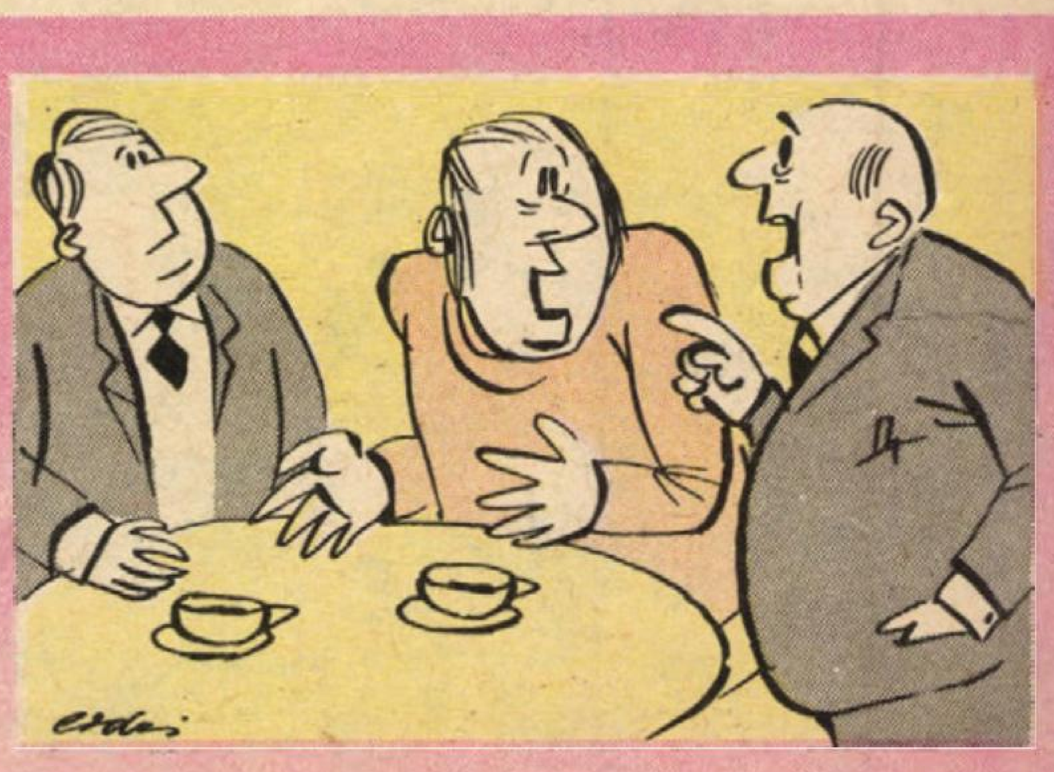
KÉP A JÖVŐBŐL

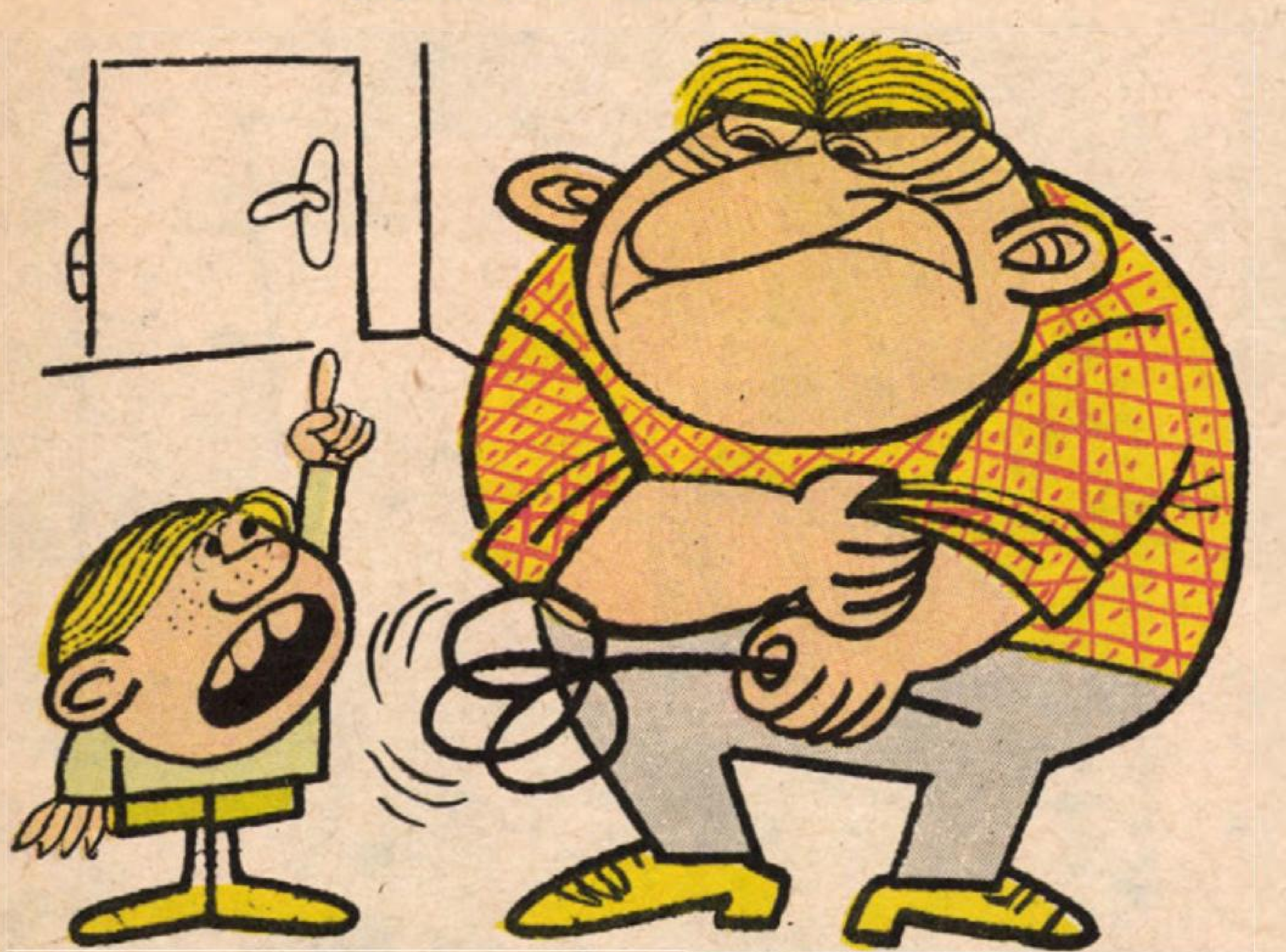
A villamos nélküli kalauz

A KÁVÉHÁZBAN

- Hallja! Hogyan beszél maga a néphatalomról?
- Bocsánat, én csak az uj Jancsó-film tartalmát mesélem.
- Ja? Az más.

1969: A GYERMEKJOGOK ÉVE

– Apu, ha hozzám érsz, írok U-Thantnak!

EGY PÁRIZSI PARKBAN

Vasvári Anna rajza

– Hogy múlik az idő! Maholnap már tüntetni fognak...

HOGYAN KERÜL A CSIZMA A LAKÁSBA?

Ta-ta-ta-ta-tra-ra-ra . . . A württembergi dragonyosezred bekvártélyozta magát kisméretű összkomfortos, budapesti lakásomba.

Hűvös idő jött, én haza, be az előszobaajtón, gyanútlan... Bumm, keresztülesek egy lovassági csizmán.

Krucifiksz, szakrament... miféle lábtyűk?! Feleség közli: ezentúl így lesz, ez a divat. Lelépni...!

Én le, csizmák el az útból, ki a konyhába, kredenc mellé.

Éjjel szomjúság, sötétség, tapogatózás, pohár víz a konyhában... Azt a fűzfánfütyülőjét, mi volt ez?! A csizmák! Pohár le, víz ki, pizsamám vizesborogatás reggelig...

Másnap, létszámszaporulat, lányom is bevonul az ezredhez, csizmát kap. Csizma itt, csizma ott, csizma mindenütt. Hol konyhában, hol előszobában, hol fürdőszobában, hol hálószobában, mindig. Az egész élet egy nagy csizma.

Parancskihirdetés: „Ki a csizmákkal a körletből!" Ők: „El a kezekkel a csizmáktól!" Én: „El a csizmákkal a kezemügyéből!"

Másnap én haza, előszoba tele csizmával. Nyolc pár, tíz pár, tizenkét pár. Barna, drapp, fekete, sárga. Műanyag, bőr, vegyes. Cipzáras, cipzártalan. Rojtos, bojtos, fémdíszes, sima. De mind nagy, irdatlan nagy a lakáshoz képest.

Mi ez? Őszi-téli hadgyakorlat? NATO, CENTO, SEATO tagállamok? Nem. Feleség barátnői, lányom barátnői.

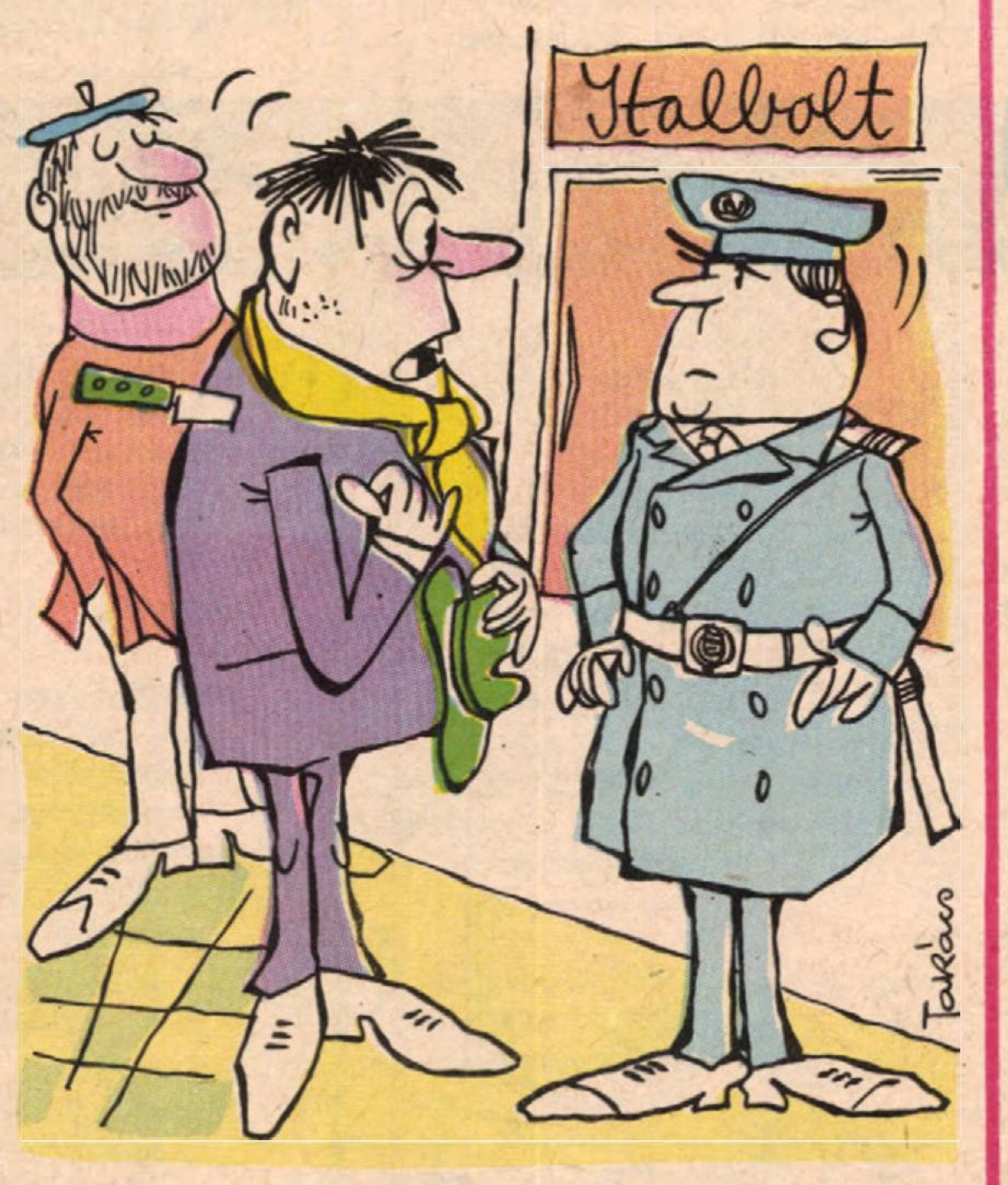
Áttörés a csizmák között, kettős fedezék. Felderítés: elmentek-e már. El. Szaldó: két pár csizma.

Lefekvés előtt. Maradék csizmák be a fürdőszobába, reggel a fürdésnél ki a konyhába, reggelinél konyhából ki az előszobába.

Tervek, javaslatok, ötletek. Illetékesekhez, felsőbb szinten. Gyártassanak foszforeszkáló csizmák! Újonnan épülő házak földszintjén házmesterlakás mellé csizmatárolót. Törvényerejű rendelet: viselhető csizmák száma és mérete a lakások légköbméteréhez igazodjék! Vagy kisebb csizmát, vagy nagyobb lakást. Utóbbi esetben istállóval, a várható paripák számára is.

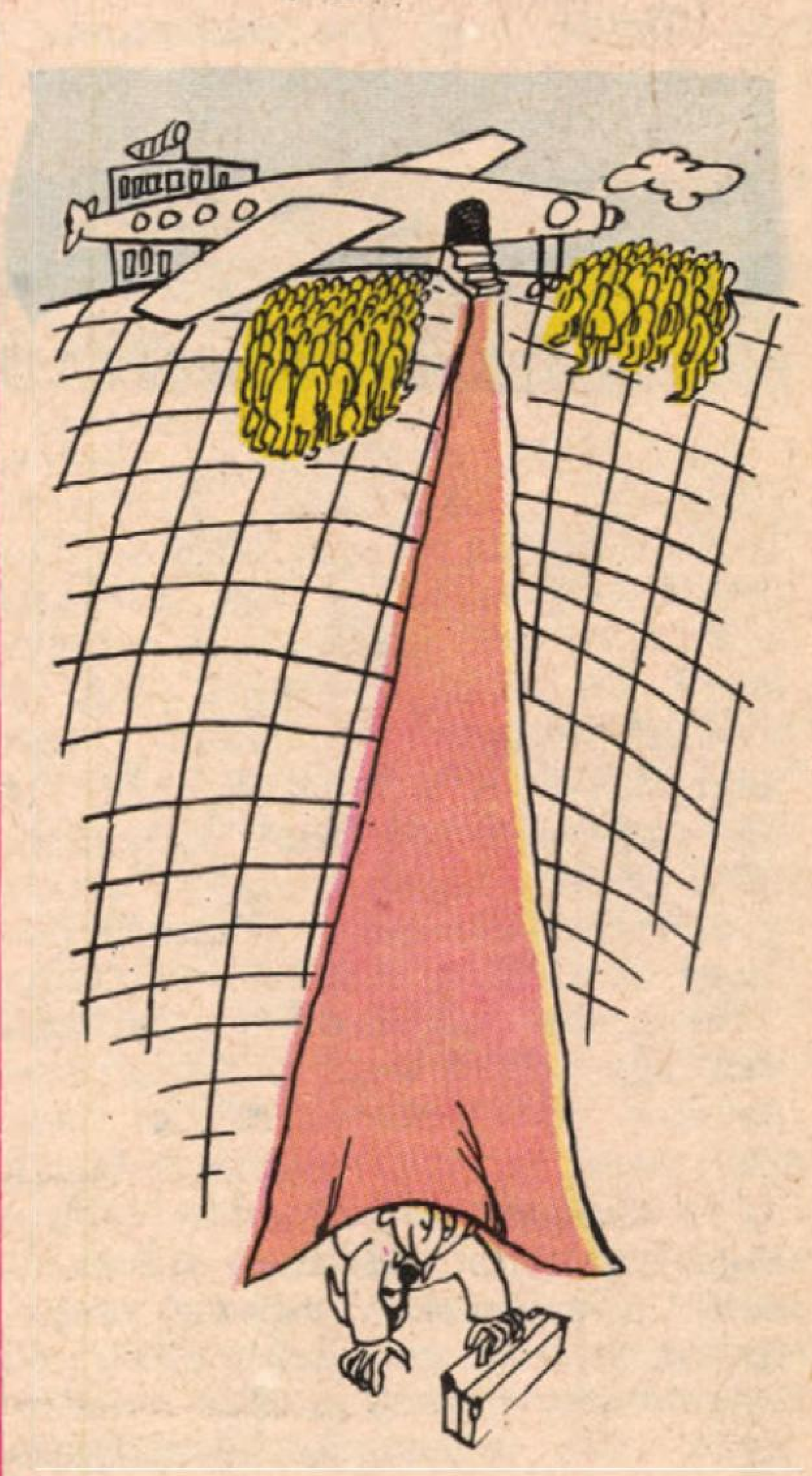
(novo)

PANASZ

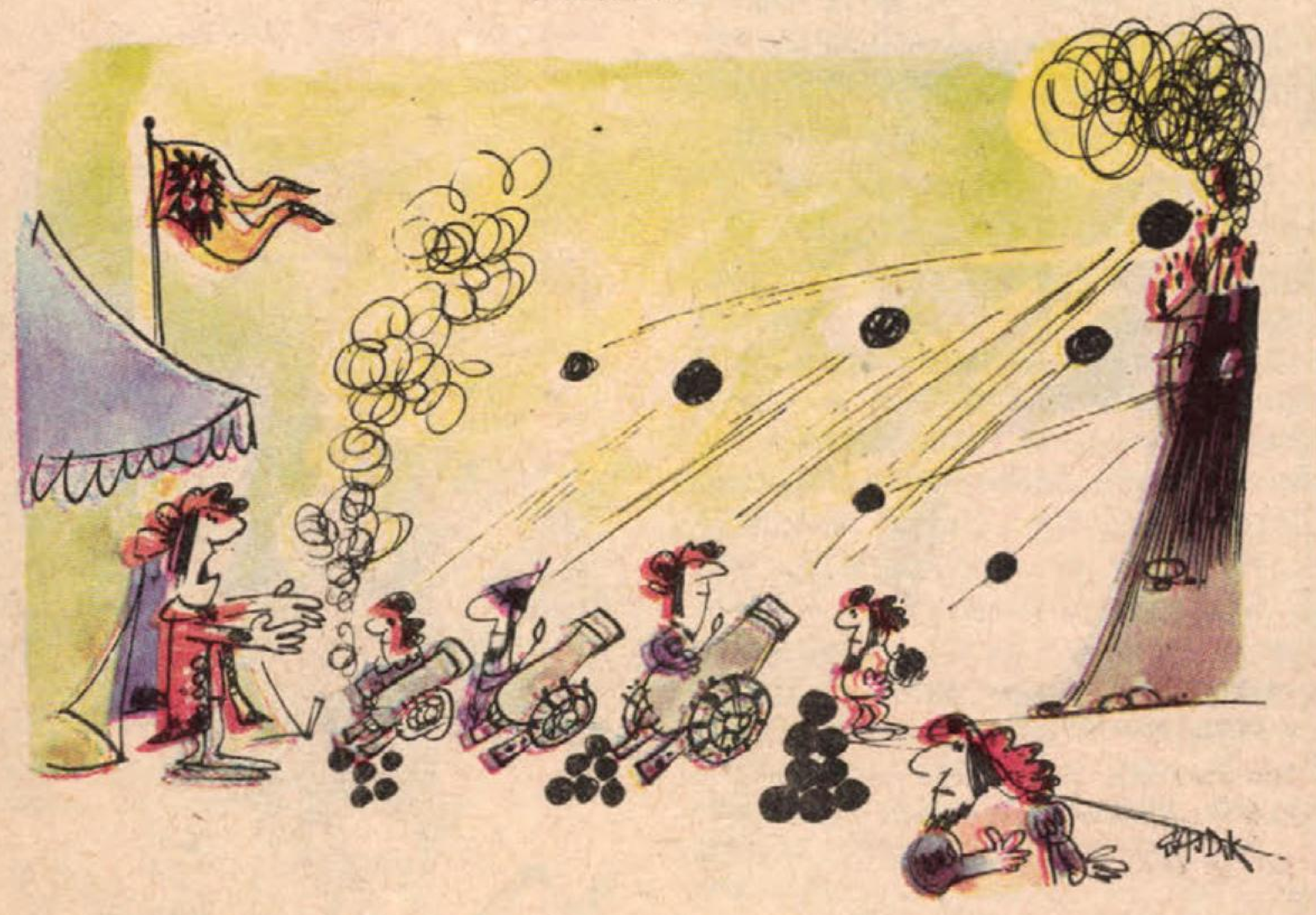

– A barátom állandóan hátba szúr!

SZERÉNYSÉG

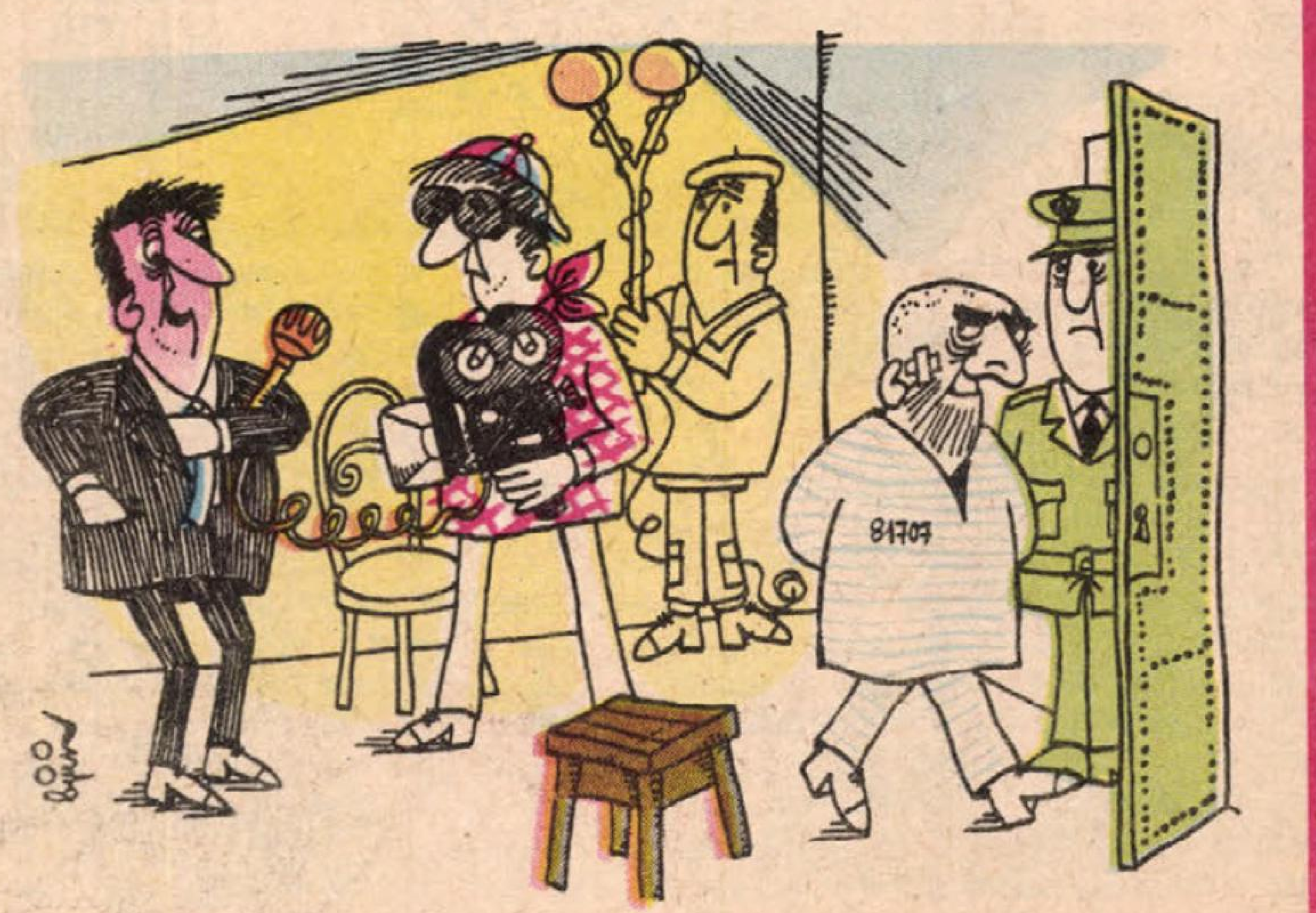

OSTROM

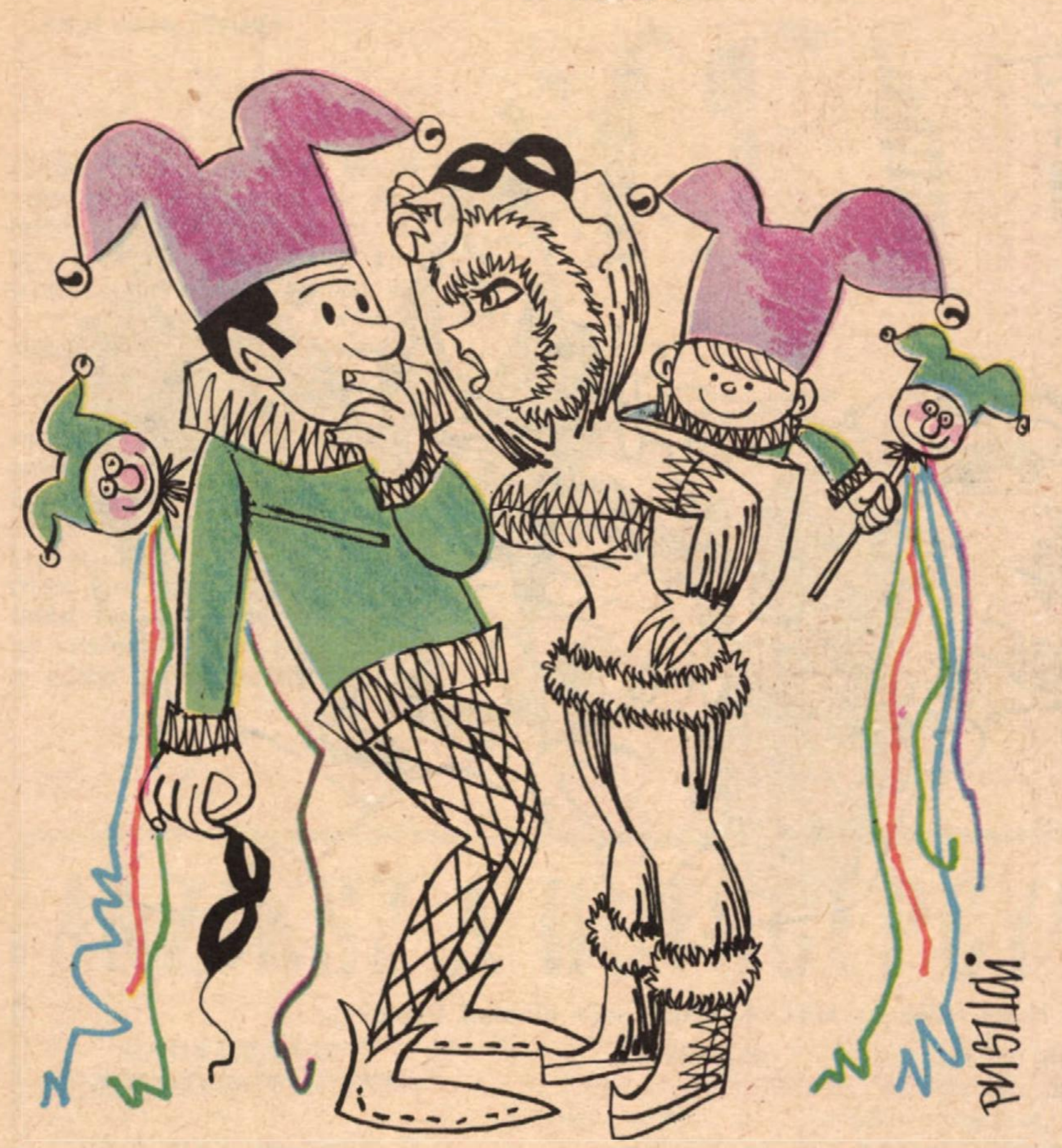
– Ne zajongjanak, emberek! A fővezérnek migrénje van...

„KÉK FÉNY" RIPORT UTÁN

– Te jó isten, hiányzik a pénztárcám!

LE AZ ÁLARCCAL!

– Örülök, hogy újra találkozunk. Tavaly engem kísért haza a jelmezbálról...

MELO-DRÁMA

Szirup
szerep.
Szeret?
Szeret!
Egy nász,
egy nesz,
ki ez?
Harag
hörög.
A férj!
Affér.
– Pusztulj!
Pisztoly.
Párbaj,
pár jaj,
egy könny.
Függöny.

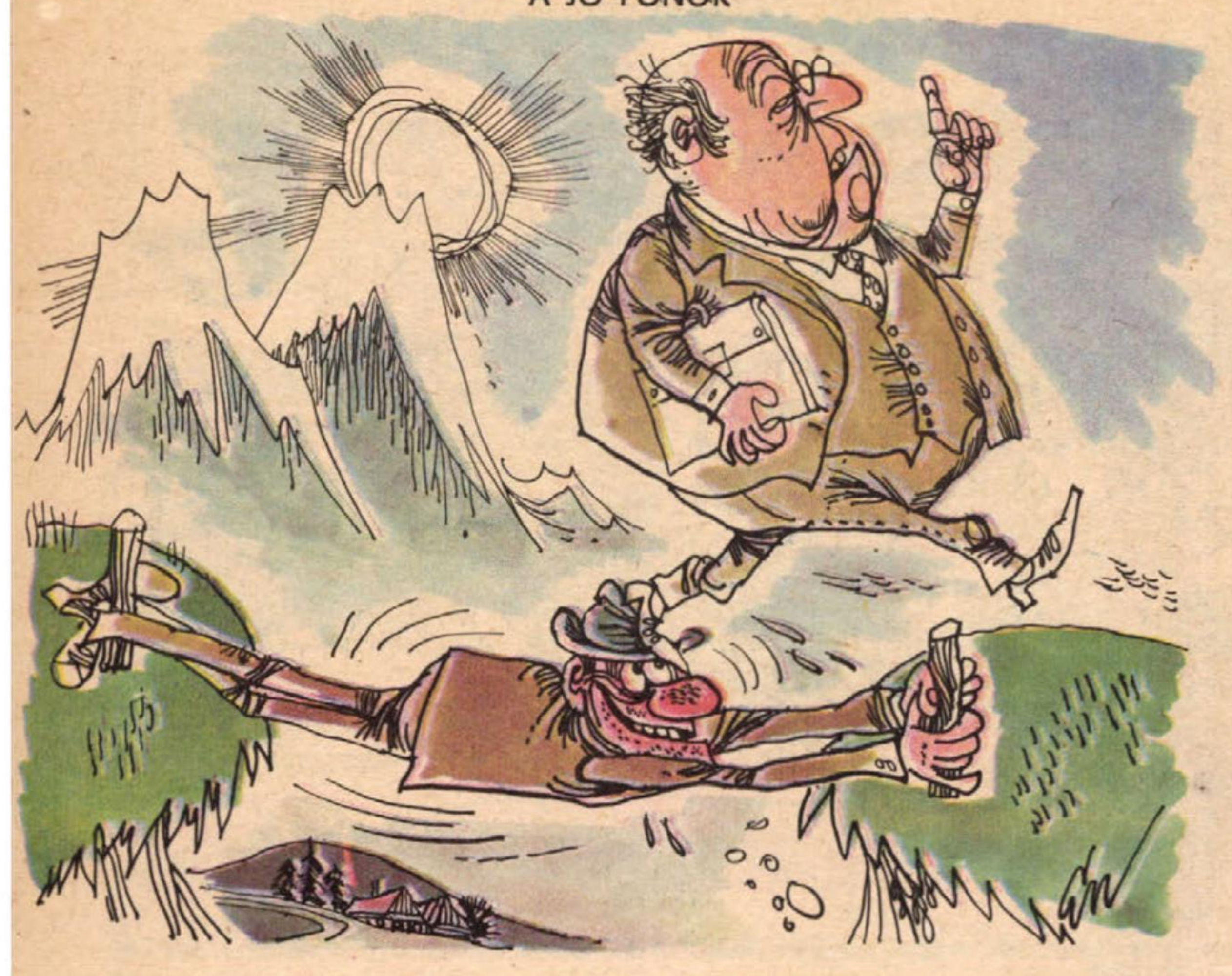
Rudnai Gábor

ÉLELMES KISIPAROS

A JÓ FŐNÖK

– A prémiumosztáskor majd gondolok magára...

ÚJFAJTA UTCAI TELEFONOKAT SZERELNEK FEL

– Nincs egy forintja ezért a tantuszért?!

AZ UGATÓ KANÁRIK SZIGETÉN

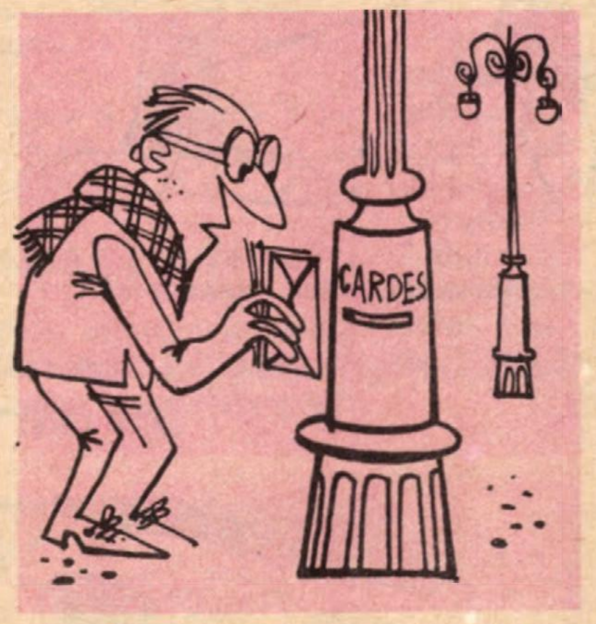
Az IBUSZ, az elmúlt év végére, többféle társasutazást hirdetett. Többek között az egri borpincészet meglátogatásával és egy Kanári-szigetekre való utazással is kecsegtetett. Én, némi töprengés után, az utóbbi mellett döntöttem, mert nem szeretem a bort. Mintegy 15 ezer kilométernyi utat kalandoztunk be, egy részét vonaton, a lengyelországi Gdyniáig, onnan a Báthory hajóval, a Kanári-szigetekig.

Mindjárt elöljáróban tisztázni kell egy félreértést: a Kanári-szigeteken nincsenek kanárik! Legalábbis a helyiek még nem láttak ilyen madarakat szabadon csicseregni a fákon. Honnan akkor a név? A szigeteken mindig rengeteg kutya volt és valaha a Kutyák szigetének nevezték. Ez valahogyan nem tetszett a lakosságnak és a kutya latin neve, a „canis" után canarira, vagy magyarosan, kanári-ra változtatták meg. Nem mintha nem szeretnék a kutyákat, de az éneklő madarakat valahogyan előkelőbbnek tartják. A külföldi turisták persze követelik a kanári madarak képét a helyi népművészeti tárgyakon. Az árusok eleinte elmagyarázgatták, miért nem szerepelnek rajta, később rájöttek, jobb, ha ilyet gyártatnak, ha egyszer erre van kereslet. Így kerültek a kanári madarak az itteni népművészeti tárgyakra.

*

Idegen városban, országban, mindig problémája az utasnak — jelenleg 35 IBUSZ-os magyarnak, hogy merre található egy postaláda, hová lehet bedobni az üdvözlő kártyákat. Én is megírtam a magam tucatnyi üdvözletét és elindultam ládát keresni. A képeslapárus mutatta, mindjárt itt találom az utca elején. Nem találtam. Újból kérdezősködöm, mondták, menjek vissza, ott lesz. Ugy látszik, elnéztem. Visszamegyek, semmi. Újból érdeklődöm, az előbbi irányba mutatnak. Fáradtan egy lámpaoszlopnak dőlök. Egyszer csak megpillantok egy nyílást az oszlopon, „Cardes" felirattal. A lámpaoszlopban van a postaláda! Óvatosan megkerülöm, hátul egy kis ajtaja van, zárral, ott szedi ki a postás.

Lehet, hogy a táviratokat egy távírópóznába kell dobni?!...

A Kanári-szigeteken 30 fokos meleg volt december végén, a helybeliek fázósan borzongtak: Kissé csípősek az esték, kemény telünk van — mondogatták. Gibraltárban viszont alig haladta meg a 20 fokot. A város mindössze 5 négyzetkilométer területű, itt is most járt először IBUSZ-csoport. Egyetlen nagy főutcája van, minden üzlet kirakatában tábla: Sandie Shaw fellép, jegyek itt kaphatók! Megdobban a szívem. Hátha ma este lép fel, amikor éppen itt vagyok, hiszen dátum nincsen a plakáton. Kérdezősködöm, zavart feleleteket kapok. Végül az egyik kereskedő elárulja: Majd csak akkor lép fel, ha eladtunk minden jegyet! Londonból, repülővel, itt van egy óra alatt! — Es, ha valakinek nem lenne jó az aznapi dátum? — Vállat von. — Ez kis város. Ennél jobb programja úgysem akadhat!...

*

Érdekes KRESZ-táblát fedeztem fel az úton: egy repülőgép rajzát ábrázolja és a felirata repülőgépek veszélyére hívja fel a gépkocsivezetők figyelmét. Itt ugyanis a repülőtér kifutója keresztezi az országutat — kicsi a terület. A sofőr előbb óvatosan kinéz az ablakán oldalt, majd felnéz...

*

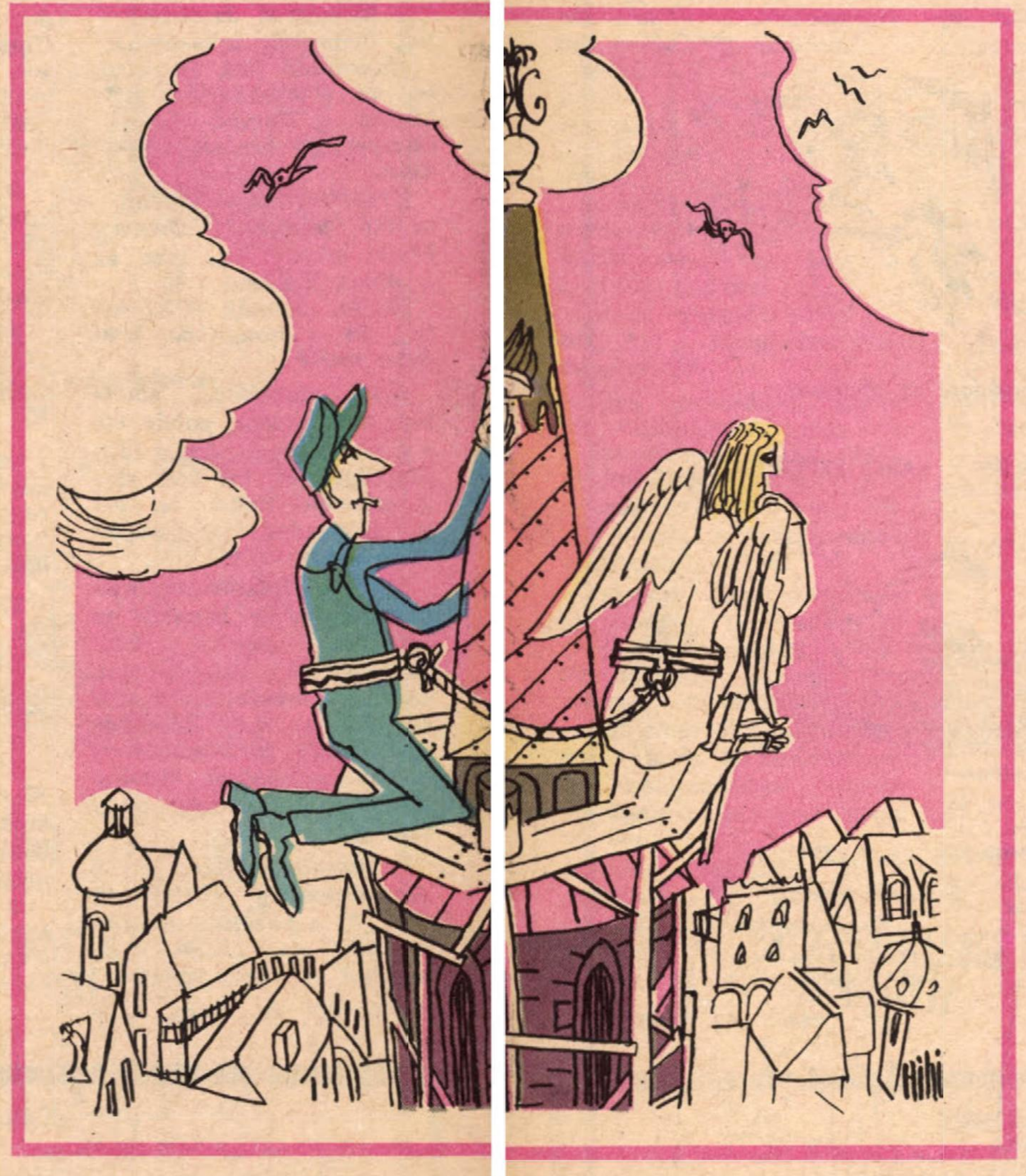
Lisszabon környékén elvisznek egy halászfaluba, Setubalba, ott jóféle portói borokat mérnek. A kóstolón nagyon fitymálják az utastársak. Hogyan? Ez felérne a mi tokajinkkal?! Nézze meg, a buszvezetőnk már a harmadik pohárral hajtja fel és meg sem látszik rajta!...

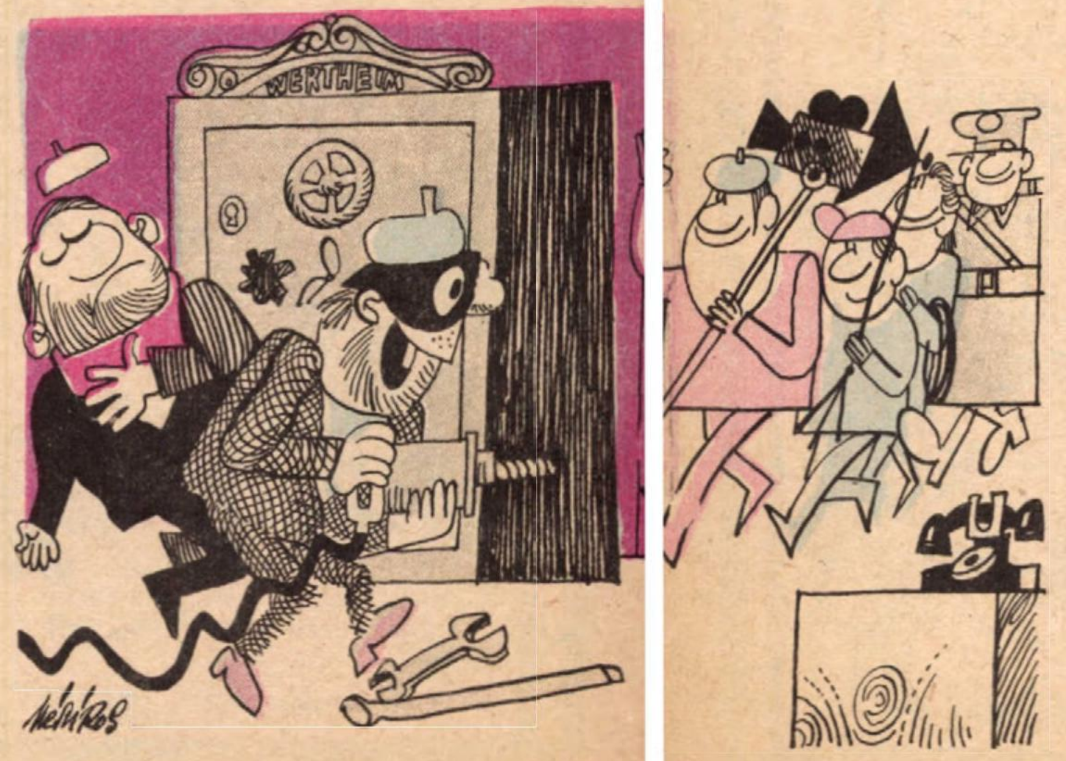
*

Londonban éppen dokkmunkássztrájk van, a hajónk emiatt Southhamptonban köt ki. Csak késő esti félóra idő jut a város megtekintésére. A kikötő sötét, a város messze. Néhány vállalkozó szellemű magyar elindul a város felé. Vagy tíz percnyi út után egy autó fékezett mellettünk. — Merre van a Báthory hajó? — kérdezte a kocsi vezetője. Az egyik magyar, aki természetesen semmit nem tudhatott a városról, csak azt, hogy hol van a Báthory, mint ősrégi bennszülött, hátrafelé bökött az ujjával, és társaival együtt tovább ballagott.

Tardos Péter

MUNKAVÉDELEM

A TÉVÉ VARÁZSA

– Nem kedvesek? Alig tíz perce, hogy telefonáltam, s máris itt vannak!

RÉSZLETEK EGY ÉLETMŰBŐL

Most rendezem sajtó alá Babanyecz Béla válogatott káderjellemzéseit. A vaskos kötet egyes darabjait különböző személyzetisek írták, az elmúlt húsz esztendő alatt. Az alábbiakban ismertetek néhány szemelvényt, melyből az olvasó is megismerheti Babanyecz Bélát.

Az első opus 1949-ben keletkezett, szerzője így jellemzi Babanyecz Béla beosztott könyvelőt:

„A nevezett bátor, kritikus szellemű ember, aki helyes bírálataival segít a hibák felszámolásában. Bírálatot mond akkor is, ha a legmagasabb vezetőket célozza meg..."

Nem sokkal később a vállalat új személyzetist kapott, aki Babanyeczről írván a következőket véleményezte:

„Nyughatatlan természet, csak a hibákat keresi és azokat demagóg módon szajkózza. Intrikáival a vezetést is lejáratni igyekszik..."

A következő mű már egy másik vállalatnál készült Babanyeczről, aki levonta az eddigi fejezetek eszmei tanulságát, joggal érdemelte ki az alábbi jellemzést:

„Zárkózott, magába forduló ember. A közösség dolgai nem izgatják, bírálni nem hajlandó, minden kollektív megmozdulástól távol tartja magát..."

Midőn alirattárosi beosztásba került, dossziéjába a következő pótfejezetet ragasztották:

„Erkölcstelen életmódot él, mivel meg nem engedhető viszonyt tart fent az egyik takarítónővel..."

De hamarosan új személyzetist kapott a vállalat, aki Babanyeczet visszahelyezte beosztott könyvelőnek és elhatározását a következőképpen indokolta:

„Demokratikus szellemű ember, aki élettársi közösségre lépett egy egyszerű takarítónővel és többek noszogatására sem volt hajlandó templomban megesküdni. Csendes, elégedett beosztott, nem próbál megalapozatlan bírálatokkal népszerűséget hajhászni..."

Nem sokkal később, az elbocsátó szép üzenet mellett állt az alanti jellemzés:

„Kispolgár. Amióta megnősült, csak az otthonának él. Anyagias, csak a lakásának berendezése érdekli..."

Egyik nagy építkezésünkön, mint malterhordó dolgozott, amikor elkészült róla az újabb fejezet:

„Kispolgár. A megkeresett pénzét különböző mulatókban szórja széjjel és tivornyáiba belerángatja dolgozótársait is..."

Egy év múlva az új személyzetis kiemelésre javasolja:

„Kollektív ember. Ő a szervezője a különböző megmozdulásoknak, ahol a dolgozók a fehér asztal mellett is együtt vannak. Munkatársai szeretik. Családi élete felbomlott, mert felesége régi típusú ember, aki nem értette meg férje olthatatlan vágyát a közösség iránt..."

Két évig volt a könyvelésben csoportvezető. Főkönyvelője azonban nem akart vele tovább együtt dolgozni. Ekkor készítette róla a személyzeti osztály a következő jellemzést:

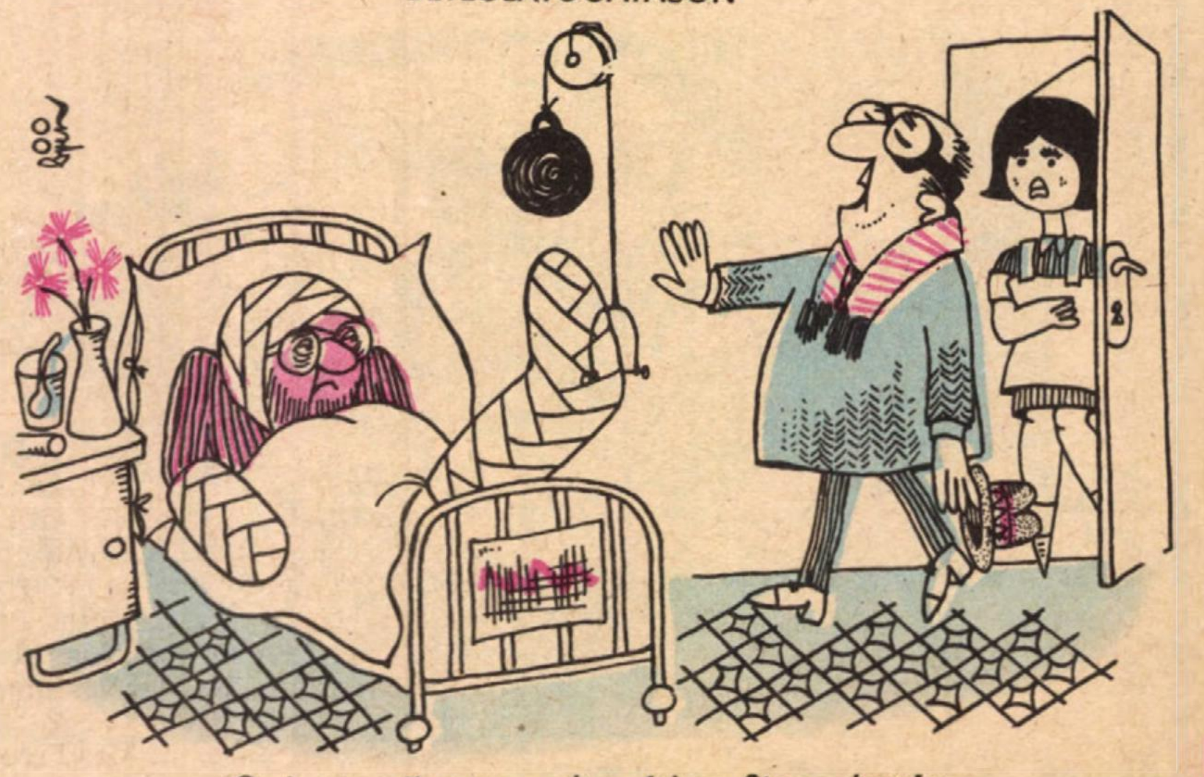
„Kiváló szakember, tudományosan képzett, politikailag aktív. Munkatársai nagyra becsülik. Családi élete rendezett, mivel jelenleg nőtlen. Véradó..."

E vélemény után sikerült is az egyik kooperáló vállalathoz átjátszani, ahol ma is dolgozik. Lassan közeledik a nyugdíjkorhatárhoz. Mostanában nem készülnek róla újabb fejezetek. A válogatott jellemzéseknek még egy darabja hiányzik csak. Ebben a következők lesznek olvashatók:

„Egy tiszta, egyenes életút fejeződött be. A legigazabb barát, a legjobb kolléga, a legkitűnőbb férj és apa távozott el tőlünk, akinek becsületes és feddhetetlen élete álljon mindnyájunk előtt örök példaként..."

Ősz Ferenc

BETEGLÁTOGATÁSON

– Csak maradjon nyugodtan fekve, Sipecz kartárs...

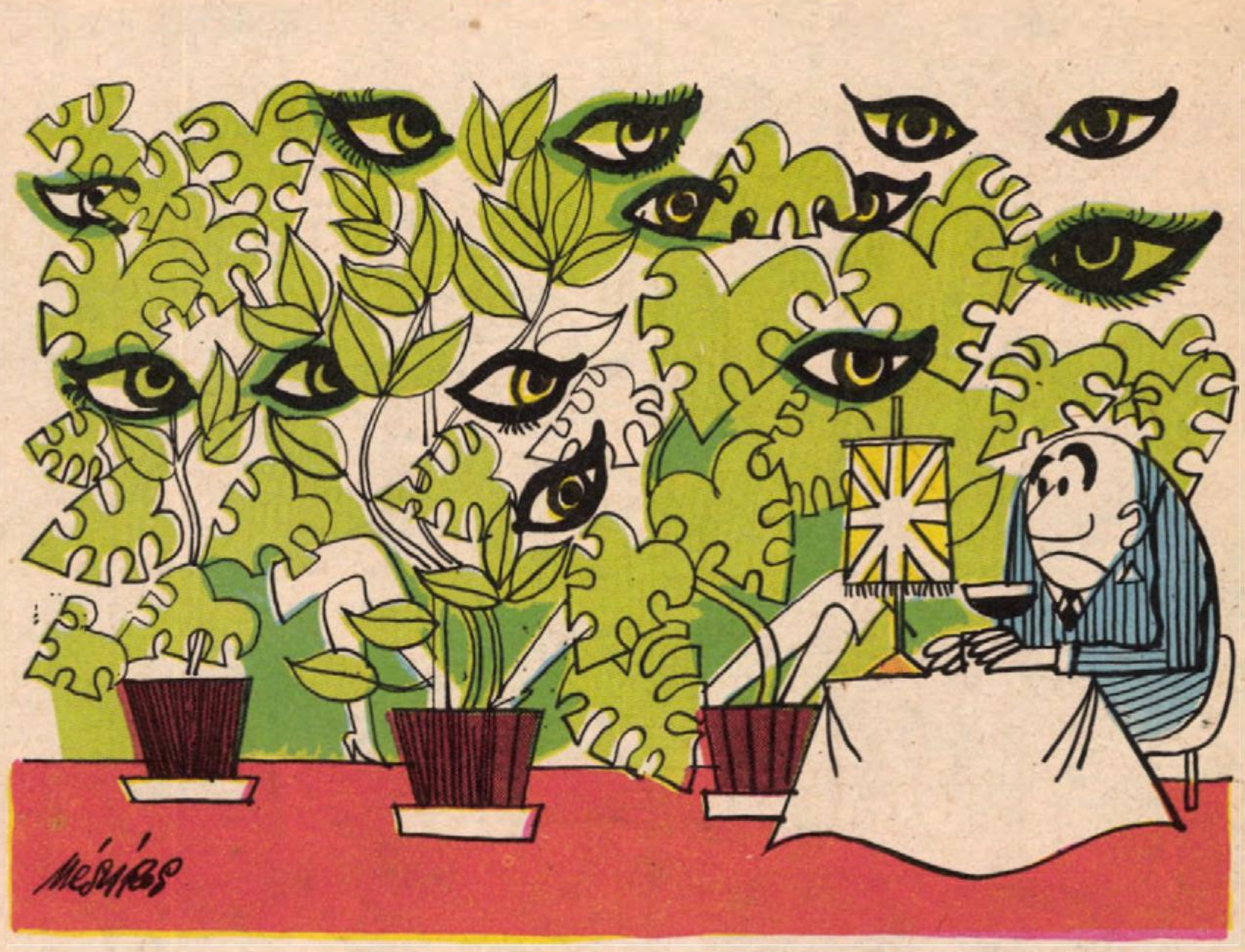
ÚJSZÜLÖTT

Miként Kolumbusz vagy Vasco de Gáma,
vagy akár Livingstone, ki Afrikába
ment új világot felfedezni rég:
úgy jöttél te, hogy fölfedezd e szép,
színekkel-hangokkal zsúfolt világot,
és mint a matróz, ki „földet" kiáltott,
látván a partot hajnalködön át,
úgy kiáltasz te is egy bősz „oá"-t.
S míg pelenkád, e dús vitorla duzzad,
sudár pálmák: felnőttek hajladoznak
előtted, s kelyhét kitárja rád
a fotólencse — üvegszín virág —
s vad állatok rezzentik a bozótot:
legyek, pillangók, hosszúlábú pókok.
Most hirtelen a parti fák között
feléd lopakszik, ím, egy bennszülött,
és felkínálja hódolat gyanánt
e görbe verset: éretlen banánt.

Gyárfás Endre

EGY SZÁLLODA HALLJÁBAN

ANZIKSZ A HŰTŐGÉPGYÁRBÓL

MAGYARÁZZUK A BIZONYÍTVÁNYT

Ha a múlt év végén kiosztottuk volna *„Az év legnépszerűtlenebb intézményei"* címet, a Jászberényi Hűtőgépgyár bizonyára dobogóra került volna: tavaly nyáron nagyon sok panasz érkezett szerkesztőségünkbe a hűtőgépekkel kacsolatosan.

A gépgyár illetékesei sokféleképp magyarázzák ezt:

1. Tavaly sok új típust hoztak forgalomba.

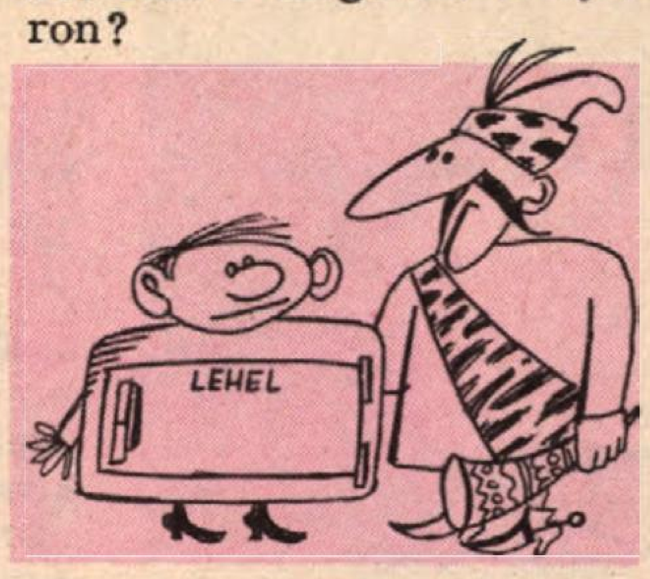
2. A szerviz-tevékenység átszervezése sokáig elhúzódott.

3. Az alkatrészellátást sem szervezték meg kellően.

Na és a legnyomósabb érv: tavaly előtt, meg azelőtt, kevesebben panaszkodtak a jászberényi gyárra, hiszen jóval kevesebb embernek volt hűtőgépe. Két év alatt azonban a termelésük ugrásszerűen megnőtt: egyre több háztartásban van és lesz hűtőgép, ebből eredően is nő a panaszkodók száma. És ez voltaképpen nem is olyan rossz dolog...

LEHELKE

Gyarapodik a Lehel család: már 175 és 200 literes „fiai" is vannak. És az ígéretek szerint, lesznek még nagyobbak is. Közbevetőleg megkérdeztük: és mi lesz a család legkisebb tagjával, az ötvenliteres Lehellel (Lehelkével), abból lesz-e elegendő a nyáron?

A válasz kissé meglepő volt: nem eléggé praktikus egy ilyen kicsi hűtőszekrény, nem is nagyon keresik...

Érdekes: a KERAVILL-boltok mást tapasztaltak a múlt nyáron!

SAJÁT FEJJEL

A gyár másik népszerű tömegterméke az autószifon. Sok szemrehányást kellett nyelniük már emiatt is, és nem is teljesen jogosan, hiszen a panasz általában a szifonfejre, azon belül is a szúrótűre vonatkozott, amit nem is ők gyártottak.

A gyár vezetői *fejcserés támadásra* szánták el magukat: megjelentek a piacon a saját készítésű, műanyag szifonfejek, újfajta tűvel. Íme, Jászberényben szó szerint veszik az új mechanizmus egyik lényeges követelményét: a *saját fejükkel* próbálják megoldani a problémákat.

HÁZ-FELFÚJT

Kísérlet folyik a gyárban: poliuretán habból akarnak víkendház-elemeket készíteni. Ez a bizonyos hab (ne kívánják, hogy még egyszer leírjuk a nevét, örülünk, hogy egyszer sikerült!) nagyon érdekes tünemény: percek alatt lehet belőle bármit csinálni, éppen csak fel kell fújni...

Úgy véljük, nagy jövője lesz még minálunk! Amennyire mi szeretünk mindent felfújni!

Radványi Barna

ÚJ TERMÉK: A SZOBA-HŰTŐSZEKRÉNY

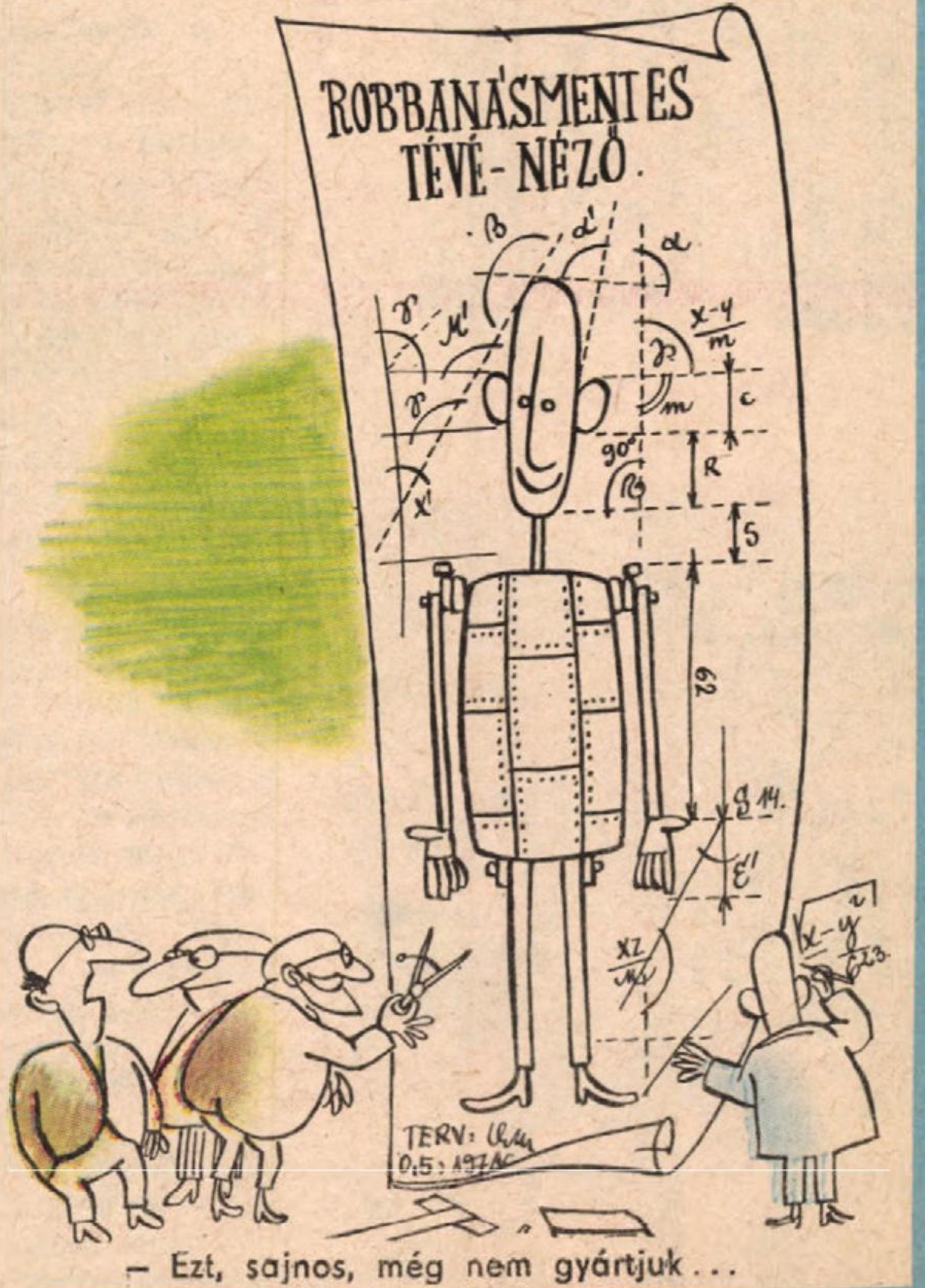

— Imádom az állatokat...

TÁRGYALÁS A SARKI EXPORTRÓL

ROBBANÁSMENTES TÉVÉ-KÉPCSŐ

— Ezt, sajnos, még nem gyártjuk...

FÜTYÜLŐS TEJFORRALÓ

— A táncdalfesztivál óta folyton ezt fújják!

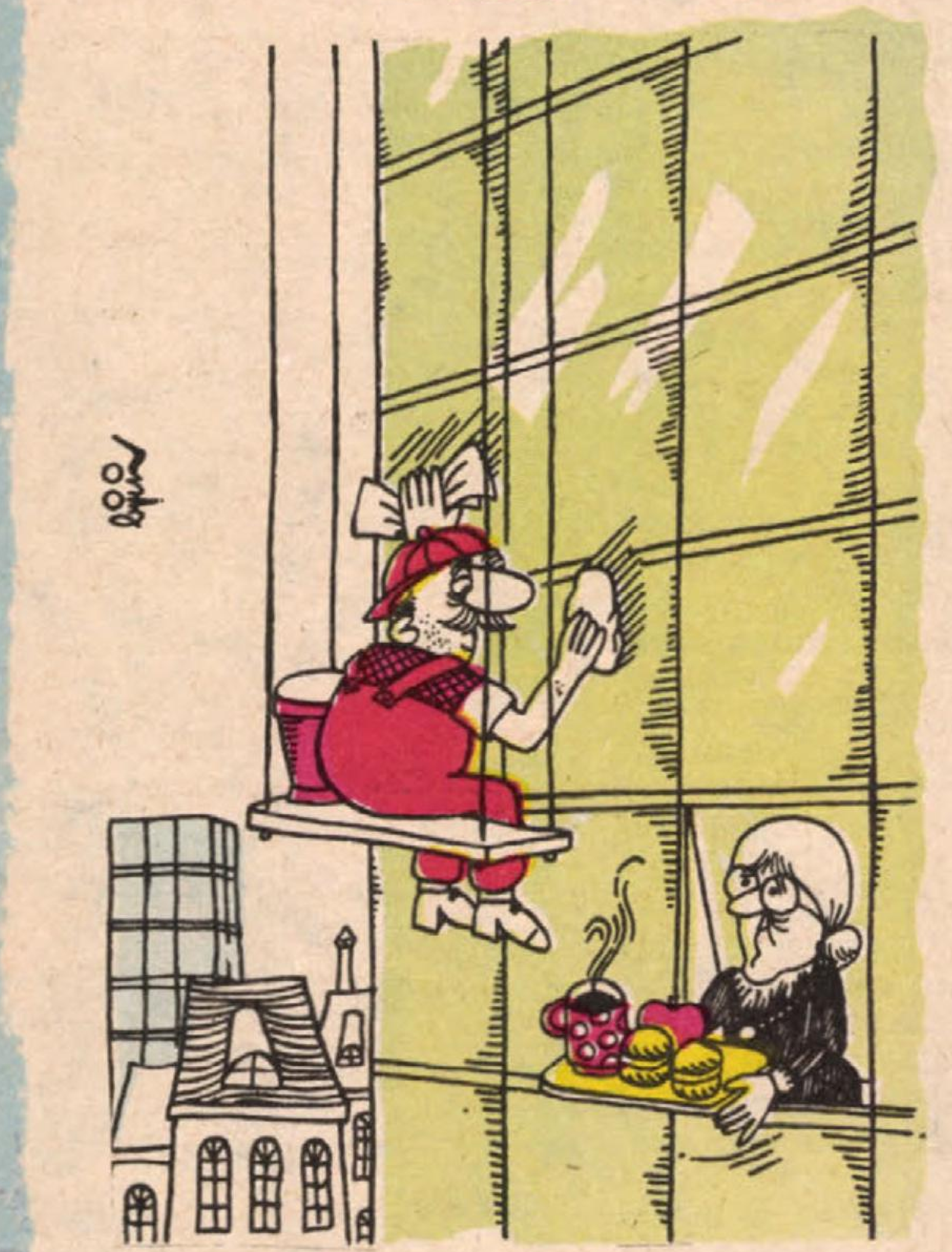
(Császár Tamás rajzai)

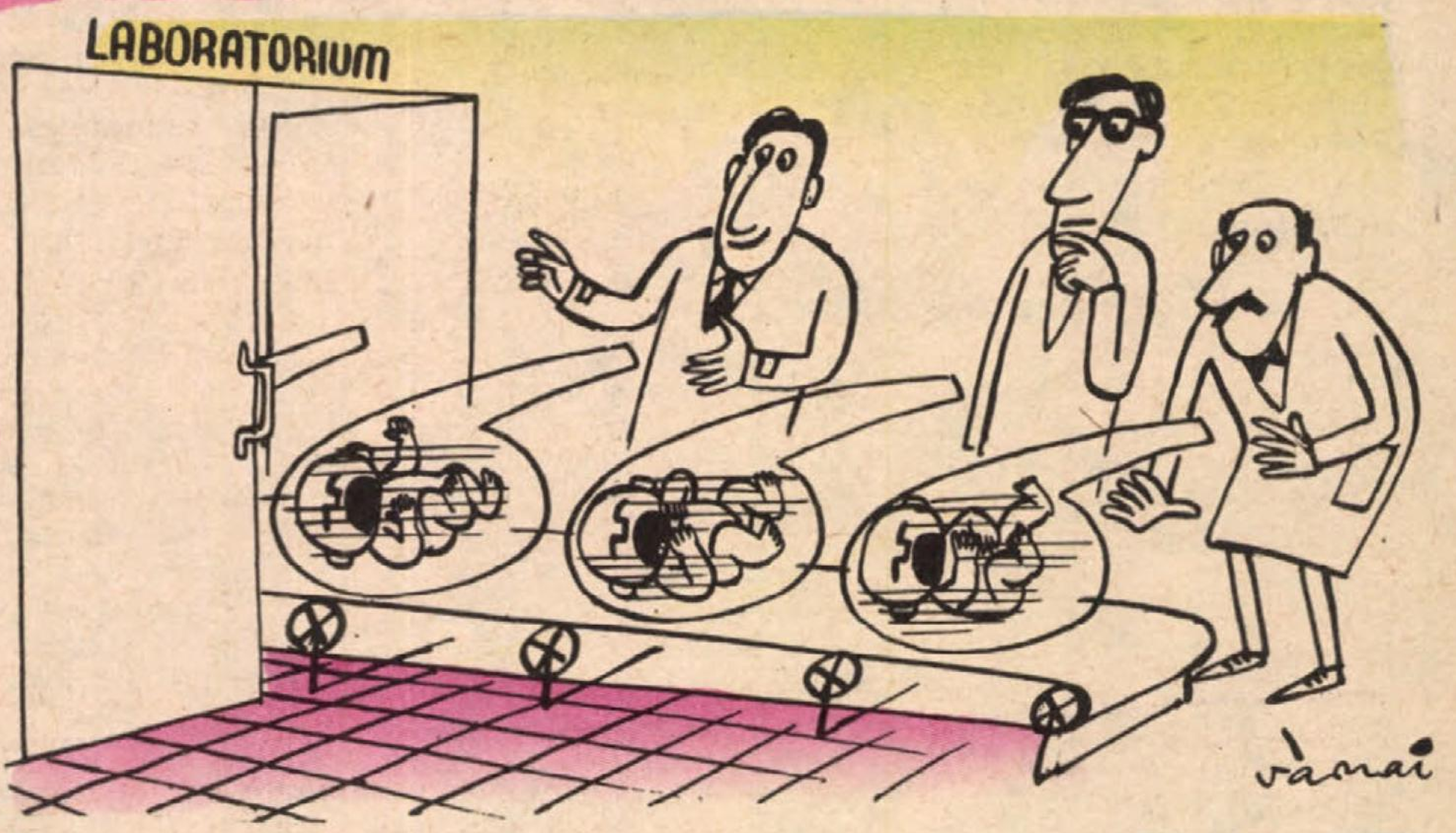
ÜVEG

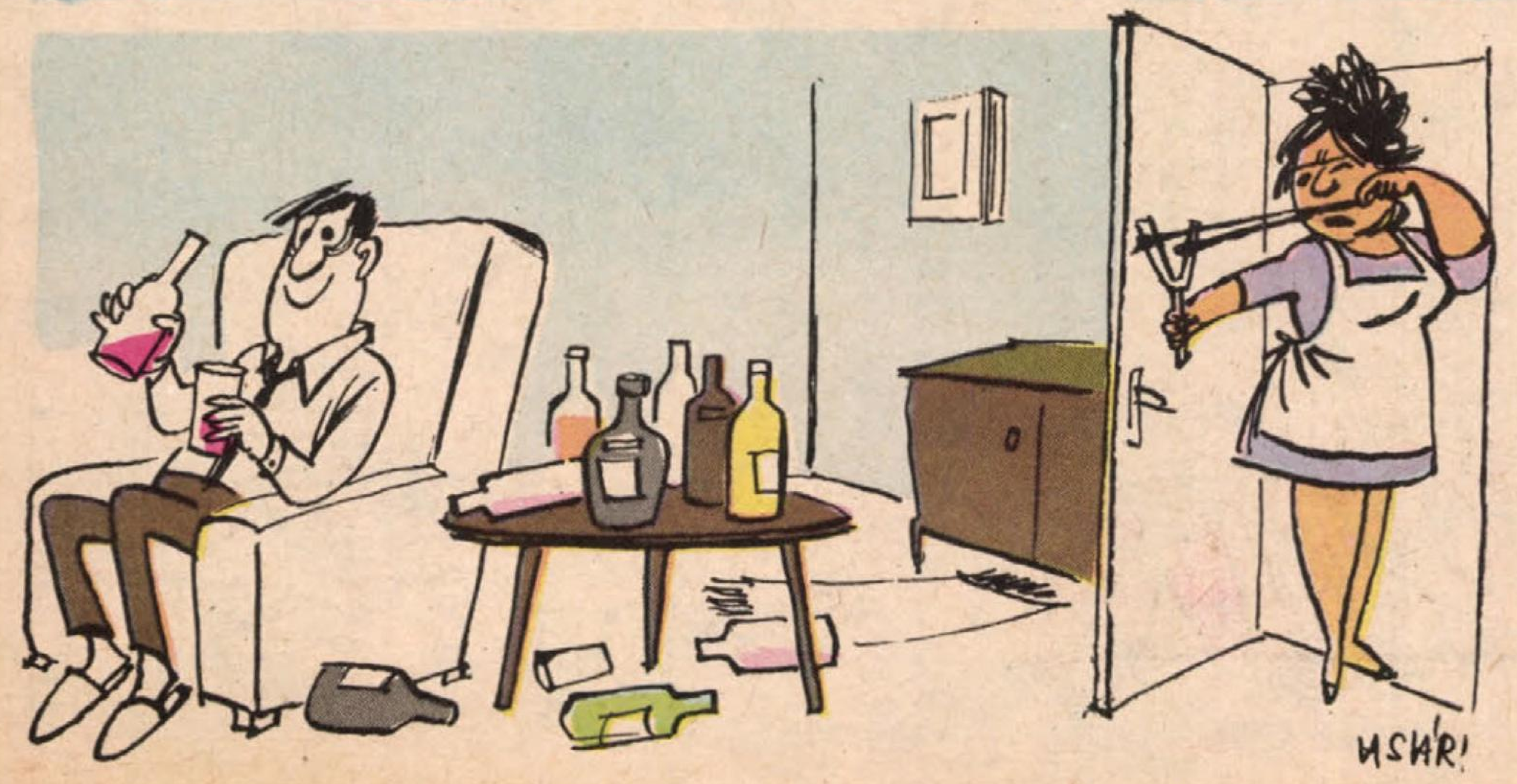

PUSZTAI, BARÁT, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, VASVÁRI, HEGEDŰS

A HALLGATAG VILÁGJÁRÓ

Kereken huszonnégy évvel ezelőtt kelt át az óceánon Kovács János barátom. Csak ritkán adott hírt magáról, akkor is röviden, pedig arról volt nevezetes, hogy a semmiről is sokat tudott beszélni. (Öreg igazság, a nagy dumások rossz levélírók.) Csupán annyit tudtunk megállapítani rapszodikus lapjaiból, hogy bolyong a két Amerikában. Ám annyiban megegyezett minden üdvözlete, hogy az anzikszok végén rendszerint ez állt: *Személyesen bővebbet!* (Pontosan így: aláhúzva és felkiáltójellel a végén.)

Érthető hát, hogy roppant izgalommal vártuk ezt a bővebbet és amikor a körtelefon hírül adta Jancsi barátunk látogatását, hívására félretettünk minden munkát és programot és siettünk hozzá a Gellértbe, hogy lássuk és halljuk őt.

Szokatlanul pontosan ott voltunk megannyian, ki szólóban, ki családostul. Szorongattuk a rég látott barát kezét, ölelgettük és kölcsönösen biztosítottuk egymást, hogy nem változtunk semmit. (A félhomályos hallban ültünk.)

Azután elcsendesedtünk és egy emberként kértük kedves vendégünket, hogy meséljen, hol járt, merre és mit csinált az elmúlt néhány évben.

— Hol is kezdjem? — nézett körül és látszott rajta, hogy gondosan turkál tömérdek élményében.

— Talán ott, amikor először partra léptél Amerikában — javasolta valaki.

— Helyes — bólintott Jancsi —, valóban ott kezdődött az izgalom, hiszen egy új világba érkezik az ember, amely egészen más...

— Hajjaj! — vágott közbe Gergely és mesélni kezdte egyedülálló élményeit New Yorkról, ahol három évvel ezelőtt nagynénje meghívására két hetet töltött.

Engem, bevallom, kicsit untatott a szövege, mivel már több ízben hallottam, így hát megragadtam az alkalmat és megkérdeztem a mellettem ülő férfitól, hogy honnan is ismerjük egymást. Csakhamar rengeteg közös ismerősre bukkantunk és igen jól elbeszélgettünk. Vagy félóra múlva, arra lettem figyelmes, hogy ismét megszólalt Jancsi barátunk.

— Igen, igen, de megsúgom nektek, hogy más Észak-Amerika, és megint más Dél-Amerika. Amikor például az ember fölmegy az Orinoco völgyéből a Cordillerákra, találkozik félvad indiánokkal, s közben már elfogyott az erdő és csak sziklák vannak, sziklák és...

— Ne felejtsd szavad! — csapott a mesélőre a még mindig szép Erzsike. — A sziklákról jut eszembe tavalyi autótúránk a Dolomitokon keresztül. Képzeljétek el...

Erzsike után Bandi ragadta magához a szót és elmesélte félelmetes kalandját a Montmartre-on, majd Jutka számolt be bécsi kardigánvásárlásáról, utána Jenő közölte a Rialtón szerzett tapasztalatait.

Délután hattól éjfélig volt együtt a társaság, s e röpke hat óra alatt sok mindent megtudtunk egymásról. Megtudtuk, ki hogyan ismerkedett meg a párjával, s hogyan vált el tőle, ki merre járt az elmúlt tíz év alatt és hova készül a következő tíz évben; továbbá sikerült elhelyezni két unokahúgot megunt állásukból, sikerült megtudnunk annak a maszek kötödésnek a címét, aki majdnem ingyen vállal kardigánt fejtett anyagból, és végül — bár futva — sikerült elérnem az utolsó villamost.

A szellős peronon állva, mint e helyütt általában, elmélkedni kezdtem az élet mélységeiről.

— Istenem! — sóhajtottam nagy materialista meggyőződéssel. — Mennyire mozog, változik minden és mindenki. Íme, mi lett a mi nagydumás Kovács Jancsinkból? Egy hallgatag, szótlan férfiú.

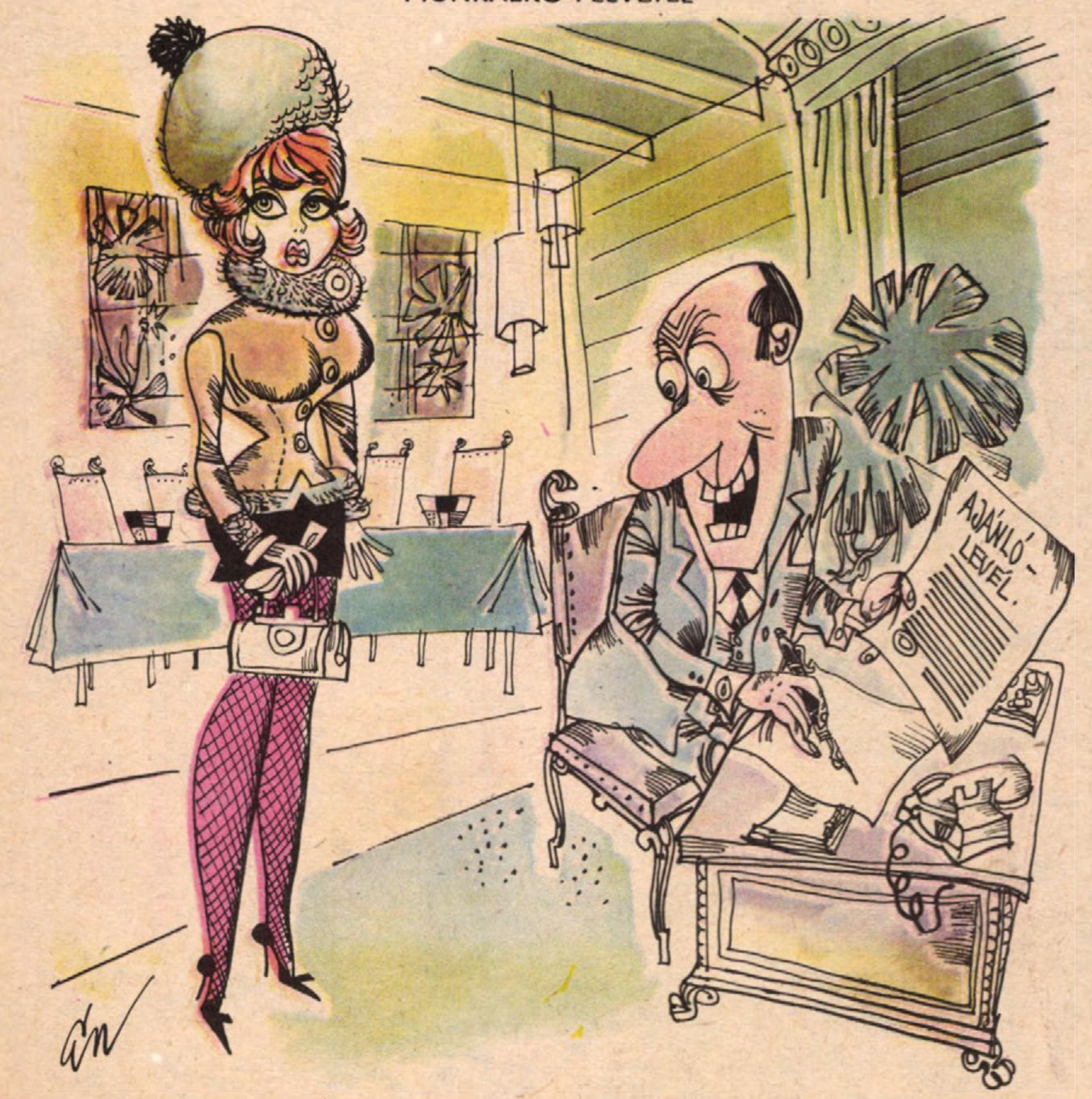
Sólyom László

KIVÁNCSI TERMÉSZET

— Mi az gyerekek? Apuka nem ad elég zsebpénzt?!...

MUNKAERŐ-FELVÉTEL

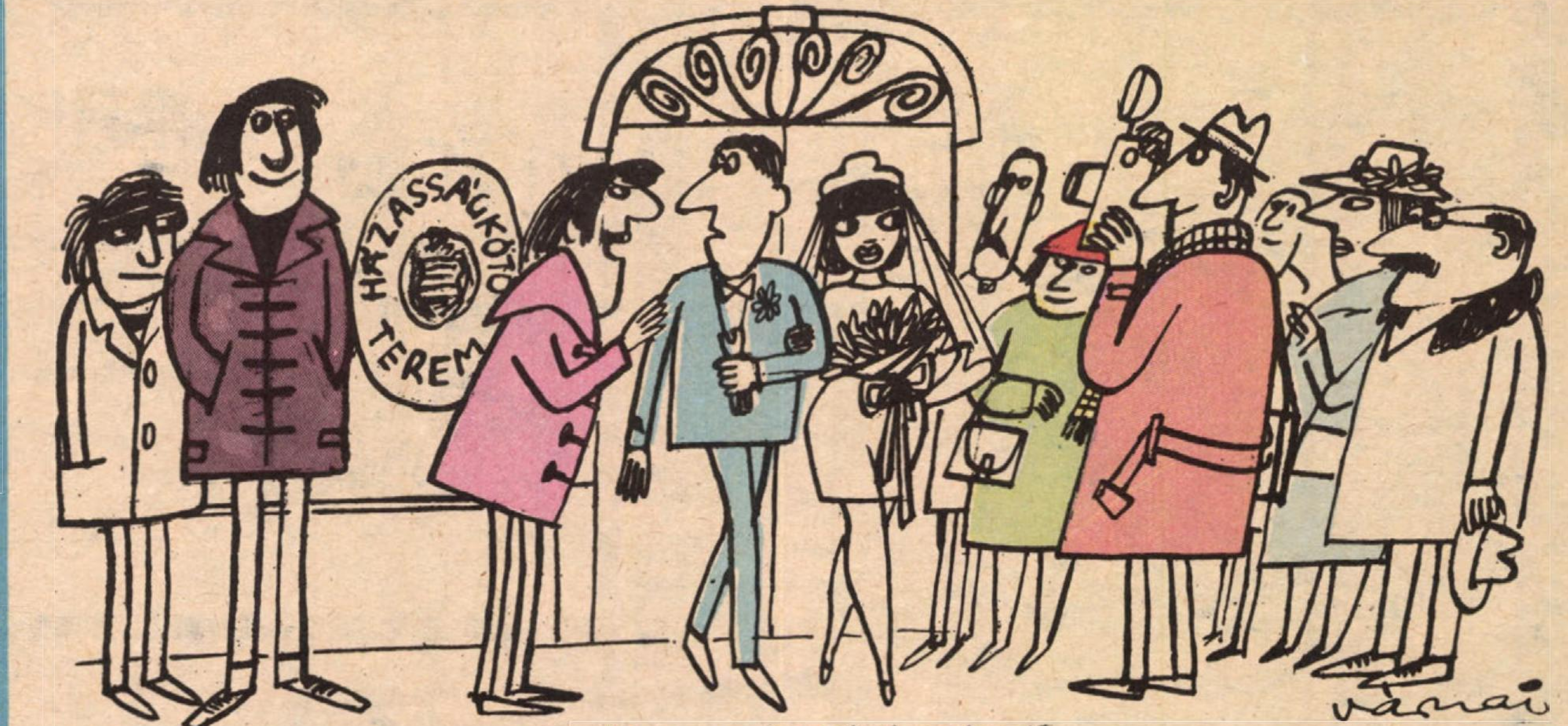
„Ezt a pechet, állandóan engem bámul, ahelyett, hogy az ajánló levelemet olvasná..."

FELVÁGÁS

— Csak közönséges influenza? Az enyém hongkongi...

IGAZI JÓ BARÁT

– Mi az, csak így tudtad megkapni?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Ha kettőhöz hozzáteszel kettőt, az ugyebár négy?

— Annyi!

— De ha háromhoz hozzáteszel egyet, ugyebár az is négy?

— Stimmel, de biztosan valami svindli van a dologban.

*

A vendég szólítja a pincért:

— Ez a savanyúkáposzta nem elég savanyú.

— De kérem, ez mákos núdli!

— Ja? Mákos núdlinak elég savanyú.

*

Két turista megáll Goethe szobra előtt és az egyik így dörmög:

— Nem értem, miért emeltek neki emlékművet. Se hadvezér, se császár nem volt. Talán azért, mert megírta a Haramiákat?

— Azt nem ő, hanem Schiller írta!

— Pláne! Még a Haramiákat se ő írta.

— A fia 1000 forintot adott jótékony célra, maga miért ad csak százat?

— Nézze, a fiam megengedheti magának, mert neki takarékos apja van. De mit szóljak én? Nekem egy könnyelmű fiam van.

PRECÍZ NŐ

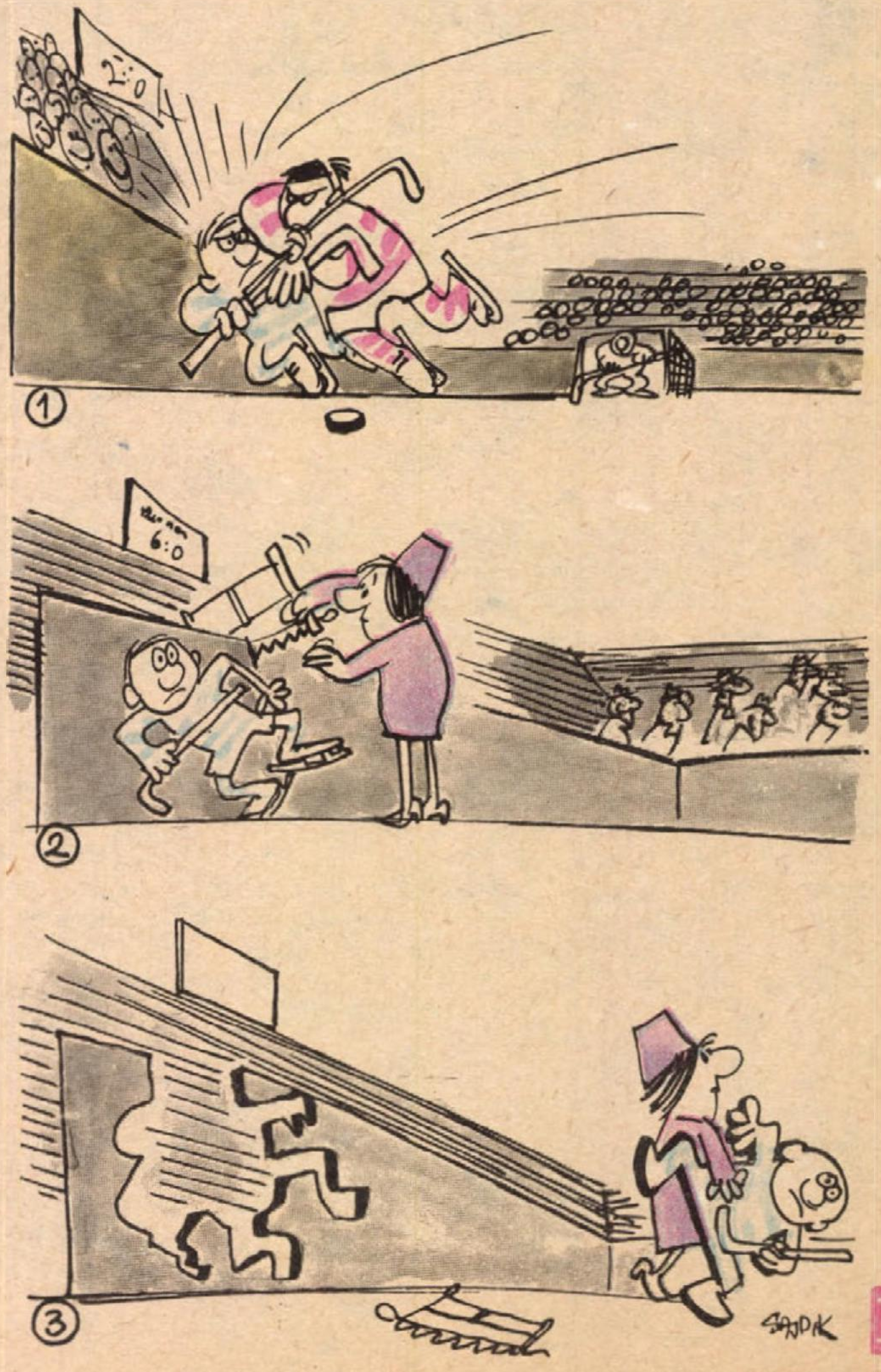
– Milyen aspektusból szeret?

MAI GYEREK

– Mondd, nagyanya, ugye a Csipkerózsikát idegösszeomlás miatt altatták? ...

BODICSEK

JEGKORONG-MÉRKŐZÉS

– Engedj már el végre! Öt perce véget ért a mérkőzés!

(„Krokodil", Moszkva)

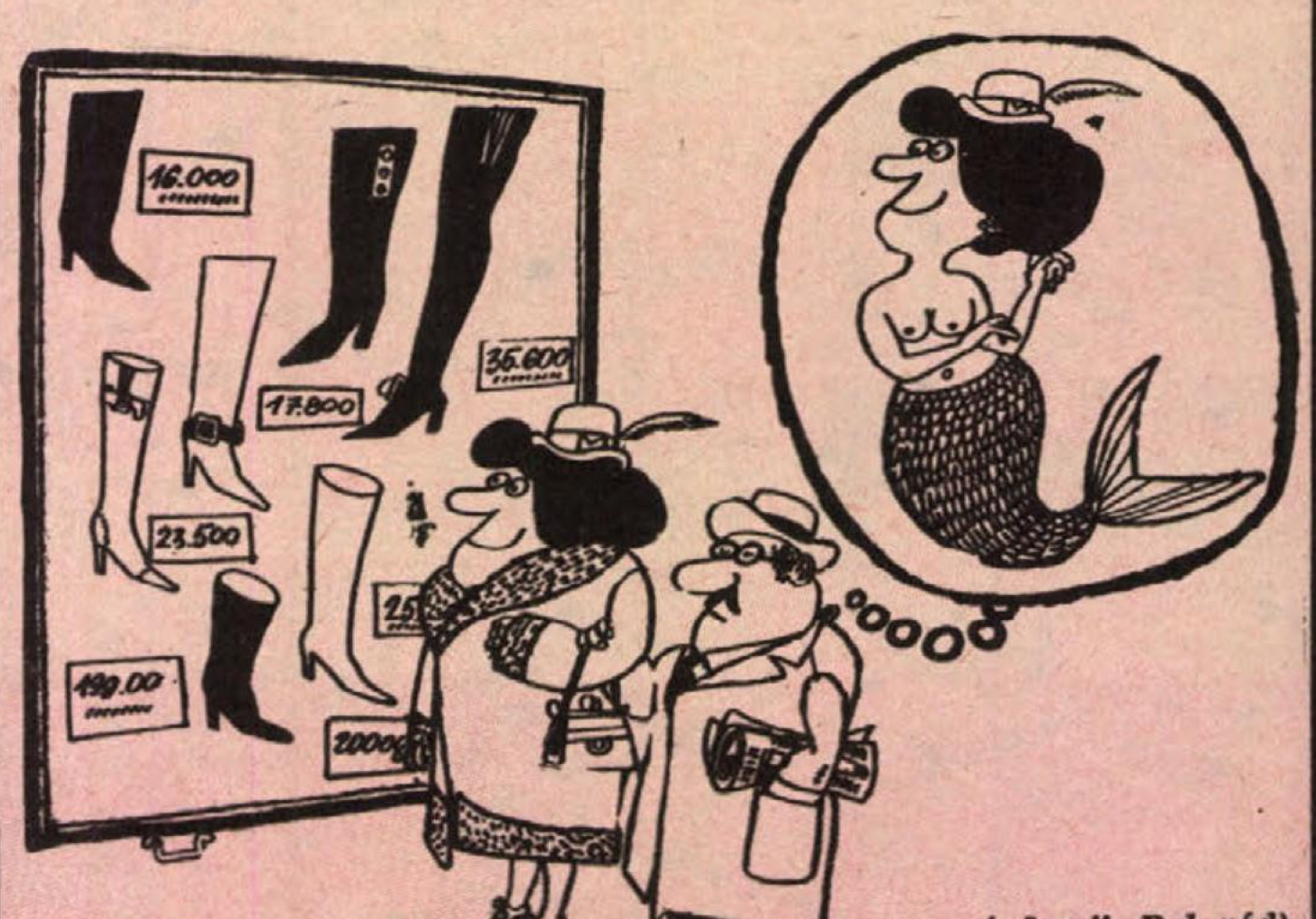
KELLÉKEK A LEFEKVÉSHEZ

(„Nebelspalter", Amszterdam)

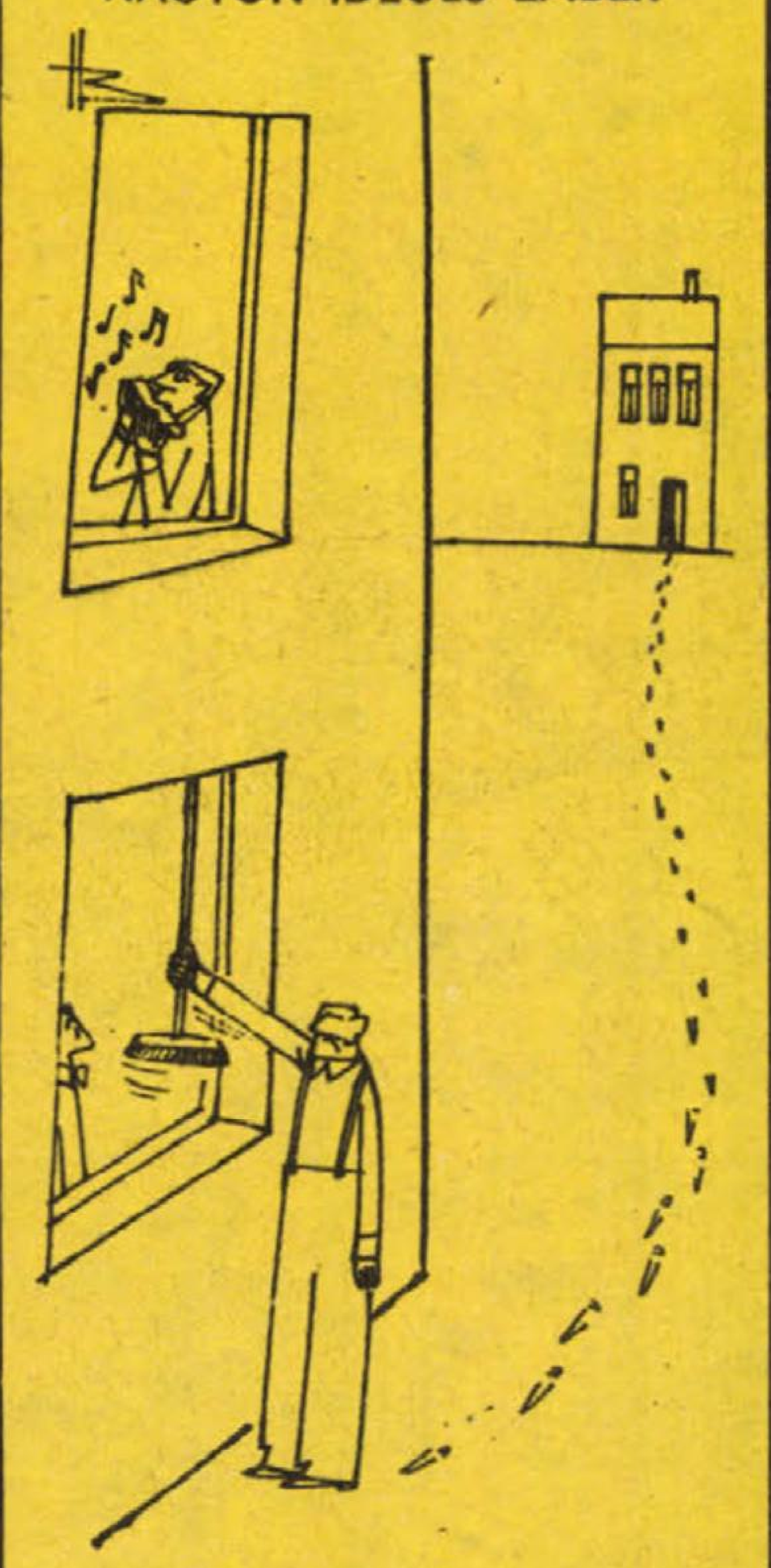
IMPORT HUMOR

FÉRFI-ÁBRÁND

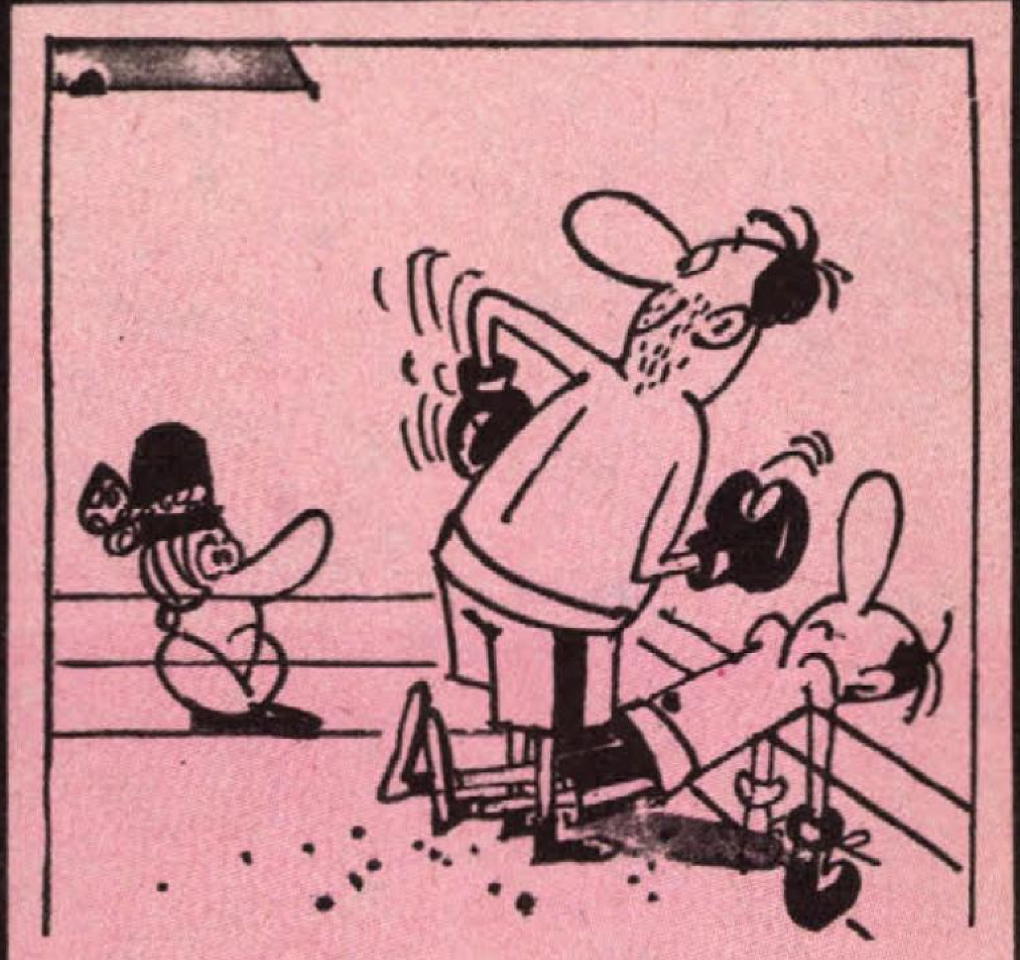

(„Jezs", Belgrád)

NAGYON IDEGES EMBER

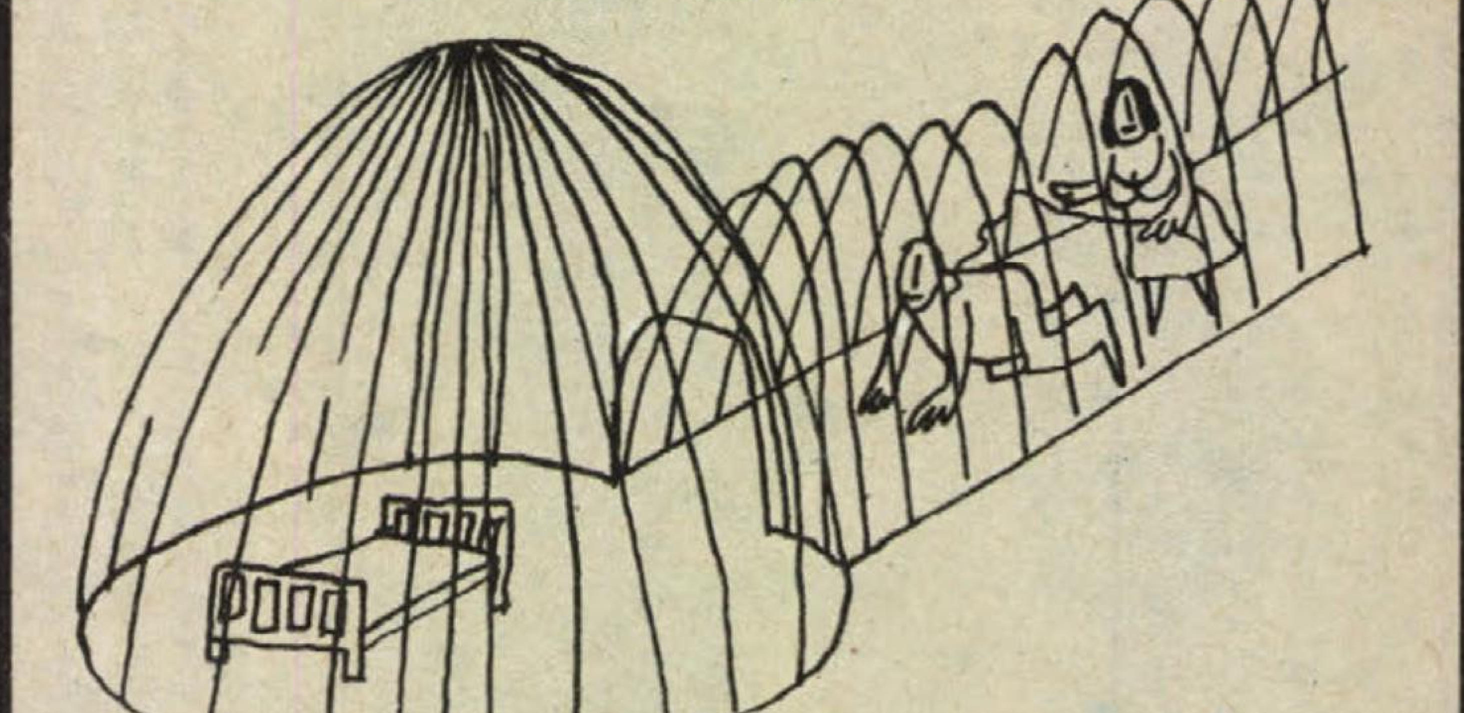
(„Eulenspiegel", Berlin)

– Hogyan parancsolja a férjét, asszonyom? Verjem puhára, vagy csontozzam ki?

(„Ici Paris")

IDOMÍTÁS

(„Szpilki", Varsó)

Kikapcsolódás

Láb Antal, az Általános Művek igazgatója, sápadtan, táskás szemekkel botorkált be a moziba. A nézőtéren éppen kihunytak a fények és kezdődött a nagy film. Már az első percekben életveszélyes helyzetbe került Jean Marais. Üldözői szédítő szakadék szélére kergették. Nem volt más megoldás: Jean Marais-nak ugrania kellett. Tíz méternyi távolságban meredezett a másik part. Egy merész szaltó. És Jean Marais máris a túlsó oldalon himbálódzott, a drótkötélpálya kötelébe kapaszkodva. A moziban óriási tapsvihar tört ki a produkció látán. Egyedül Láb Antal ült magába roskadtan. A drótkötélről egyetlen gondolat jutott eszébe: vajon 17-ig leszállítják-e Paksról az ígért rézhuzalt?

Fejfájással tántorgott ki a filmszínházból. A sarki újságárusnál vásárolt egy Fülest és beült a méltán rossz hírű zenés cukrászdába. A pincértől szórakozottan védőitalt kért, mert arra gondolt, vajon az udvari anyagmozgatók ma megkapták-e a forró csipkeszörpüket? Aztán lecsavarta töltőtolla kupakját. A keresztrejtvényfejtés mindig nyugtatóan hatott rá. Az első definíció, a vízszintes 8. ez volt: Hasznos, északon élő állat. Láb, gyöngybetűvel beírta, hogy rénszarvas. De erről rögtön eszébe jutott a hideg, a hidegről pedig az, hogy mi lesz, ha a Martin-kemence a régi műszaki hiba miatt nem éri el a kellő izzási hőfokot. Reszkető kezekkel cigarettára gyújtott és hallatlan koncentrációval azon igyekezett, hogy feledje a munkahelyi problémákat. A zongorista most felhörpintette maradék Hubertuszát és mély átéléssel

játszani kezdte a „Szeressük egymást, gyerekek" kezdetű örökbecsű szerzeményt. Erről Láb Antalnak rögtön eszébe jutott, hogy sürgősen intézkednie kell, mert a bérelszámolóban Mladonácz Herbertné és Stüpf Aranka nem bírják egymást. Ezután bevett egy antineuralgicát és rosszkedvűen bámult maga elé. Ekkor csinos, miniszoknyás, bronzvörös hajú tündér állt meg az asztala előtt:

— Maca vagyok, de szólítson nyugodtan özvegy Promontori Barnabásnénak. Leülhetek?

— Parancsoljon — mondta udvariasan Láb Antal.

A fiatal nő szorosan az igazgatóhoz simult:

— Igaz, hogy nem vagy szép, de kedvellek. Az ég tudja, miért, ezt nem lehet megmagyarázni. Nekem ne udvarolj, én modern nő vagyok. Itt lakom a Külső Jászberényi út 141-ben. Lépcsőházi bejárat. Szívesen megkínállak egy kamillateával. Mehetünk?

— Természetesen. Boldog vagyok — mosolygott Láb Antal, és mintha szűnni kezdett volna a fejfájása. A taxi tíz perc alatt hazarepítette őket. Láb elfogódottan állt meg a küszöbön.

— Kerülj beljebb! — suttogta sejtelmesen Maca, és máris igéző pongyolában ült a barátságosan duruzsoló kályha mellett. — No, gyere és csókolj!

Láb Antal végtelenül könnyűnek érezte magát. Átkarolta a nőt és izzó szenvedéllyel megcsókolta. Maca szerelmesen cirógatta a férfit és tikkadtan lehelte:

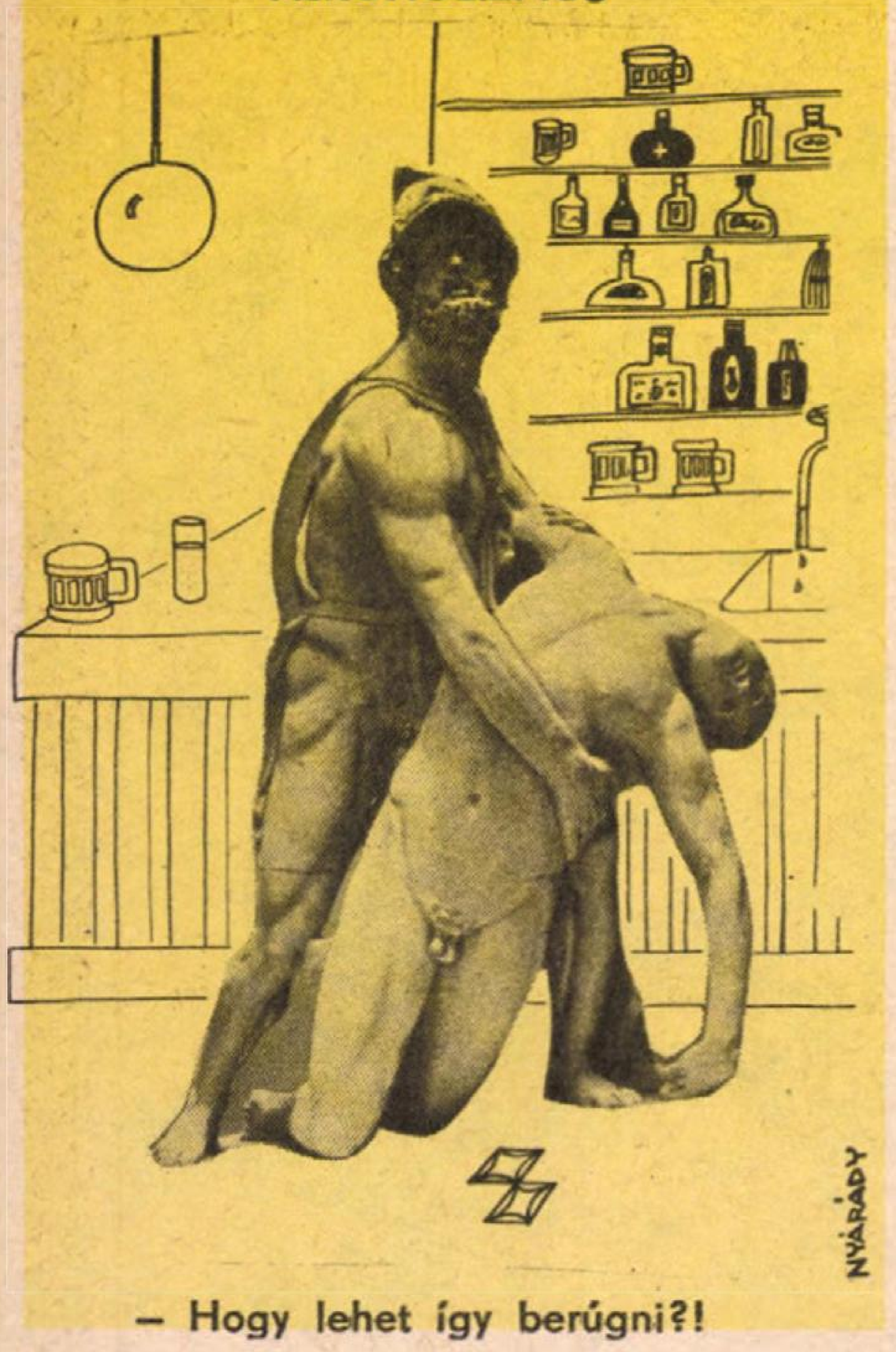
— Itt maradsz velem. Imádlak. Mert erős vagy. A karod, mint az acél.

Láb Antal homlokán lüktetni kezdett egy kis ér:

— Az acél!... Meg kellene sürgetnem a Svédországból rendelt hengerelt acélszállítmányt. Veszélyben az exportterv! — kiáltotta már a lépcsőházban, a kétségbeesetten integető nőnek.

Galambos Szilveszter

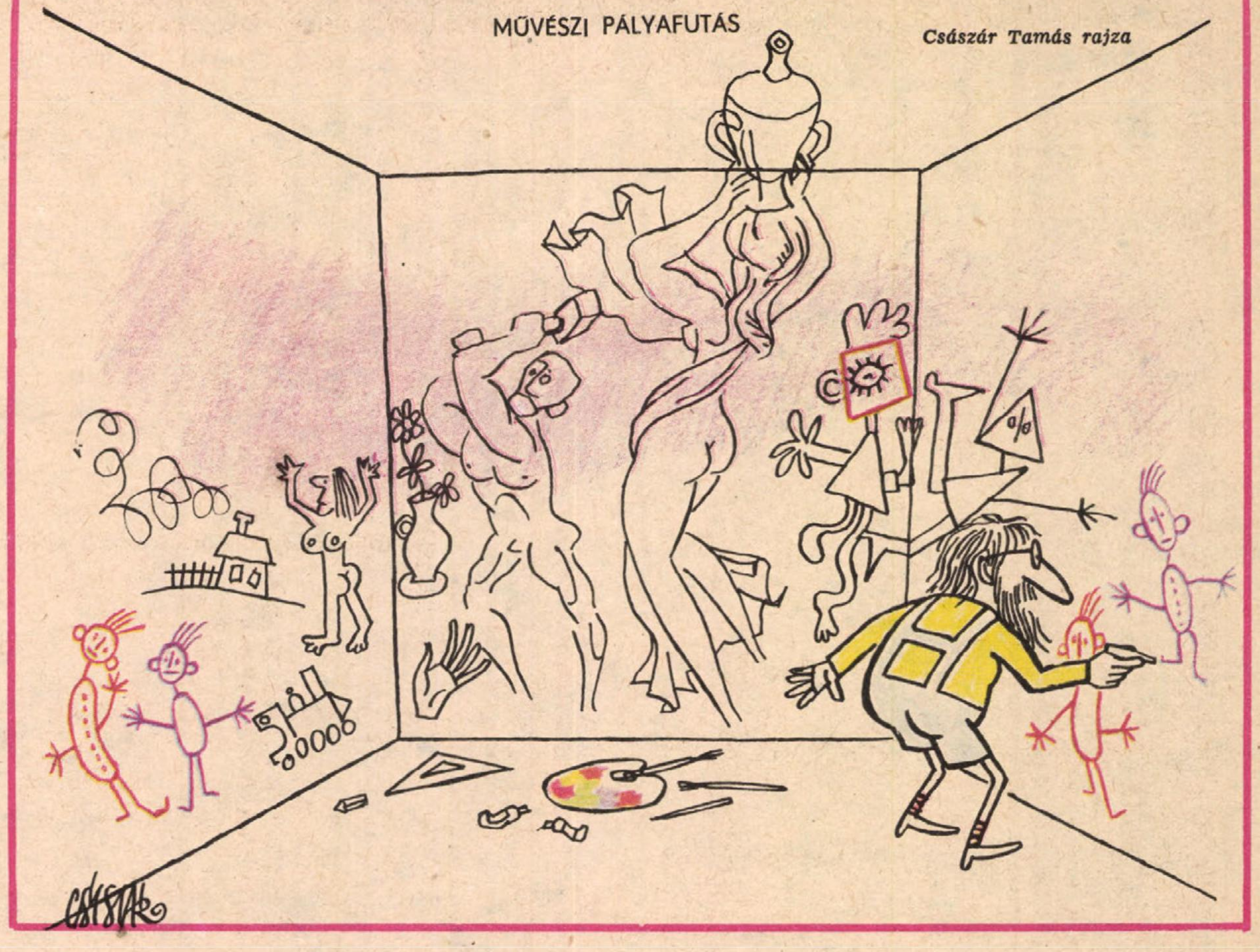
ALKOHOLIZMUS

– Hogy lehet így berúgni?!

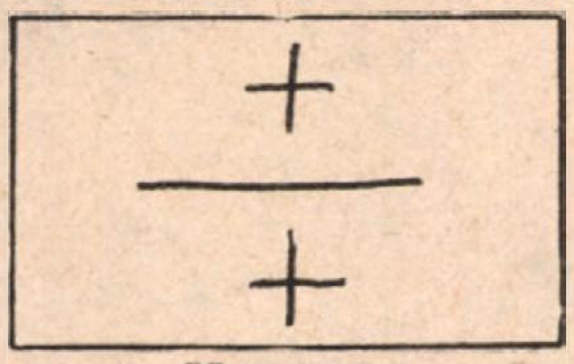
MŰVÉSZI PÁLYAFUTÁS

Császár Tamás rajza

RÉBUSZ

Az 58. sz. rejtvényünk megfejtése:

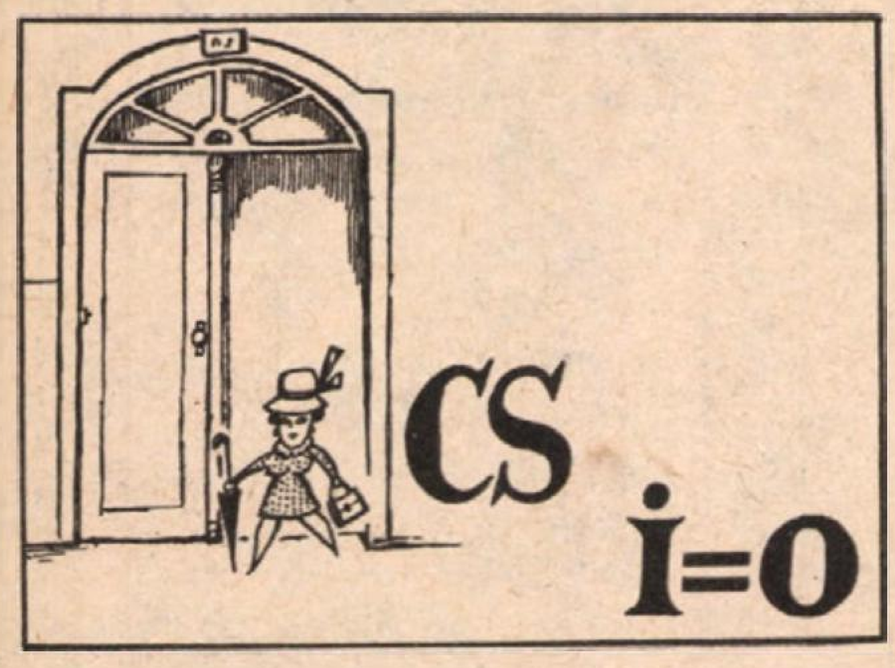
Megremeg

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Glatter Ilona, Budapest V., József Attila u. 1.

Szőke Gabriella, Budapest IV., Erzsébet u. 17.

Ifj. Zámbó Jenő, Nagymaros, Ságvári E. u. 4.

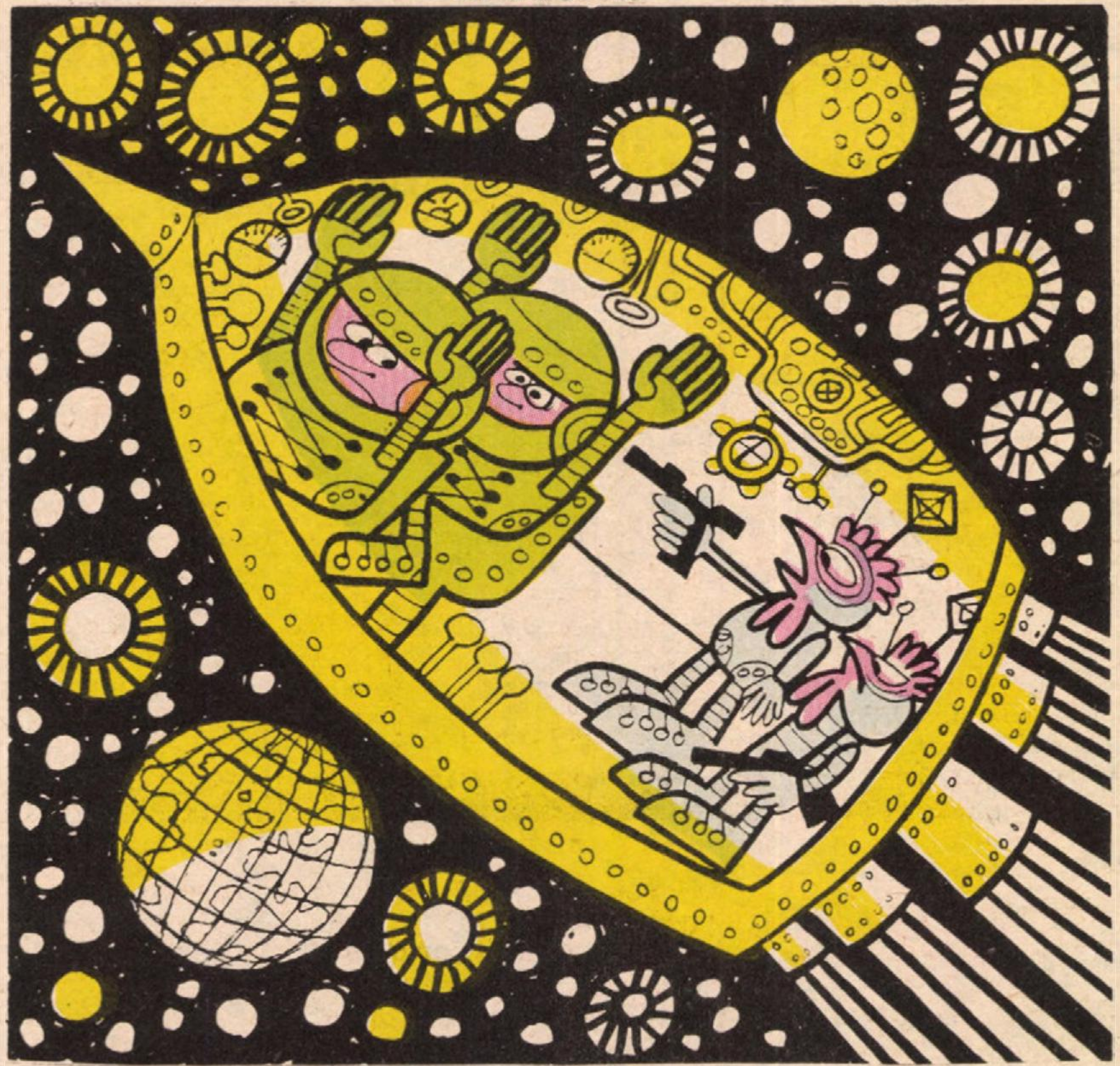
60. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. február 28-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

ŰR-KALÓZOK

– Irány a Fiastyúk!

HAMBURGI VICC

A kisvárosban új üzlet nyílik. Meghökkentő a felirata: „Trombita és revolver-bolt".

Egy hónap elteltével a tulajdonos szomszédja beállít.

– No, hogy megy ez a furcsa üzlet?

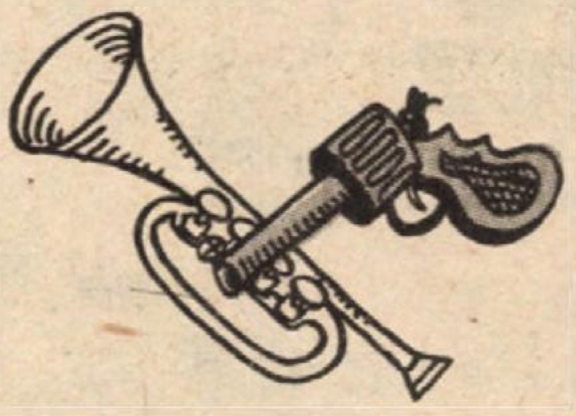
– Miért lenne furcsa?

– Na, hallja, trombitát és revolvert árulni . . .

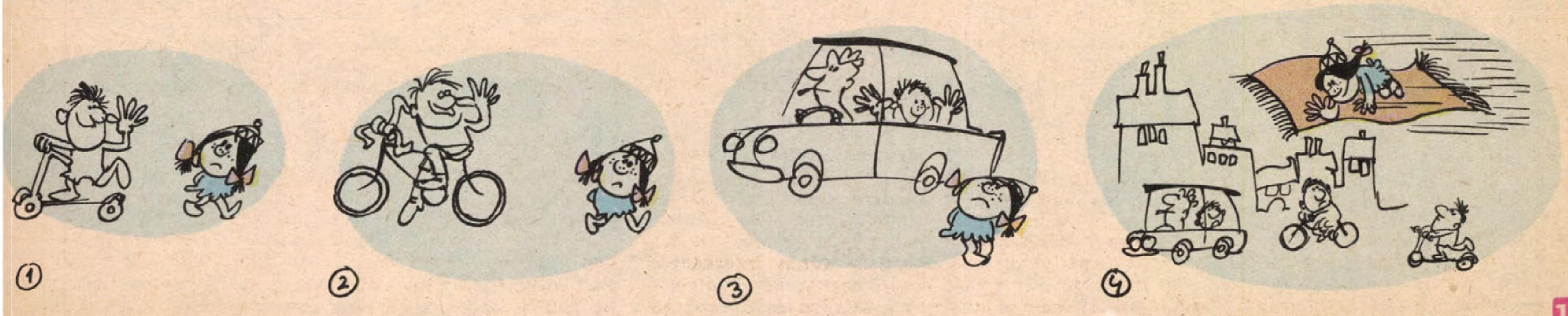
– Nincs ebben semmi különös!

– És mégis, mondja, mit ad el többet: trombitát vagy revolvert?

– Mind a kettőből ugyanannyit. Valahányszor vesz valaki egy trombitát, másnap a szomszédja jön és revolvert vásárol . . .

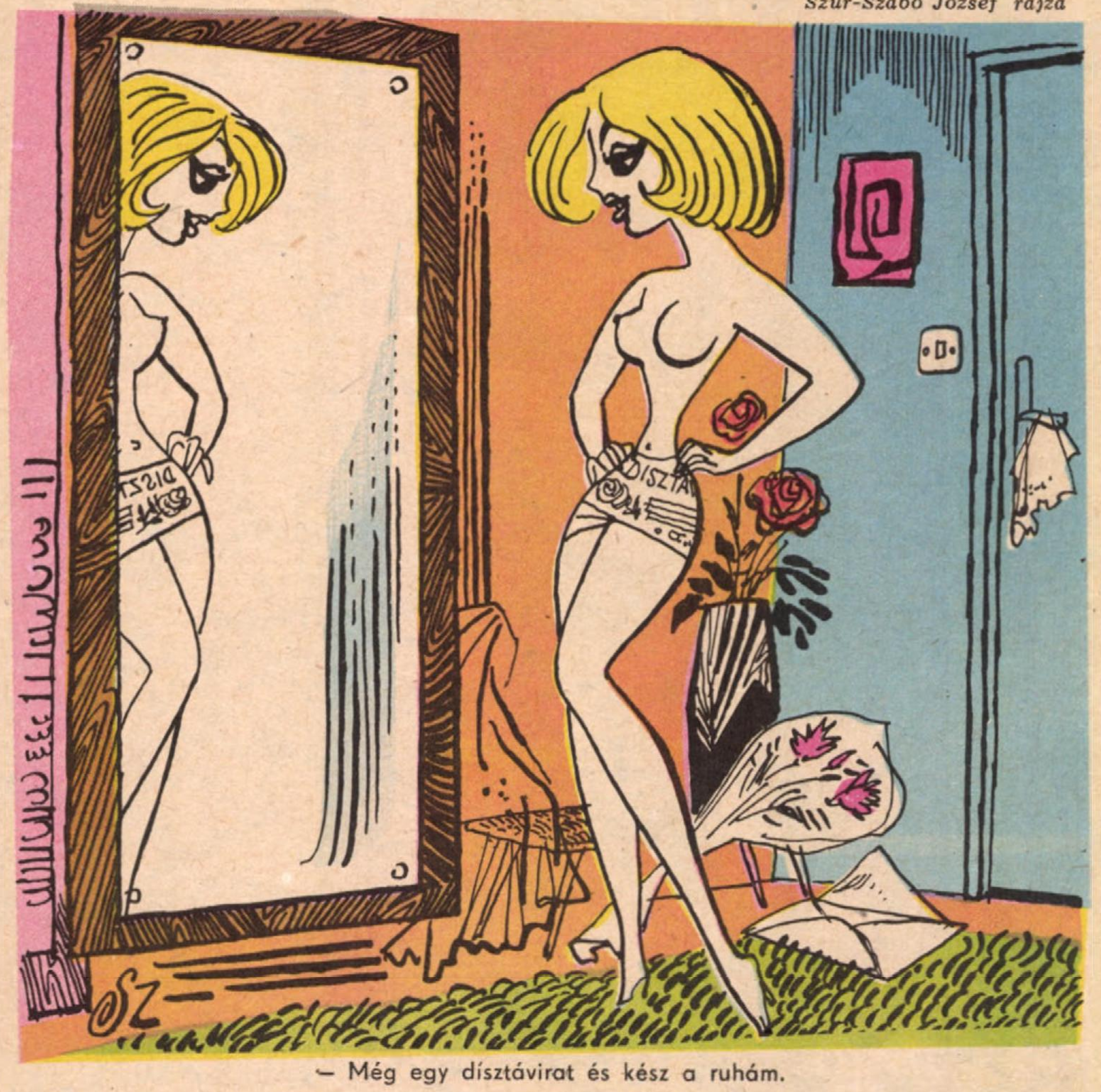
BUKSI ELÉGTÉTELT VESZ

Sajdik Ferenc rajza

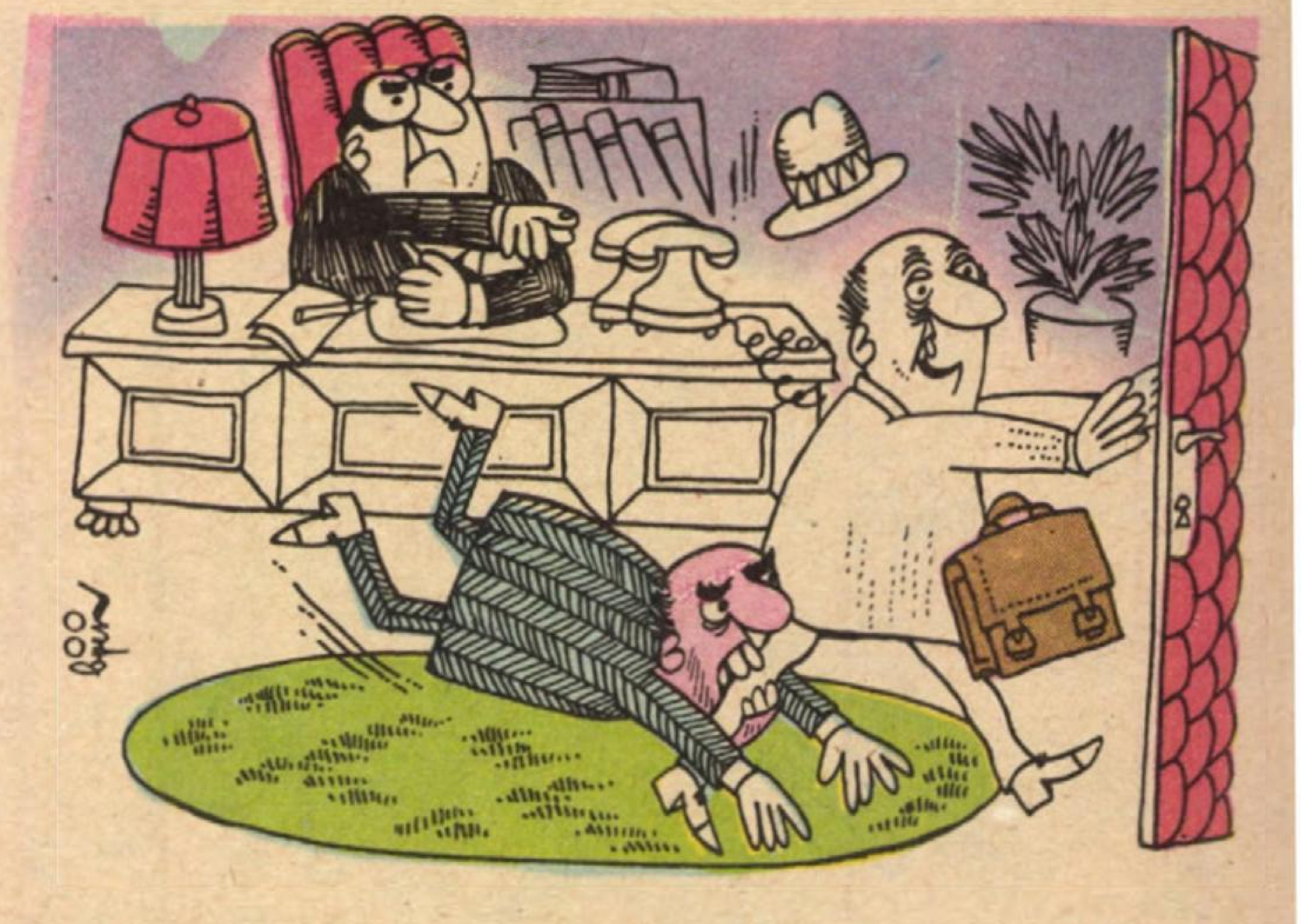
SELYEMRE NYOMOTT DÍSZTÁVIRATOKAT VEZET BE A POSTA

Szür-Szabó József rajza

– Még egy dísztávirat és kész a ruhám.

KÖTELESSÉGTUDÓ BEOSZTOTT

NYUGDÍJBAN

– Hát igen, öregem, most aztán kipihenhetem magam!

a panda ügy

Körülöttünk a világban mindig történik valami. Többnyire csip-csup ügyek, jelentéktelen háborúk, unalmas kormányválságok, szürke kis puccsok, sematikus merényletek stb. Ezek felett hamar napirendre tér a közvélemény, sőt, gyakran még annyi fáradságot sem vesz magának, hogy egyáltalán kialakuljon.

Nagy néha azonban megajándékoz bennünket a sors egy-egy igazán nagy szenzációval is. Olyan jelentős eseménnyel, amely lázba hozza az egész emberiséget, nemcsak felkelti, hanem hosszú időn át fogva is tartja a tömegek érdeklődését.

Korunk legizgalmasabb szenzációja: a panda-ügy!

Nem véletlen, hogy talán már egy éve a földkerekség valamennyi újságja, köztük a magyar sajtó is, olyan behatóan foglalkozik ezzel a témával. A panda-ügy várható fejleményein tűnődik a japán földműves két földrengés között, ez jár a zulu vadász fejében is, míg fut a szavannában az oroszlán elől, ezen mereng az eszkimó anya, miközben faggyúval eteti kicsiny gyermekét...

Mint ismeretes, a londoni állatkertben él egy gyönyörű ' з pandamackó, Chi-Chı a neve. Lány. Időnként meglátogatja őt a távoli Moszkvából a jó kiállású An-An, aki szintén panda, de fiú. Már nem is tudom, hogy hányadszor jár nála. Eltölt ott egy kis időt, aztán hazautazik. Dolgavégezetlen! Pedig mindkét panda fiatal, erős, egészséges, a ketrecük is összkomfortos, mégis sehol semmi! Pandáék nem akarnak...

De hát miért nem akarnak? Ez a probléma gyötri az emberek millióit Alaszkától a Fokföldig, New Yorktól Bázakerettyéig. Azzal a gondolattal kelnek ki reggelente az ágyukból, hogy esetleg... esetleg ma mégis történik valami kis előrehaladás a panda-nász ügyében? Szorongások és remények között telik el a nap és aztán a hírügynökségek világgá kürtölik, hogy sajnos, Chi-Chi és An-An még csak rá sem néztek egymásra.

Mindenféle elméletek keringenek, különböző álláspontok ütköznek össze a panda-ügyben. Romantikára hajló lelkek úgy vélik, hogy Chi-Chi és An-An igenis szeretik egymást, boldogan lennének egymásé. de nem lesznek, mert félnek, hogy utána már nem találkozhatnak többé. Mások meg vannak győződve arról, hogy nemcsak Chi-Chi, hanem — a neve után ítélve, — An-An is lány, hát akkor mit várhatunk tőlük?! Akadnak viszont, akik politikai manővert sejtenek a háttérben. Szertntük az angol konzervatívok Chi-Chi kisasszony tudomására hozták, hogy nem néznék jó szemmel közelebbi kapcsolatát egy szovjet mackóval. Esetleg a másik oldalról is történtek lépések. Hiszen proletárgőg is van a világon!

Legutóbbi angliai utazásom alatt aztán végére járhattam a dolognak. Ellátogattam az állatkertbe, s mert egy kicsit tudok oroszul, megszólítottam An-An-t, aki néhány hete ismét a ködös Albion vendége.

— Nem üzenne valamit a lapom olvasóinak, akik sok millió honfitársukkal egyetemben hónapok óta izgatottan várják, hogy a panda-ügyben lesz-e valami, vagy nem lesz semmi?

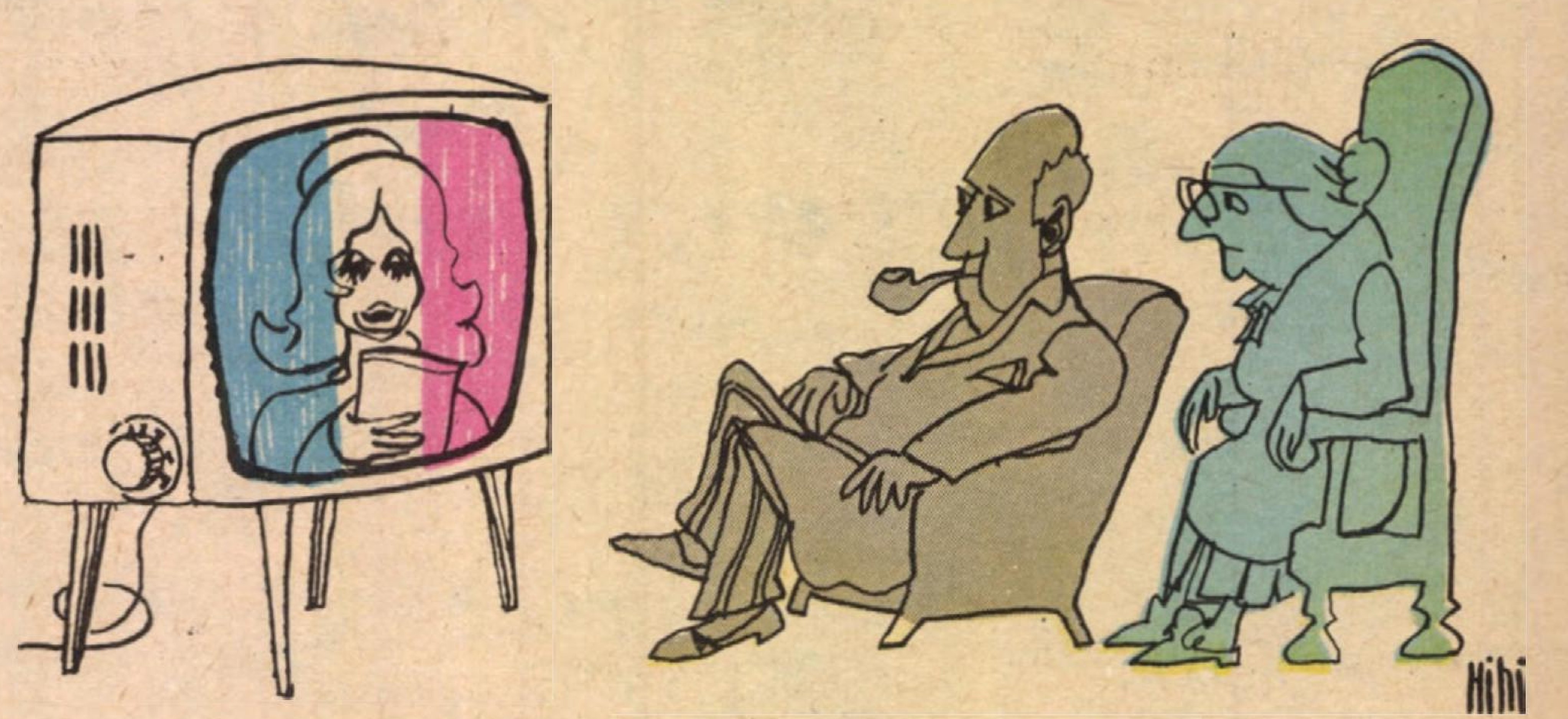
— Szívesen válaszolok — emelte rám bánatos pofiját a kis mackó. — Kérem, jegyezze.

Előkaptam noteszem, ceruzám.

— Daragije druzjá — kezdte nyilatkozatát An-An. — Képzeljék magukat az én helyembe! Képzeljék el, hogy együtt vannak szívük hölgyével egy ketrecben, amelyet éjjel-nappal negyvenhárom újságíró, rádió-, tévériporter és huszonegy zoológus áll körül, köztük két akadémiai levelező tag. Fényképezőgépek, kamerák, magnetofonok mindenütt. Ráadásul minden állatkerti látogatónak is joga van bámulni önöket! Nos, önök mit tennének ilyen körülmények között? Érdeklődve várom válaszukat és további sikereket, erőt, egészséget kívánok!...

Kürti András

JÖN A FRANCIA RENDSZERŰ SZÍNES TELEVÍZIÓ

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69,2357/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre